

КАТРИН КАУЛТЪР АРИСТОКРАТЪТ

Превод от английски: Катя Георгиева, 1996

chitanka.info

ПРОЛОГ

Защитниците на нюйоркските „Звезди“, стиснали шлемовете си, стояха безпомощно по страничните линии и гледаха как Карпатиан, голмайсторът на „Железните“, шутира високо от четирийсет и третия метър право към вратата. Брант Ашър видя как топката влетя само на сантиметри от страничната гредка и напрегнато зачака сигнала на съдията.

Ударът си го биваше.

Гай Ричардсън, нападателът на „Звездите“, хвърли шлема си на земята и ядосано затропа с крака:

— По дяволите! Не вярвам! Как можа така да ги мине! От петдесет метра!

Карпатиан подскочи от радост и изчезна сред тълпа от играчи.

— Запалянковците тук на стадиона пощуряха — пищеше екзалтирано коментаторът.

Сякаш пилоните се тресат, помисли Брант. Някой от съотборниците му яростно изпсува, но повечето мълчаха с наведени глави. На електронното табло се изписа крайният резултат: двайсет и четири на двайсет и един. Този полуфинален мач бе свършил. Техният шанс за Суперкупата бе отишъл по дяволите.

Брант стисна здраво шлема си в ръце и се запъти към Сам Карверели, треньора на „Звездите“. Той изглеждаше не по-малко скапан — свъсил дебелиите си сиви вежди, привел рамене, стиснал устни.

— Исусе — чу го Брант да шепти, — сега трябва да ходя да поздравявам оня пор Хауърд! Гаден червей! Карпатиан е най-голямата му грешка.

Брант праметна ръка през рамото му.

— Важното е да имаш късмет — отбеляза той, защото не му дойде наум нищо по-добро.

Сам Карверели се стегна и премигна към своя знаменит преден защитник.

— По дяволите, Брант, не е честно. Вторият ни добър сезон... Ох, какво значение има? Давай да ходим, преди тълпата да е озверяла.

Повечето от играчите на „Звездите“ вече бяха на игрището и поздравяваха „Железните“. Напрежението бе спаднало. Запалянковците на „Железните“ скоро щяха да забравят този мач, защото след седмица им предстоеше друг. „Звездите“ щяха да гледат останалите полуфинали и мача за Суперкупата по телевизията.

Днес играха добре, мислеше Брант, докато тичаше към центъра на терена, за да поздрави Джо Маркс, предния защитник на „Железните“. Ако Еди Ригс не беше изпортил оная топка във втората четвърт, ако не беше единствената негова топка, която прихванаха в първата четвърт... Прекалено много „ако“. Днес той имаше двадесет и три завършени атаки, включително две подавания на Лойд Нолън, и накара Уошингтън Тейлър да тича цели сто метра. Но не беше достатъчно. Сега не чуваше оглушителния шум, не внимаваше за изровените буци пръст, в които един защитник лесно може да се препъне. До следващото лято нямаше да има повече футбол.

Джо Маркс бе изпаднал в такава еуфория, че в първия момент не го позна.

— Боже, Боже — крещеше той и тупаше Брант по гърба, докато най-после осъзна кой е, поукроти ликуването си и се постара да се прояви спортменски. Все пак беше победител. — Излезе ни късмета, а, Брант?

— Разбира се. Добре играхте, Джо.

Двамата дългогодишни съперници си стиснаха ръцете и Брант се отдалечи, за да остави Джо да изживее славата си. В неговата съблекалня днес шампанското щеше да се лее върху главите и просмуканите от пот екипи на играчите.

Заедно със смълчаните си съотборници Брант се запъти към съблекалнята. Той бе на тридесет и една години, на върха на кариерата си. За миг мрачно помисли, че може би е време да се оттегли от футбола, да се оттегли с достойнство. После се сети за Кени Стеблър. Змията, който удряше всички в земята. Как ли се чувстваше той на игрището, когато тези огромни младоци се опитваха да се стоварят върху него? Когато стана на трийсет, Брант започна да разбира, че възрастта не е относително понятие във футбола. Дори сега, на трийсет и една, имаше осем години по-млади от него. Усмихна се. Със

сигурност Джо Маркс, който също бе прехвърлил трийсетте, в момента ни най-малко не се чувстваше стар.

Настроението в съблекалнята бе потиснато. Изведнъж му се прииска да изкрещи на оклюмалите си съотборници, че загубата на един полуфинален мач не е краят на света. Че това все пак беше вторият им печеливш сезон. Собственикът на отбора сигурно в момента плачеше, но през последните две години „Звездите“ му бяха донесли доста пари.

Скочи на една пейка и извика:

— Хайде стига, пуяци такива! Преди вестникарите да са разбили вратата, престанете да се държите така, сякаш съм ви свил жените! — Поне успя да им привлече вниманието. — Нищо не можехме да направим за шута на Карпатиан. Сега човекът поне ще има работа... най-малкото догодина.

Лойд Нолън се изсмя.

— Ама той дори не може да говори английски — изръмжа Гай Ричардсън. — И има бирено шкембе.

— И златен крак — допълни Брант. — Слушайте, момчета, ще излезем оттук като победители. Джордж, дай на Ланс хавлиена кърпа. Видях отвън една журналистка. Нали не искаме Ланс да ѝ изкара акъла?

Добре, помисли си той, като видя няколко усмивки, и слезе от пейката. Бързо хвърли поглед към върволицата от журналисти, които нахлуваха в съблекалнята. Ланс Карвър, огромният нападател, вече увиваше кърпата около кръста си.

От гимназията насам Брант бе печелил и губил безброй мачове, а през първите три години бе играл във вечно падащ отбор и бе свикнал да му задават нахални въпроси, затова сега отговаряше с апломб. С крайчеца на окото си зърна, че един журналист бе успял да хване натясно двасет и една годишния новак Тайни Фибс. Отговори бързо на още няколко въпроса и си проби път към младия защитник. Потупа стокилограмовата грамада по гърба и каза в микрофона, който бе едва на няколко сантиметра от носа му:

— Догодина ще видите на какво е способен Тайни. Това момче има страхотно бъдеще!

Минаха поне четирийсет и пет минути, докато журналистите оставят отбора на мира. Брант стоеше под душа и чувстваше как

горещите водни игли се забиват в пламтящите му мускули. Дясното рамо го болеше нетърпимо. Може би следващия сезон щеше да се наложи да го оперира, може би щеше да загуби знаменития си удар... „Престани, глупак такъв! Какви са тия тъпотии?“

След още почти час успя да се освободи от съотборниците си и да излезе от съблекалнята. Тази нощ щяха да летят обратно за Ню Йорк и му се искаше малко спокойствие в тишината на хотелската стая.

Но така и не го получи. Журналистката, която бе зърнал по-рано, го чакаше. Тя бе енергична, сериозна и бе приковала поглед в него като хищник, току-що сграбчил жертвата си. Естествено, беше елегантна — като всички спортни журналистки.

— Господин Ашър — започна Джоан Мароу с молив върху отворения бележник, — бих искала да поговоря с вас само за момент. — Възнагради го с широка усмивка и той забеляза, че предните й зъби са неестествено идеални. Тя се засмя високо: — Предполагам, че сега ще искате да ви наричат виконт Ашърууд?

Брант премигна и в следващия момент видя зад нея телевизионния екип.

— Какво казахте? Виконт?

Изкуственият ѝ смях се извиси към микрофоните.

— Не знаехте ли? Току-що се получи по телекса. Вашият дядо в Англия е починал и ви е оставил имение и титла.

— Хей, Брант — извика някой от отбора, — ти си бил английски аристократ!

Разнесе се добродушен смях.

— Пишете го като заглавие: „Брант Танцъора — аристократ!“

— „Брант Танцъора тича на десет метра в Камарата на лордовете“.

— Представям си коментатора следващия сезон: „А сега, драги зрители, нашият защитник, лорд Ашърууд“!

Брант ги гледаше разсеяно. В съзнанието му изплуваха смътни спомени. Ашърууд. Лорд Ашърууд, древен родственик, който миналата година го изкомандва да замине за Англия. Брант не отиде, смутен от неприятното му писмо. А сега старецът бе мъртъв.

Никога не бе имал и капка интерес към Англия, нито към непознатите роднини на баща си — непознати поне допреди една

година. Артър, дядото на Брант, бе пристигнал в Съединените щати в началото на двайсетте години и бе съкратил името си на Ашър. Брант винаги бе възприемал себе си само като Ашър и като американец. Боже мили, помисли той объркано, кой по дяволите го интересува дали съм лорд Ашърууд или граф Дракула?

Пред лицето му имаше микрофон. Джоан Мароу чакаше неговия коментар. Той се овладя и каза любезно:

— За пръв път чувам. Обаче — успя леко да се усмихне — не съм изненадан, че сте ме изпреварили. Пресата винаги е преди всички. Ще направя изявление, когато науча какво точно се е случило.

— Но нали знаехте, че сте наследник на английска титла?

Усмивката, с която отвърна на Джоан Мароу, бе не по-малко широка от нейната.

— Да, знаех. Чувствайте се всички поканени на голям купон, когато изясня нещата.

Не можа да се измъкне толкова лесно, ала най-накрая просто се затвори във взетата под наем кола и включи мощния двигател. Знаеше, че не може да се върне в хотела. Щяха да го причакват. Кара из Питсбърг почти напосоки, докато дойде време да си събере багажа.

Успя да се промъкне през задната врата. На излизане, скрит между съотборниците си, зърна за миг телевизора във фойето. Предаваха новините в шест часа. Видя себе си и Джоан Мароу и невярващо поклати глава. Лорд Ашърууд бе изместил мача! Усети лакътя на Лойд Нолън в ребрата си.

Когато най-после стигна до подземния гараж пред жилището си в Ню Йорк, Брант се чувстваше по-скоро на шейсет години, отколкото на трийсет и една. Мускулите му бяха схванати, а ожулените му ребра пулсираха. Докато измъкваше куфара си от багажника на поршето, се опита да насочи мислите си към ваната. После щеше да си легне и да спи поне дванайсет часа. Щеше да изключи телефона, да залости здраво вратата и никакви журналисти, никакви въпроси, преди да се обади на майка си и да разбере какво е станало. Кой ли бе изплюл тази новина пред пресата?

Двустайният му апартамент бе на трийсет и петия етаж, а асансьорът никога не му се бе струвал по-бавен. С него пътуваха двама

съседите, които го заговориха за загубата на „Звездите“, но слава богу не споменаха нищо за новопридобитото му величие.

Отвори входната врата, влезе и старателно заключи зад себе си. У дома, помисли блажено и постави допълнителната верига. Мина през хола, без да си прави труда да пали лампите, изключи телефона и се запъти право към просторната баня. Съблече се, отпусна благодарното си тяло в топлата вода и тогава чу шум. Отвори едно око и се обърна към вратата.

Там стоеше Марси Елис. Високият ѝ прелестен силует се открояваше в отвора. Брант понечи да се усмихне, ала така и не успя.

— Не мога да повярвам, че не си ми казал! — избухна тя. — Почувствах се като пълна глупачка, когато онази кучка Джоан Мароу ме изпревари!

— Марси, бях малко зает с мача, както и всички останали. Пък и на кого му пука кой интервюира падналите?

— Не говоря за тъпата игра! Ти си английски лорд, а аз да не знам нищо! — Тя отметна нетърпеливо гъстата си руса коса, а тъмнокафявите ѝ очи заблестяха възхитително.

— Тъпа ли? Обзалагам се, че тялото ми не би се съгласило с теб, поне в момента. Знаеш ли, все пак така си изкарвам хляба.

Марси се изчерви и сведе очи. Познаваше го достатъчно добре, за да знае, че когато говори много тихо и с почти безизразен глас, значи е ядосан.

— Аз... Извинявай, скъпи. Бях ужасно разочарована, че „Звездите“ паднаха. Знаем колко много значеше това за теб и за отбора. — Сви леко рамене и едната презрамка на роклята ѝ се смъкна. — Ще си го върнете догодина, сигурна съм.

— Да, възможно е — съгласи се той. — Какво правиш тук, Марси? Знаеш, че след мач съм полумъртъв.

Тя рядко се опитваше да лъже, особено пред него, защото Брант имаше свръхестествената способност веднага да усеща.

— Нямах намерение да идвам — призна си честно. — Обаче когато видях новините, исках да разбера защо, по дяволите, не си ми казал.

Имаше още нещо, което харесваше у Марси, освен изключителната ѝ чувственост в леглото. Ако правилно я подхванеш,

можеше да е ужасно пряма. Това ѝ качество я правеше отлична журналистка.

— Наистина никога не съм се замислял — отговори ѝ той със същата откровеност. — Знаех, че старецът е много древен, но английските титли просто не ме интересуват. Боже мили, аз съм толкова американец, колкото хотдог. Всъщност направо не мога да повярвам, че журналистите вдигат толкова шум за това.

— Не ставай глупав — възрази рязко Марси. — Това не е като да си никой.

— Не е и като да съм милионер.

— Въпреки всичко си знаменитост, а хората се хващат на такива истории. Просто си представям заглавието на Джоан: „Атлетичният аристократ“. Не е честно. Ако само знаех...

Днес много неща не бяха честни.

— Мисля, че бих предпочел нещо не чак толкова умно, като например нищо.

— Можеш да си вземеш твоите предпочитания и да се избършеш с тях. Поне още една седмица ще се вдига шум около теб.

И другата презрамка падна и роклята ѝ се смъкна. Брант почувства как мускулите му като по чудо се отпускат. Господи, обичаше гърдите ѝ!

— Знаеш ли какво ще ти кажа — надигна се той от ваната и протегна ръка към хавлията. — Когато разбере какво, по дяволите, става, ще ти дам едно изключително интервю. Е?

Марси за миг забрави, че е сърдита и обходи с поглед тялото му.

— Ребрата ти са ожулени.

— Аха — усмихна се Брант широко. — Мислиш ли, че ще можеш да се ограничиш само със северната и южната ми половина?

— Предимно с южната — отвърна тя с бавна усмивка.

ПЪРВА ГЛАВА

Дафни Клер Ашърууд седеше по турски върху синята си плажна кърпа на цветя и гледаше как туристите, предимно германци, се качват на малката моторна лодка, привързана към кея на хотел „Елонда Бийч“. Те заминаваха за цял ден на един от многото безлюдни острови на север от Крит, за да ловят риба и да плуват.

Както обикновено, гръцкото слънце бе толкова силно, че само след половин час усети как коленете ѝ започват да изгарят. Посегна към плажното масло, проклинайки наум русата си коса и светлата си кожа. Докато се мажеше, се усмихна тъжно на двете малки парчета оранжев найлон, които я покриваха. Ако чичо Кларънс можеше да я види в нещо толкова разголващо, щеше да получи удар.

Сега чичо Кларънс бе мъртъв и не можеше повече да управлява живота ѝ. Тя не тъгуваше особено поради смъртта му на деветдесетгодишна възраст, и то само когато от време на време очакваше да чуе как сприхавият му глас ѝ нарежда да направи нещо. „Той е един самотен старец,“ казваше си Дафни, когато усетеше поредната вълна от негодувание. „Не е виновен, че е такъв отворителен и се държи с мен като с икономка, болногледачка и слугиня, като със собственост, която трябва да е на негово разположение по всяко време на деня и нощта. Дълга му много, защото ме е взел да ме отгледа, когато родителите ми са починали.“ Това бе нейното заклинание, което през годините действаше все по-малко. А сега се бе освободила от него. Тя въздъхна и внимателно затвори капачето на плажното масло. Леля Кло би ѝ казала да престане да мисли за дългите и празни години в Ашърууд. „Животът“, би казала леля Кло важно, „животът те чака, мое мило пиленце.“

Е, помисли Дафни и вирна глава, готова съм за него... или поне така ми се струва. Но как може човек да сграбчи живота, ако няма никаква представа какво да сграбчи? Какво щеше да прави, като се върнеше в Англия? Аз съм възрастен човек, двайсет и три годишна, повтори си тя новото заклинание в отговор на тези парливи въпроси.

Един възрастен човек все ще измисли нещо. Погледна към бикините си и замаяно поклати глава. Никога нямаше да забрави изражението на леля Кло, когато се появи от пробната на универсалния магазин в Атина и се запромъква крадешком към нея, опитвайки се напразно да се прикрие с ръце.

— Милостиви небеса! — възкликна леля Кло. — А пък аз си мислех, че си една малка кльоца! Господи, какви гърди! Сега като си помисля, майка ти беше доста надарена. Няма да се отчайвам, наистина няма да се отчайвам.

За какво няма да се отчайва? Дафни не разбираше. Беше вярно за гърдите, крити толкова години зад широките ѝ пуловери и три размера по-големи якета. Тя самата мислеше, че изглежда несъразмерна, особено след като иначе навсякъде беше толкова мършава.

— Не, милинка, не си кльоца! — отсече леля Кло и срина с един удар колебливите ѝ възражения. — А си модерно стройна! Като манекенка, поне от седмото или осмото ребро надолу.

И ето я сега в Гърция, на остров Крит — място, за което от години бе мечтала — седи на плажа и изглежда като манекенка, от ребрата надолу. От осмото ребро.

Защо, простена Дафни наум и смутено прекара ръка през дългата си коса, защо позволих на леля Кло да ме забърка в това? Не че Крит не беше едно от най-красивите места, които някога бе виждала. Защото беше. Леля Кло отдавна знаеше за нейната мечта да посети Акропола и гръцките острови, и особено двореца на цар Минос в покрайнините на Хераклион, столицата на Крит. И, разбира се, леля Кло знаеше, че тя направо ще се влюби в малкото селце Свети Никола с колоритните му рибарски лодки и екзотични канали.

— Е, пиленце — възкликна тогава леля Кло, забелязала колебание в погледа ѝ, — да не би да имаш намерение да гниеш сама тук, в Ашърууд, докато новият виконт те изрита? Време е да направиш нещо за себе си!

И Дафни ѝ позволи да я измъкне от Англия след погребението на чичо Кларънс. Аз съм като тръстика, помисли си с отвращение. Винаги се огъвам пред по-силния вятър. Но леля Кло поне искаше да ѝ достави удоволствие.

Изведнъж усети, че някакъв мъж гледа към нея и тъмните му очи се задържат с интерес върху гърдите ѝ. Бързо намъкна хавлията и си

тръгна от плажа. Мъжете, напомни си тя, още един проблем. Какво прави човек с тях?

Къде, по дяволите, беше леля Кло?

Кло Спаркс беше заета да уговаря час при мосю Етиен, френския фризьор в Свети Никола.

— Цял живот е изглеждала като момиченце, мосю — обясняваше му тя. — Сега е на двайсет и три, а пак прилича на четиринайсетгодишна. Прекалено хлапашки вид има, нали разбирате. Трябва ни нещо драматично, нещо бляскаво, нещо... и аз не знам какво.

— Разбирам, мадам — отговори мосю Етиен отегчено. Тези нахални англичанки с техния жалък тромав френски! Без съмнение въпросната хлапачка сигурно бе едно тантуресто, безлично създание, което вероятно си беше най-добре такова, каквото е. — Кога бихте желали да доведете младата дама при мен? — Той взе бележника си и й подари една от своите специални интимни усмивки.

— Утре в девет — заяви леля Кло твърдо.

В таксито, на връщане към хотел „Елонда Бийч“, прехапа устните си, болезнено напукани от безжалостното гръцко слънце. Тя бе накарала Дафни да тръгне на това пътешествие към Атина и после към Крит след погребението на стария темерут. Възползвала се бе от сговорчивостта на момичето, точно както правеше досега старият темерут. Но, по дяволите, това беше за нейно добро! Да, помисли Кло решително, Дафни трябваше да получи своя шанс. Тя не беше безлична, в никакъв случай. Сега трябваше да я склони да махне глупавите си очила и да си сложи контактни лещи. Пое дълбоко въздух. Всяко нещо с времето си. Всичко се движеше точно по график. Трябваше да не забрави да изпрати телеграма на Реджи Хъкли в Лондон. Имаше нужда от поне още една седмица.

Брант прегърна силно майка си.

— Най-последно спокойствие и тишина, нежни грижи и никакви скандали. Толкова е хубаво човек да си е вкъщи. Изглеждаш красива както винаги, мамо! — При тези думи тя обикновено му се смееше, защото той бе нейният мъжки двойник.

За момент Алис Ашър не каза нищо, а само се полюбува на красивия си син. Слава Богу, не беше като баща си и не се срамуваше да показва чувствата си от страх, че това ще го направи по-малко мъжествен.

— Добре дошъл у дома, Брант. Радвам се да те видя. В допълнение към нежните грижи ще приготвя любимата ти вечеря — шпиковани свински пържолки и домашна юфка.

— След една домашно приготвена вечеря тялото ми ще помисли, че е умряло и е отишло на небето! — Той отново я прегърна и после я пусна. — Трябва да поговорим за много неща.

Тя се вгледа в лицето му. Стори ѝ се уморен и, колкото и да бе странно, уплашен и несигурен.

— Да, представям си. Но защо първо не се отпуснеш за малко?

Брант седна и се облегна на безкрайно стария и удобен плюшен диван на майка си. Взе една от меките възглавници, подредени отстрани, пхна я под главата си и затвори очи.

— Както разбирам, последните няколко дни са били много трудни — подзе Алис и блестящите ѝ сини очи, същите като на сина ѝ, се спряха на изтощеното му лице. — Радвам се, че успя да се измъкнеш и да дойдеш тайно тук. Пресата преследваше и мен. За щастие още не са се добрали до Лили.

— Тя е на пътешествие по Егейско море, нали? — попита Брант и отвори едното си око.

— Да, този път със съпруга си — отговори майка му кисело.

— Това е меденият ѝ месец, мамо — засмя се той.

— Да, третият ѝ меден месец. Отгоре на всичко Дани, Патриша и Кийт са при неговата майка!

— Не се притеснявай. Аз харесвам Дъсти, децата също. А и Бог е свидетел, че той е достатъчно богат, за да ѝ осигури всичко, което ѝ е нужно.

— Но по години е по-близо до мен, отколкото до Лили!

— Знаеш, че на Лили ѝ трябваше някой по-възрастен, който да я вкара в пътя.

— Да беше чул тексаския му акцент!

— Чувал съм го. Мамо, да не ставаш сноб, само защото сега си вдовица на виконт? Начинът, по който благородниците се отнасят един към друг, е истинска лудост.

Алис Ашър се усмихна тъжно.

— Прав си. Аз съм една обикновена стара глупачка и говоря като зла тъща. — Въздъхна дълбоко и скръсти ръце в скута си. — Чудя се какво би казал баща ти за всичко това.

— Би се засмял гръмогласно и би им казал да се разкарат с тяхната смешна титла и с полуразрушеното си имение.

— Полуразрушено ли? — вдигна вежди тя. — Откъде знаеш?

Брант стана от дивана. Не го свърташе на едно място. Запъти се към прозореца, който гледаше към красивата поляна пред дома на майка му в Кънектикът, и подхвърли през рамо:

— Вчера прекарах няколко часа с моя адвокат, Том Бардън, и с един правист, както го наричат, който е пристигнал чак от Лондон, „за да ме осведоми за добрата ми съдба“. Точно така ми каза с превзетия си акцент. Името му е Харлоу Хъксли, представи си, горе-долу моя възраст, държи се надут и носи вълнен костюм. Освен това е само кожа и кости, без нито един мускул.

Алис се засмя. Лесно си представи Харлоу Хъксли. Красивият ѝ атлетичен син нямаше високо мнение за „кекавите“ мъже. Сигурно пред съотборниците си щеше да го опише доста по-точно и картинно.

— Тъкмо той е изплюл камъчето пред журналистите, да върви на... по дяволите.

— Предполагам, добре си го наредил.

— Е, Том се опита да го защити — усмихна се накриво Брант. — Искях да му избягам, но не стана. Каза, че очаква... не, че направо настоява да замина за Лондон и да уредя всичко.

— И ти, разбира се, ще заминеш — отбеляза майка му спокойно.

— За какво, по дяволите, да ходя? — възрази той разгорещено.

— За мен няма никакво значение какво ще стане с всичко това.

Алис Ашър погледна замислено сина си.

— Знам, че баща ти никога не е говорил много за роднините си в Англия, дядо ти също, ала ти си всъщност повече от половин англичанин, защото и в моите вени тече някоя и друга капка английска кръв. Помниш ли какво писмо получи миналата година? Старецът знаеше доста неща за теб.

— Неприятно писмо — вметна Брант.

— Може би. Аз го препрочетох, след като ми се обади по телефона. Всъщност е доста трогателно.

— Мамо, чуй ме. Харлоу ми каза много малко, обаче доколкото разбирам, няма нито имения, нито пари. Само една разпадаща се стара къща в някакво място на име Съри и може би няколко акра земя без особена стойност около нея.

— Къщата се нарича Ашърууд Хол и се намира в старинното селце Ийст Гринстед.

— И не забравяй, че титлата все едно е трябвало да бъде предадена на мен, така ми обясни Харлоу Хъксли. Старият глупак просто не е имал друг избор. Останалото е завещал на мен вероятно защото няма никаква стойност, а той е решил, че американският клон на фамилията има пари и ще ги хвърли в неговата съборетина.

— Е, синко — възрази Алис разсъдливо, — ти наистина имаш пари. Няма да ти навреди поне да видиш имението. В края на краищата, сезонът свърши. За известно време си свободен, нали?

Брант сви рамене.

— Би трябвало да рекламирам една компания за спортни стоки, но не точно сега.

— Поне не е крем за бръснене!

— Вярно — засмя се той. — Лили ме заплаши, че няма да говори с мен, ако си покажа пред света лицето, покрито с това бяло... нещо. — Хвърли виновен поглед към майка си.

— Не се притеснявай, скъпи — рече Алис и стана. — Предполагам, че ще ти трябва известно време, докато се съвземеш. Миналата година, ако правилно си спомням, ти отне около два месеца. А колкото до сестра ти... — Тя сви рамене точно като сина си.

— Слушай, мамо — опита Брант да започне една според него предварително загубена битка, — може би трябва ти да отидеш. Да се заемеш с тази работа и да ми кажеш какво мислиш.

— Брант — дяволито заблестяха очите й, — аз вече съм посъбрала култура. Време е и ти да получиш малко. Корените са важно нещо. Направи го като лична услуга към мен, скъпи.

— По дяволите! — подскочи той. — Не е като да нямам никаква култура! Бил съм в Европа и съм завършил колеж.

— Да, скъпи, знам.

— Не ме подценявай, само защото съм спортист.

— Да, скъпи, разбира се.

— Дипломата ми не е съвсем без стойност. „Връзки с обществеността“. Може би когато се оттегля от футбола, ще се заема с реклама.

— Да, скъпи, похвална идея.

— „Дюк“ не е второкласен колеж.

— Разбира се. Ти прояви изключителна предвидливост. Много се гордея с теб, както се гордееше и баща ти. А сега защо не обмислиш всичко още веднъж? Аз отивам да шпикувам свинското.

Той се предаде и се засмя:

— Да, скъпа, отлична идея!

Когато след вечеря вдигна звънящия телефон, Брант се чувстваше преял и пийнал. От шест хиляди километра долетя възбуденият глас на Лили:

— Лорд Ашърууд! Каква изненада! Господи, ставам ли сега контеса или нещо такова, мили братко?

— Здравей, Лили — отговори той. — Как са Атина и Дъсти?

— И двамата невъобразимо горещи, скъпи — засмя се сестра му.

— Сигурен съм. Кога се връщаш вкъщи?

— В Кънектикът или в Лондон?

— В Тексас. Нали там живее съпругът ти?

— В Хюстън, Брант. Тук е жега дори по това време на годината. Не знам как ще издържа! — Тя прихна. — Добре, стига си се мръщил. Имам чувството, че те виждам. Как можеш да си толкова строг, като си спортист? Разбира се, това е само защото съм ти сестра, знам. Може би един английски лорд трябва да бъде точно такъв, но...

— Лили — прекъсна я Брант, — като лична услуга към мама заминавам за Лондон, чуваш ли? В края на другата седмица. Искаш ли да ти купя нещо?

При нейния радостен писък трябваше да отдалечи слушалката от ухото си. Чу я как вика на Дъсти:

— Уговорих го, скъпи! Трябваше само да му обясня... — За щастие, не успя да чуе повече, защото Дъсти Монтгомъри измъкна слушалката от ръцете на жена си.

— Добре, Брант — долетя бавният му, премерен глас. — Хей, момко, съжалявам за полуфинала. Щеше да е много по-лесно, ако играеше за даласките „Каубои“. Обаче онова подаване към Нолън във втората четвърт беше страхотно!

— Благодаря, Дъсти. Направихме добър мач, въпреки резултата.

— Дяволите да го вземат онзи чужденец — допълни Дъсти и Брант си го представи как поклаща глава в знак на скръбно отвращение.

— Аха... Е, вие добре ли си прекарвате?

— Покрай сестра ти по друг начин не може. Макар че тия развалини ми действат на нервите. Дано да е по-интересно по време на пътуването.

„Като става дума за развалини...“ Не, не мога да кажа такова нещо дори на шега, помисли Брант и бързо попита за островите, на които се гласят да отидат.

— Благодаря ти, скъпи — обърна се към него Алис, след като поговори и тя десетина минути с дъщеря си.

— Няма за какво да ми благодариш.

— Има, разбира се. Знам, че отиваш заради мен... — За миг замълча и избърса ръцете си в престилката. — Ще вземеш ли и Марси с теб?

Марси, красивата Марси, която само преди седмица реши, че ще ѝ подхожда да се омъжи за един донякъде известен спортист, който е и английски виконт.

— Не — изненада се той. — Разбира се, че не.

— Тя те търси два пъти днес.

Брант прекара пръсти през гъстата си тъмна коса, с цвета на махагоновото пиано на майка му, както тя обичаше да му напомня.

— Надявах се да си поохлади малко ентусиазма.

— Ти си на тридесет и една години, Брант. С Марси е сериозно, нали?

— Още някое внуче ли ти се иска? Повярвай ми, Марси няма желание за деца. В края на краищата, тя наистина прави кариера.

— Да, вярно е — съгласи се Алис спокойно. — Но въпросът не е в това. Не съм сляпа. Толкова години се правиш на плейбой. Толкова много жени...

— Да, повечето за да видят имената и лицата си във вестника заедно с известен футболист.

— При това красив и добър. Колко жалко и за тях, и за теб. Мисля, че си станал малко циничен. Сигурно е нормално. Радвам се, че заминаваш за Англия. Ела тук за момент. Искам да ти покажа

семеиния албум, който не си виждал от години. Изрових го от тавана точно преди да пристигнеш.

— Не е имало нужда. Знаеш, че можеш да ме убедиш и без него.

— Още един довод никога не би навредил, нали?

Брант седна на дивана до майка си с чашка кафе на коленете.

— Колко много хора, с които никога не сме се виждали!

Имаше избелели снимки на брата на дядо му, Ашърууд — страховит и гневен. Изглеждаше неумолимо строг и начумерен, ала не по-намусен от жените около него, които и да бяха те.

— Това е бедният ти чичо Хенри, който загина през Втората световна война само на двадесет и една години. А това е леля Лорета, която почина през седемдесет и шеста, ако не се лъжа. Тя никога не се е омъжвала. Така че, както виждаш, братът на дядо ти няма нито един пряк наследник. А това е Ашърууд.

Брант се изненада, че сградата има толкова внушителен вид. Но изглеждаше мрачна и неприветлива, цялата обвита в бръшлян. Пред къщата имаше извита непавирана алея, а отпред бе паркирана стара кола, модел от четирийсетте години. Докато гледаше снимката, той не усети абсолютно никакви чувства към натрапваните му корени.

— Това е дядо ти Едуард Чарлз като малко момче.

— Определено с възрастта се е променил към добро — засмя се Брант.

— Вярно е. Между другото, на същата възраст ти беше негово точно копие.

— Знаеш, че не е вярно. Винаги си ми казвала, че съм бил твое точно копие.

Имаше още снимки на деца, облечени в дрехи от двайсетте години, обаче нито една снимка на дядото на Брант като младеж.

— Защо? — попита той майка си.

— Пристигнал е в Съединените щати през хиляда деветстотин и деветнайсета, веднага след войната, заедно с английската си жена, Мерлин. Мисля, че двамата братя са се скарали малко след смъртта на прадядо ти. Той никога не говореше за това.

— Ашърууд сигурно е бил бесен, че титлата му трябва да премине към някакъв невзрачен американец, особено след като той и дядо ми не са си говорили.

— Предполагам, че е бил малко разочарован.

— Вероятно и този проклет бръшлян има корени — продума Брант бавно и прекара пръст през снимката на имението Ашърууд. — Сигурна ли си, че не искаш да дойдеш с мен, мамо?

— Не, Брант. Това са твоите корени, не моите. Аз съм почти чиста бостънка, не помниш ли? Нищо и никаква провинциалистка.

ВТОРА ГЛАВА

— Не мога да повярвам че това наистина съм аз! — Дафни Ашърууд се бе втренчила с отворена уста в огледалото. Контактните ѝ лещи бяха оцветени според указанията на леля Кло и очите ѝ светеха в зелено. Фалшиво зелено, помисли тя, но само за миг. Досега през целия си двайсет и три годишен живот не бе познавала суетата. Сега ѝ хареса.

— Ти си, котенце мое — увери я леля Кло, доста доволна от резултатите. Всъщност и самата тя не можеше да повярва, че това е същата млада жена. — Зелените ти очи стоят много добре на тена ти и на русата ти коса.

— На изрусената ми коса — поправи я Дафни. — Мосю Етиен много се постара, не мислиш ли?

— О, наистина, котенце, много се постара, но виж резултата! Радвам се, че остави косата ти дълга. Толкова е хубава! Удобни ли са ти контактните лещи?

— Дори не ги усещам! — Дафни завъртя очи и премигна бързо. — И докторът каза, че мога да ги нося цяла седмица, без да ги свалям.

— Няма да ти напомням колко пъти си спорила с мен. Сега, като видя, че съм права, отиваме да вземем дрехите ти от мадмоазел Фурние.

— Не съм идвала в Париж, откак бях петнайсетгодишна — забеляза Дафни. — А и тогава беше само за три дни. Чичо Кларънс ми разреши да дойда едно лято при пастора и семейството му. Толкова е хубаво, нали, лельо?

Всъщност, помисли Кло, като погледна към надвисналите тъмни облаци, Париж през февруари бе доста неприятно и влажно място, пък и ужасно студено.

— Да, милинка, наистина — съгласи се тя, успя да спре такси пред кабинета на очния лекар на Шанз Елизе и му нареди да кара към Плас Опера. — Номер четири — допълни звънливо.

— Биен — измърмори шофьорът французин, без да вдига поглед.

Докато се провираха по най-невероятен начин през потока от коли, Кло слушаше как Дафни се прехласва от всичко, което види. Горкото дете! Три дни с пастора! Боже мили, колко приличаше той на невъзможния ѝ баща Кларънс! Как може упоритият старец да я държи в онази проклета къща и да ѝ забранява всичко — приятели, училище, развлечения! Колко пъти го бе молила да ѝ разреши да вземе Дафни при себе си в Шотландия, ала той все отказваше.

— Невъзможно! — изръмжаваше винаги баща ѝ. — Ще ми се върне като някое от онези непоносими модерна хлапета! Не и не!

Тя се замисли за условията в завещанието и успокои разяждащото я чувство за вина. Само двамата с Реджи знаеха какво предстои. Представи си снимките на новия виконт, които разглеждаше, докато проучваше какво е разбрал Реджи за него. Изключително красив мъж. Господи, на колко неща можеше да научи Дафни! При тази мисъл Кло се изчерви, но само малко. В края на краищата, още не беше толкова стара. След като Реджи ѝ съобщи условията на завещанието и я попита как да постъпят с Дафни, тя без колебание бе избрала своята тактика.

— Момичето не може да се оправи само, Кло. Нямам никаква представа как да постъпим.

Кло обаче имаше. В проблясък на вдъхновение тя осъзна какво точно трябва да направи. После Реджи ѝ даде доклада, който старият Кларънс бе подготвил за младия Брант Ашър.

— Ето ти, Кло, цялата информация, която лорд Ашърууд е събрал за Брант, включително изрезки от вестници и снимки. Не е безмозъчен глупак, както би могло да се очаква от един спортист, особено американец. Заклет ерген, бих казал. Виж с какви жени е на тази снимка. Има обаче пари, което може да се окаже проблем.

— Няма такъв проблем като да имаш прекалено много пари — отсече Кло твърдо. — Той ще дойде. А ти да не си посмял да избягаш! Достатъчно грижи ще си имам с Дафни!

А с Лусила? Пустият му Кларънс! Защо Лусила? Очевидно е искал същото като мен. Защо просто не ме остави да оправя всичко? Не, реши тя, няма да се безпокоя за Лусила. Няма нужда. Може би.

Обърна се със самодоволна усмивка към Дафни.

За нейна най-голяма радост, когато подаде на навъсения шофьор исканите франкове, той дори не ги преброи. Очите му бяха приковани

с възхищение към Дафни. Ура! Винаги бе мислила, че френските шофьори са най-големите женкари на света.

Няма по-унило място от Лондон през февруари, мислеше Брант и се мъчеше да различи подробности от пейзажа отдолу, докато боингът кръжеше над летище „Хийтроу“. Изглеждаше студено, мъгливо и потискащо. Не си спомни за почернелия сняг, който правеше Бостън също толкова потискащ, когато заминаваше. Това беше хитър ход — замина от „Логън“, когато журналистите го чакаха да излети от летище „Кенеди“.

Когато самолетът се приземи, мъжът до него още дремеше. Една от стюардесите, вечно усмихнатата Лори, бе по-наблюдателна и Брант усети погледа ѝ. Бързо си сложи слънчевите очила.

Поне в Лондон можеше да се загуби сред тълпата, помисли той и се усмихна, защото се сети, че ще трябва да си купи вълнено спортно сако, за да не изпъква.

След митницата го посрещна единствено самият Харлоу Хъксли. Брант за момент се зачуди дали всички англичани се обличат с вълнени сака. Скъпите му очила допълваха картината.

— О, лорд Ашърууд, такова удоволствие е за мен да ви видя отново!

— Наричай ме господин Ашър, а още по-добре Брант.

— В такъв случай аз съм Харлоу. Предполагам, че доста ще се сбlijим, докато всичко се уреди. — Той се засмя и адамовата му ябълка заподскача.

— Прекрасно, Харлоу!

Харлоу кимна леко и веднага се появи един дребен човечец, който взе багажа. Брант вдигна вежди.

— Старият Франк ще има грижата, няма за какво да се безпокоиш — успокои го Харлоу.

Навън ги посрещна леден въздух и снежна виелица.

— Отвратително време — забеляза Харлоу равнодушно.

— Да, ужасно отвратително — съгласи се Брант.

— В Лондон е кал до колене, но това да не те притеснява. Лимузината е на твое разположение, разбира се.

— Първокласно обслужване — промърмори Брант, като забеляза дългата черна кола, която спря до тротоара.

— Несъмнено — подхвърли Харлоу през рамо, влезе на задната седалка и опъна дългите си кльощави крака.

— Доколкото си спомням, май ми каза, че не съм наследил никакви пари...

— Едва ли има и пукнат грош, друже мой. Въпреки това баща ми държи да се отнасяме с теб както подобава.

— Много мило от негова страна.

— Не точно, просто си гледа работата. Поне така ми каза. Стареца винаги е нащрек. Знаеш ли, Брант, тази кола ми се струваше чудовищна, но когато ти си в нея, изглежда като някоя от онези малки германски кутийки. Много е впечатляващ твоят ръст.

— Щях да имам проблеми, ако не беше такъв.

— Всички ли американски играчи на ръгби са такива канари като теб?

— Футбол, Харлоу, казва се футбол. Всъщност аз съм дребосък в сравнение с другите. Нямам и стотина килограма.

Харлоу дълбоко се замисли.

— Не е малко — заключи накрая. — Ала преди Брант да попита още нещо, продължи любезно: — Да... Кой би си представил, че един американски спортист ще претендира за английска титла? Доста хора ще ти се чудят, старче. Вече се говори. Обаче не се безпокой, никой не знае кога точно пристигаш. Стареца настояваше да си мълчим.

— Прав е бил Стареца. Предполагам, става дума за баща ти?

— Именно. Реджиналд Дарвин Хъксли. Много достоен мъж и няма нищо общо с онзи Дарвин — добави той.

Брант гледаше през прозореца към редиците еднотипни къщи, покрай които минаваха. Танцуващите във въздуха леки снежинки им придаваха доста чудат вид, но той си помисли, че когато снегът се стопи, заедно с него ще изчезне и чарът им.

— Стареца се опитва да открие роднините ти.

— Роднини ли? — Брант бързо се обърна към него. — В Ню Йорк не ми спомена за никакви роднини.

— Е, всъщност не. Не бяхме съвсем сигурни колко са, нито къде са. Стареца не обича да говори неща, за които не е сигурен. Аз му казах, че веднага ще се появят на бял свят, ако стане дума за пари, каквито, разбира се, няма, поне не достатъчно да се напълни една шапка, както се изрази баща ми.

— Майка ми не ми е разказвала за никакви роднини — рече замислено Брант. — Кои са те?

— Вие янките действително много се разпилявате. Губите следите на хората и така нататък. Е, да видим. Има една леля, която се мотае някъде из Шотландия, мисля, в Глазгоу.

— Леля, значи — повтори Брант безизразно. Започваше да се чувства като глупак.

— Точно така. Осиновена дъщеря на стария лорд Ашърууд, омъжена за някой си Спаркс, Карл Спаркс, шотландец. Глупаво смешно име, така казах на стареца, но това е положението. Спаркс, Кло Спаркс, вдовица — Била е Ашърууд, разбира се, преди да се омъжи за този Спаркс.

— Още някакви роднини? — попита Брант.

— Твърде много. Една млада особа от женски пол, дъщеря на първия братовчед на жената на най-малкия брат на баща ти.

Брант замълча, изгубен в дебрите на родословието. Чичо Деймън, когото никога не беше виждал, умрял, когато Брант е бил малък. Детето на първия братовчед на жена му.

— И как се казва тя сега, ако смея да запитам?

— А, беше Бредбъри, обаче след като родителите ѝ загинаха при автомобилна катастрофа през седемдесет и четвърта, старият лорд Ашърууд я взе и официално промени името ѝ на Ашърууд. Не мога да си спомня първото ѝ име. Стареца сигурно го знае. Израснала е в Ашърууд. После, когато братът на дядо ти опъна петалата, младата дама отпрати в чужбина... струва ми се, в Гърция.

— Не мога да повярвам, че старият глупак я е принудил да смени името си!

— Е — възрази Харлоу разсъдливо, — това определено даде на момичето някои предимства. Ашърууд е много по-хубаво име от Бредбъри.

— Все пак ми се струва, че хората имат право да запазват истинските си имена.

— Не знам, друже, не знам. Виж твоето име, Ашър, а не Ашърууд. Освен това, има още една жена, фатална жена, ако разбираш какво искам да кажа.

— Разбирам... — Брант бе изненадан, че Харлоу успя да изобрази похотлива усмивка. Дали един англичанин би те сръгал в

ребрата, когато ти разказва мръсен виц?

— Потомка на една от лелите, Лорета, струва ми се, а може би и не. Наистина не съм сигурен. Казва се Лусила. Твърде много си пада по живота, доколкото съм чувал.

— И нейната фамилия ли е сменена?

— О, тя си сменя фамилиите като носни кърпички. Омъжена е за богат германски индустриалец на име Майтер и живее в Бон. Това са всички. Не вярвам да ти се бъркат и да се опитват да ти развалят работата. Щом няма никакви пари, а само проклетата къща...

— Имение — поправи го Брант иронично. — Имението Ашърууд, ако правилно съм запомнил.

— Действително, старче, действително.

— Къде сме сега?

— Минаваме по Уестминстърския мост. Стареца поръча да ти покажа някои от забележителностите. Искане да се чувстваш у дома си. Това сивото, което шумоли долу, е Темза.

Брант се надигна да види Биг Бен и правителствените сгради. Шофьорът завъртя бързо по Даунинг Стрийт, после зави по Хорс Гардс Роуд.

— Ето го и паркът Сейнт Джеймс. Сигурно искаш да го разгледаш. Скоро ще стигнем до Бъкингамския дворец. Сега кралицата е тук.

Движението бе невъобразимо. Съвсем като в Ню Йорк, само дето всички такситата бяха черни и се движеха отляво.

— Това, Брант, е Хайд Парк. Виж там...

Брант вече не го слушаше. Беше уморен, разликата във времето си казваше думата и не му се искаше нищо, освен да поспи, без в главата му да звучат никакви „твърде“ и „действително“.

— Това е твоят хотел. „Стенхоуп“. Тих и твърде спокоен. Никакви любопитни досадници. Можеш да се поразходиш из Хайд Парк и да обмислиш нещата.

„Кързън Стрийт“, прочете Брант наум. Красива, тиха уличка. Снегът падаше като дантелена завеса и скриваше всичко, което би могло да наруши спокойствието. Хотел „Стенхоуп“ бе малък, стар и пропит от викторианска атмосфера. Фоайето бе празно, което бе добре, защото Брант не можеше да си представи как много хора биха си

пробивали път между струпаните дивани и фотьойли. На рецепцията стоеше слаб чиновник с вълнен костюм, който огледа Брант с интерес.

— Тук не идват много чужденци — обясни Харлоу любезно. — Особено с твоя ръст — допълни той и се обърна към служителя: — Това е лорд Ашърууд. Има резервация за най-добрата ви стая.

Брант му подаде паспорта си и се подписа в старомодната регистрационна книга. С крайчеца на окото си видя как един прегърбен старец се бори с багажа му.

— Да ви помогна за елеватора — предложи той и се приближи към него.

— Моля? — не разбра човекът.

— Асансьора, друже мой — намеси се Харлоу. — Аз имах същия проблем в Америка. Все питах къде е „нужника“. Не можеш да си представиш как ме гледаха.

Брант за миг затвори очи. Искаше му се никога да не бе идвал в Англия. Обърна се и протегна ръка на Харлоу:

— Мисля да се поопъна... — Усмихна се, доволен от думата, която бе избрал. Ако това не беше английски жаргон, трябваше да бъде.

— Правилно, Брант. Качи се горе да си починеш. Ще изпратя лимузината да те вземе утре сутринта, да речем към десет.

— За да се срещна със Стареца ли?

— Именно!

— Добре дошли в Лондон, моето момче! Седнете, седнете! Бети, донеси чаша чай за лорд Ашърууд.

Брант имаше чувството, че се е озовал в миналия век. Адвокатската кантора на Хъксли, Хъксли и Мейпълторн бе мрачна, тъмна и, както му се струваше, пропускаше през солидната си врата само мъже адвокати. Колкото до Стареца, той бе почти плешив, с тежка челюст и носеше строги очила с телени рамки. Бе облечен в много консервативен тъмен костюм, закопчан и изпънат върху закръгления му корем. Брант лесно си го представи с напудрена бяла перука.

— Господин Хъксли — стисна ръката му той, — за мен е удоволствие да се запозная с вас.

Усети, че възрастният човек го разглежда внимателно и издържа погледа му, без по лицето му да трепне и едно мускулче.

Господин Хъксли се обърна към сина си:

— Не ми каза, че лорд Ашърууд изглежда толкова дяволски добре. Момичетата просто ще се лепят по него, като започнем с ококорената Бети.

Ококорената Бети наистина се заяпа за малко в него, докато му подаваше чая, но не направи нищо по-нахално. Слава Богу, помисли Брант, загледан в отблъскващата кафява течност, че на закуска бе изпил две чаши черно кафе.

Трябваше да се разменят задължителните любезности и той потисна нетърпението си. Колкото и да бе странно, докато господин Хъксли седна отново в огромния си кожен фотьойл, Брант се отпусна.

— А сега, моето момче — превключи Стареца към по-делови тон, — време е да обсъдим какво да правим с вас.

— Какво да правите с мен ли, сър? — вдигна вежди Брант. — Боя се, че не ви разбирам. Харлоу ми спомена, че има само една къща и нищо друго, освен титлата, разбира се.

Реджиналд Хъксли взе една златна писалка и започна да потупва с нея по внушителния си нос.

— Това донякъде е вярно... — Той погледна мило към сина си.

— Донякъде ли, сър? — попита Харлоу и се приведе напред на стола си като нетърпелив ученик.

Брант изведнъж изпита чувството, че тази сцена се е разигравала и преди между двамата. Очевидно Стареца имаше навика да запазва някои неща за себе си, вероятно някои много важни неща. Горкият Харлоу приличаше на кученце, което чака кокал от господаря си.

— Е, просто в завещанието на покойния лорд Ашърууд има някои условия.

— Условия? — повтори Харлоу.

Брант си замълча. Какво, по дяволите, ставаше? Почувства, че се напруга.

Златната писалка на Стареца се движеше много бавно по носа му.

— Предполагам, милорд, че Харлоу ви е казал за трите жени.

— Да — отговори Брант. Ако Хъксли старши искаше да прави от това драма, той нямаше да му помага.

— Хм — произнесе Реджиналд Хъксли. Това бе единственият знак, че е разочарован от студената му реакция. — Всъщност, само двете млади дами имат някакво значение. Дафни Клер Ашърууд и Лусила Майтер. И двете са ваши далечни братовчедки, милорд. По-далечни родственички още не съм открил. Вместо да чета завещанието на дядо ви, което, трябва да призная, е доста многословно, ще ви го обясня.

— От Харлоу разбрах — подзе Брант бавно, — че наистина няма за какво да се притесняваме. И ще бъда откровен с вас, сър. Дойдох в Англия единствено заради майка ми.

— Може би трябва да започна с едно извинение, милорд. Ще ви призная, че премълчах някои неща, каквито бяха указанията на покойния лорд Ашърууд. Виждате ли, вашият дядо Кларънс много държеше да дойдете в Англия и аз трябваше да използвам всички възможни средства, за да ви доведа тук.

— В такъв случай, сър — продума Брант много тихо, — предлагам ви да продължите с обясненията си. Предполагам, че ще напусна Лондон скоро, много скоро.

— Е, да, действително, милорд — съгласи се Хъксли старши. — Първо, скъпата сладка Дафни Клер, много добре възпитана млада дама. От друга страна, Лусила Майтер е... ами съвсем друга птица. Точно вчера чух, че вече се е освободила от германския си съпруг — всъщност, развела се е още преди старият лорд да почине, и ще се върне в Лондон, когато се възстанови от своето... тъъ... разочарование в Южна Франция.

— Не сте ми казали! — подскочи Харлоу много оскърбен. — Аз обясних на Брант, че тя е още омъжена!

— А, не съм ли? Е, сега вече знаеш, моето момче.

— Какво общо имат те с мен? — попита Брант със заплашително тих глас. — И с тези условия?

Златната писалка бавно се спусна от носа на Стареца и той се наведе напред във фотьойла си. Проницателните му очи блестяха иззад стъклата на очилата.

— Накратко казано, милорд, всъщност старият лорд остави известна сума. След всички данъци тя възлиза на около четиристотин хиляди лири, което би трябвало да е към половин милион долара.

— Сър! — почти изкрещя Харлоу и скочи от стола си. — Не сте ми казали!

— Е, моето момче, сега вече знаеш. Така че седни. Сега, милорд, вие ще наследите всичките пари и имението Ашърууд, ако...

— Ако?! — Брант имаше желание да се хвърли на бюрото на Стареца и да го удуши. До гуша му бе дошъл с тъпите си гатанки!

— Ако се ожените за Дафни Клер Ашърууд, скъпата сладка млада дама.

Брант се вторачи в него, вдигнал невярващо вежди.

— Не е ли ясно, милорд?

Пълен абсурд, помисли той и кимна, стиснал устни.

— Много добре. Сега слушайте внимателно, сър. Това е... въъ... съвсем подробно и съвсем точно. Ако откажете да се ожените за Дафни, вие, милорд, не получавате нищо, Дафни получава само петстотин лири, Лусила получава половината пари и имението, а останалата половина от наследството отива за благотворителни цели, в любимата на стария лорд Фондация за изоставени деца от чужбина.

На Брант за миг му се прииска старият лорд да е тук. Дъртият му глупак!

— Ясно ли е, милорд!

Още по-голям абсурд, реши Брант и продума:

— О, да, съвсем ясно! — Облегна се и скръсти ръце пред гърдите си. — Нямам търпение да чуя останалото.

Хъксли старши не обърна внимание на сарказма му.

— Сега, от друга страна, ако се случи невъзможното и Дафни откаже да се омъжи за вас, тогава вие не получавате нищо, Дафни получава само сто лири, а Лусила наследява всичко.

Брант го погледна още по-втрещено, после изведнъж отметна глава и избухна в смях.

— Струва ми се, че ме разбирате добре! — Стареца изглеждаше шокиран. — Наистина, милорд, трябва да знаете, че наследството не е установено по определена линия. Старият лорд Ашърууд е можел да направи с него каквото пожелае.

Значи, опита се Брант да се ориентира в лабиринта от налудничави условия, ако се оженеше за онази пуйка Дафни — скъпата сладка млада дама, получаваше пари, имение и съпруга. Ако откажеше да се ожени за нея, той не получаваше нищо и Дафни

практически не получаваше нищо. А, Лусила! Ако Дафни откажеше, той пак не получаваше нищо, а Дафни я натирваха със сто лири в джоба.

— Господи! — измърмори Брант. — Дядо ми трябва да е бил луд! — Вдигна очи към Стареца и попита: — Какво значи, че унаследяването не е установено?

— Ах вие, американците!

— Означава, Брант — намеси се Харлоу, който искаше да помогне с нещо за развързката на драмата, — че старият лорд Ашърууд не е бил длъжен да завещае на следващия мъж в рода нищо друго, освен титлата. Според закона той е можел да направи с парите и с имението каквото си поиска.

— А случайно да знаете защо дядо ми е поставил такова глу... въъ... странно условие?

— Не искаше бъдещата виконтеса на Ашърууд да бъде американка.

— Обаче виконтът може да е американец, така ли?

— Нямаше друг избор — напомни му Хъксли старши. — Пък и в края на краищата, вашата кръв не е съвсем разрежена.

— Много добре — обади се Харлоу. — Във всички топуркащи малки крачета трябва да тече британска кръв.

„Топуркащи малки какво? Исусе, трябва да се събудя!“ Ала до края на сцената нищо не се случи и Брант попита:

— А какво ще стане с парите, ако и аз, и моята далечна братовчедка едновременно откажем да се оженим?

— Всичко остава за Лусила. Разберете, милорд, че старият лорд Ашърууд искаше да има кой да се грижи за Дафни.

Тя некадърна ли беше? Или малоумна?

— Това, сър, е твърде очевидно. Но си е най-долно изнудване. — Отново го обзе гняв. Не за него самия, а за каквато и братовчедка да му се падаше Дафни. Не му пукаше за скапаната къща и за парите. Обаче да остави горкото момиче на сухо, ако някой от тях двамата не се съгласеше с налудничавото завещание... Продължи с убийствена ирония: — Очевидно е също, че дядо ми наистина много е обичал горката Дафни. Толкова я е обичал, че се опитва да осъди и двама ни, като аз ще съм негодникът, ако откажа да се ожения за нея. Направо невероятно!

— Хайде, хайде, моето момче — заговори Хъксли старши с най-примириятелния си глас, — трябва да призная, че старият Кларънс наистина е отишъл малко далеч. Колкото до Дафни, милорд, откровено казано, не мога да си представя, че тя ще откаже да се омъжи за вас. А, както споменахте, ако вие откажете, и двамата губите всичко. И Дафни, страхувам се, ще остане и без пукнат грош, и без дом.

— Ами ако и двамата решим, че не можем да се понасяме?

— Не е възможно — отсече Харлоу твърдо. — Все пак не сте някое грозно джудже.

Брант преглътна саркастичния си смях.

— Още един въпрос, сър. А ако вече бях женен? Какво щеше да стане тогава с всички тези условия?

— Старият лорд Ашърууд знаеше, че не сте женен. Никога не му е съобщавано.

— А ако ви кажа, че вече съм сгоден за американка?

За момент настъпи потресено мълчание.

— Шегувате се, милорд — присви укорително очи Стареца. — Разбира се, старият лорд ви направи подробно... въъ... проучване, както, струва ми се, вие, американците го наричате. Ние знаем, че сте забелязван с много жени, но с нито една по-специално.

Брант се надигна от стола си.

— Сър, Харлоу, мисля да посетя Лондонската кула. Да проверя всички инструменти за изтезания и да видя дали дървникът си е на мястото. Приятен ден.

— Но...

— Друже...

— Ще поговорим по-късно — подхвърли Брант през рамо.

— Не пропускай да видиш кралските съкровища — извика след него Харлоу.

На вратата Брант внезапно се обърна:

— Изглежда дядо ми е бил куку. Това значи, че в главата му е имало бръмбари — добави той, като забеляза обърканите им лица. — Хлопала му е дъската, бил е смахнат, откачен, готов за лудницата.

— Невероятно!

— Не може да се говори така. Наистина, момчето ми, не може току-тъй да махнете с ръка на четиристотин хиляди лири...

Брант махна с ръка, завъртя се и излезе.

— Момчето е малко разстроено — забеляза Стареца.

ТРЕТА ГЛАВА

— Харлоу, насилваш ме.

— Е, Брант, само след час ще сме там.

— Нямах това предвид. И ти, и Стареца го знаете! Аз много мислих за... за всичко и реших да предоставя известна сума на Дафни. Тогава тя няма да остане без пукната пара и ще може да живее живота си, без да...

— Боже мили, Брант! Не можеш да направиш такова нещо! Искам да кажа, това не е каквото Стареца, тоест...

Вече се уморих да вдигам вежди, помисли Брант.

— А, Брант, и през ум да не ти минава да се откажеш! Ще ти хареса, ще видиш. Първо трябва да видиш имението, преди да решиш каквото и да е, а Дафни...

— Ти някога виждал ли си го?

— Е, всъщност...

— И аз така си помислих. От друга страна, аз самият съм го виждал на снимка и не ми пука за него.

— Не ти пука?

— Все ми е едно. Бих могъл да плюя на него, без да се замисля.

— Да плюеш на него?

— Да го зарежа, да се откажа, да го пратя по дяволите.

— Тъж... Добре де, само още четиридесет и осем минути.

Брант се облегна на удобната седалка на лимузината и затвори очи. Пейзажът бе красив, но той не искаше да гледа повече идеални ниви и старателно подрязани живи плетове. Хъксли старши, старият дявол, го задържа цяла седмица в Лондон, след което взе да настоява той да дойде в Съри, за да види „дома на своите предци“. Всяка скапана пиеса, която видя на „Друри Лейн“, вече бе гледал в Ню Йорк. Ти си един тъп американец, каза си Брант. И освен това не си справедлив. Уестминстърското Абатство дълбоко го развълнува, както и, колкото и да е странно, Британския музей. Кой не би се развълнувал, като види оригинала на Магна Харта? Винаги, когато успяваше да се

отърве от вездесъщия Харлоу, скиташе из Лондон и се разхождаше с истинско удоволствие както по „Грейт Ръсел Стрийт“, така и по „Пикадили“. Дори музеят на Мадам Тюсо го очарова.

Имението Ашърууд. Старо, навяващо мисли за тъмното минало. На една официална вечеря със смокинги в „Савой“ Хъкли старши старателно му разказа неговата история. За разлика от Харлоу, Стареца го бе посещавал много пъти.

— Стари червени тухли, момчето ми, със смекчен от времето цвят, които толкова добре контрастират със зеленината върху тях или около тях. Река Уей се извива наоколо по най-романтичен начин. Колкото до подробностите, Брант, сър Ричард Уортън получил имението от онзи зъл дявол, Хенри Осми. После имал големи проблеми с краля и Ан Болейн, но семейството оцеляло и дори процъфтявало по времето на Елизабет. А, някои от прозорците са измежду най-добрите образци на архитектурата от времето на Тюдорите. Има дори няколко стъклописа „ан солей“, нали знаете, от времето на Едуард Четвърти.

— „Ан солей“? Колко интересно! Сигурен ли сте, че не са фалшиви?

— Наистина, Брант — намръщи се Харлоу на сарказма му, — те са неповторими, повярвай ми.

— Колко стаи има? — попита Брант, когато Стареца прекъсна монолога си, за да изяде гъбената си супа.

— Всъщност имението не е голямо. Не повече от двадесет стаи.

— Едва ли са достатъчни и за домашните любимци — съгласи се Брант.

След тази вечеря в „Савой“ той просто не можеше да мисли за заминаване, защото щеше да има официален прием в негова чест, даден от графа и графинята на Ръдърфорд.

— Виж, Брант — дръпна го за ръкава Харлоу, — това е Уей. — Страхотно красиво, нали?

— Безкрайно страхотно — съгласи се Брант, загледан в бавно извиващата се река, покафеняла от зимната кал.

— Сега преминаваме през Гилфърд. Ще стигнем след секунда.

Гилфърд бе поредното сънливо селце с много кичести дървета и живописни кръчмички, пръснати покрай затревения селски площад. В изкуственото езерце в средата на ливадата имаше дори гъски.

Брант се размърда неспокойно. Искаше да си отиде у дома. Дори нямаше желание да се запознае с онази пуйка Дафни.

Внезапно попита:

— Ти нали спомена, че Дафни е в Гърция?

— Стареца така каза.

В такъв случай, помисли Брант, момичето би могло да е кой знае къде...

— И не знае за условията на завещанието?

— Стареца...

— Да, Стареца така ти е казал.

— А, май стигнахме!

Лимузината зави между две високи каменни колони. Над тях върху извитата ръждясала желязна порта беше изписано „Ашърууд“. От двете страни на широката павирана алея имаше още по-кичести дървета. Дъбове, помисли Брант. А може би букове. Изведнъж, кой знае защо, изпита странното чувство, сякаш нападател го бе ударил в корема — непреодолимото чувство, че по някакъв начин, в далечното минало е бил свързан с това място.

Вгледа се в голямата къща. Бавно слезе от лимузината, без да откъсва очи от изящната стара постройка пред себе си. Тя бе на три етажа, не съвсем квадратна, а бръшлянът се издигаше по косия покрив чак до комините и се виеше по стръмните фронтони. Усети някаква гордост, чувство за собственост. Изведнъж му се прииска да изстърже старите прозорци, докато заблестят, да изтръгне бръшляна и да пусне светлина в стаите. Искаше му се с любов да подмени всяка счупена керемиди на покрива.

„Започвам да изкукуригам.“

Искаше му се да изтрие с длани мухъла от двойните дъбови врати и да им върне предишния блясък. Искаше му се да излъска огромните месингови дръжки с форма на кучешка глава.

Губя си ума.

Пое дълбоко въздух. Изведнъж вратите се отвориха и той чу как пантите им изскърцаха. От годините са се изметнали, помисли си. Как ли ще ги оправя?

Излезе войнствена на вид жена, която си бършеше ръцете в престилката. Изглеждаше древна като горски дух. Тя огледа Брант и

Харлоу предпазливо, сякаш бяха дошли да приберат неплатената ѝ сметка в бакалията.

— Госпожа Мълроу? — поде Харлоу. — Това е лорд Ашърууд.

— Оу! — откликна госпожа Мълроу и за най-голяма изненада на Брант му направи реверанс. — Добре дошли, милорд. — Гласът ѝ скърцаше, както вероятно и старите ѝ кости. Брант се чу да мърмори нещо в отговор.

— Нали ни очаквахте, госпожо Мълроу? — попита Харлоу.

— О, тъъ... — измънка госпожата. — Не е кой знае какво посрещане за негова светлост, обаче ние с две момичета от селото взехме да разчистваме боклука, както нареди господин Реджи. Колкото до господин Уинтърспуун, той още е в отпуск. Старата Мадисън се съгласи да готви за малко, докато негова светлост намери някого за постоянно. Ще има вкус на мухоловка, но коя съм аз да съдя. О, ама вие сте голям мъж, милорд! Никога не съм виждала толкова голям лорд, ако не възразявате да го кажа.

— Не, не възразявам.

Каменните стъпала бяха подбити. Надяваше се, че в Англия има каменоделци, които знаят как да ги поправят и къде да намерят нужния вид камък.

— Е, добре. Искаш ли да разгледаш отвътре, Брант?

— Да.

Стори му се, че Харлоу го гледа малко странно, ала не го интересуваше. Наистина, Харлоу едва ли би могъл да чете мислите му.

Древният горски дух пооправи редкия си посивял кок и ги поведе през огромния коридор, покрит с черни и бели мраморни плочи. Дали има специални машини за почистване и полиране на мрамор, зачуди се Брант. Таванът бе просто долната страна на покрива, висок дванадесетина метра. Точно насреща имаше красива стара вита дъбова стълба, водеща към втория етаж. Той се приближи и погали гладкото дърво. За миг бе сигурен, че усеща топлината от ръцете, които стотици години са докосвали тези перила.

— Това тук е оръжейната — съобщи госпожа Мълроу без капка страхопочитание в гласа.

Брант неохотно я последва, мина през шестметровата порта и затаи дъх. Никога не си беше представял, че може да съществува такава стая. Тя бе поне дванадесет метра дълга и около седем-осем

метра широка. Имаше богато украсен таван, камина в далечния край, тесни високи прозорци и много странна смесица от мебели. Ризници, някои от тях с липсващи части, стояха или седяха покрай стените като пияни войници. Боздугани, пики, лъкове, бойни брадви и различни други средновековни оръжия, чиито имена Брант не знаеше, бяха закрепени по олющените стени над пияните войници. Една бойна брадва очевидно по някое време бе паднала и ударила долната ризница по шлема, след което отново е била окачена на стената малко накриво. Брант тръгна да разгледа един странен средновековен стол, спъна се в килима и полетя.

— Внимавай! — извика Харлоу. — Тук не е безопасно.

Брант се освободи от ръката му, усмихна се на съсухрения смях, който се изтръгна от Древния дух, и започна да оглежда повнимателно. Господи, колко работа имаше да се свърши! Как например се сменяха части на ризници? Не можеше да си представи да отиде в универсалния магазин и да поиска желязна ръка номер четирийсет и две. Камината бе достатъчно голяма, за да се опече в нея цяла крава и толкова почерняла, че приличаше на огромна тъмна пещера. Тежките дъбови мебели изглеждаха така, сякаш не са били полирани поне два века.

— Оу, милорд — скастри го госпожа Мълроу със заповеднически тон, — време е да разгледате и останалото. Не може да прекарвате по цял ден във всяка стая. Онези мързеливки са в кухнята и сигурно пият чай, като ме няма да им нареждам какво да правят.

Брант се изкуши да отдаде чест на Древния дух.

На първия етаж имаше още десет стаи, между които една дълга и тясна столова, напомняща приказки за свещи и духове, голяма бална зала с пръснати из нея тежки викториански дивани и Златния салон. Когато влезе в него, той отново изпита онова странно, неспокойно чувство. Не знаеше почти нищо за архитектура, но в тази стая усети как поколения наред са се трудили с любов. Тук нямаше разруха, нямаше мирис на прах и олющена боя. Тя бе светла, широка и, както забеляза, би изглеждала много просторна, ако проклетия бръшлян се разчистеше от прозорците. По корнизите на тавана имаше херувими и разни други фигури, а камината бе от великолепен светъл мрамор, който някой глупак бе позлатил. Мебелите бяха разположени в малки кътове за разговори, всеки от различна епоха — нежно бели със златни

орнаменти до прозореца, малко по-встрани тежки, от тъмен махагон, за които подозираше, че са викториански, и дори съвременни дивани и столове от светло дърво. Навсякъде имаше старинни вази и други красиви предмети, а на полицата над камината се мъдреха цяла редица фотографии. Краката сами го понесоха натам. Вгледа се в пожълтелите черно-бели снимки. Толкова много хора, които никога не бе виждал! Имаше и няколко по-нови: възрастна дама с очарователни очи, които сякаш се надсмиваха на целия свят, и една по-млада, която се взираше в обектива през грозни дебели очила, косата ѝ бе опъната назад в дебел кок и носеше безформен старомоден пуловер. Изведнъж се усмихна. Надписът отдолу гласеше: „Дафни Ашърууд“. Пуйката! После изстина. Значи очакваха от него да се ожени за това нещо!? Ръцете му се изпотиха и Брант ги пхна в джобовете на панталоните си. На излизане от салона след Харлоу и Горския дух забеляза, че подът е в ужасно състояние. Как ли щеше да успее да му върне предишната красота?

— Оу, милорд! — заповяда Горския дух с генералски тон, — време е да се качим горе.

Следващият половин час мина като в сън. Шестте стаи на горния етаж бяха в отчайващ вид, но всяка от тях го очарова. Имаше безброй тесни ъгълчета, бюфети и дори една свещеническа килия, която старият Горски дух му показва гордо. Имаше дълга, тясна картинна галерия, пълна с портрети от няколко века, някои от тях толкова потъмнели, че лицата трудно се различаваха. Брант преглътна мъчително. Щеше да струва цяло състояние да повика специалист, който да ги почисти. Щеше да изяде доста от четиристотинте хиляди лири.

На целия етаж имаше само една баня и тя бе паметник на непрактичния разкош на миналия век. Той все още си блъскаше главата как да я модернизира, когато госпожа Мълроу го въведе в апартамента на стария лорд Ашърууд.

Боже мой, помисли Брант все още малко замаяно, това е моята стая! Тя бе богата и хубава като Златния салон долу, странна комбинация от стилове, която по-скоро очароваше, отколкото да отблъсква. Веднага отиде до прозореца и разтвори тежките тъмночервени завеси.

Ще трябва да боядисам стените в светъл цвят, да махна тези глупави тъмни тапети.

— Обюсон, така му викат — обясни госпожа Мълроу, сочейки към красивия червен килим, поне шест на шест метра. Над леглото имаше балдахин, някакво чудовищно съоръжение, което се извисяваше над всичко. Брант изведнъж си представи как се катери да легне и се усмихна. Пурпурната покривка трябваше да изчезне. Поне две поколения бе хранила молците.

— Надявам се, че не си твърде разочарован, Брант — обади се Харлоу, докато се връщаха долу. — Къщата е в ужасяващо състояние, нещо, което Стареца не ми спомена. Но е изпълнена с традиция...

— Да, корени.

— Надявам се, че не си твърде разочарован.

Разочарован?! Брант го погледна, сякаш е луд.

— Идеална е — отговори той кратко и се обърна. Главата му бе пълна с планове.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

— Не виждам снимка на моята братовчедка Лусила Майтер.
Госпожа Мълроу шумно изсумтя:

— Не идва често тук — заяви тя вместо отговор. — Преди две години беше Аутрейк, а още по-преди Варгас.

— Значи жена с международни вкусове — засмя се Брант. — Няма ли все пак нейна снимка?

— Ако там няма, значи няма. Негова светлост, старият лорд, много ѝ се смееше. Все ѝ казваше, че без съпруг е като чай без лимон. Я, вижте там! Това е господин Уинтърспуун, милорд.

— Уинтърспуун?!

— Милорд!

Брант се вторачи в ниския, дебел и плешив мъж пред себе си.

— Аз съм Уинтърспуун, милорд, Оскар Уинтърспуун. Бях камериерът на стария лорд. — Ясните му сини очи огледаха Брант от глава до пети. — Аз ще се грижа за вас, милорд. — Боже мой, говореше погледът му, имате ли изобщо нужда от грижи? — Извинявам се, че ме нямаше, когато сте пристигнали вчера, но бях в отпуск. В Бат.

— Загубен човек — изсумтя госпожа Мълроу под носа си.

Уинтърспуун се изпъна в цялата си дължина и доби такъв тържествен вид, че на Брант му се прииска и на него да отдаде чест.

— Горе ли са всичките ви неща, сър? Ако е така, ще се заема с разопаковането.

Камериер, помисли Брант объркано. После се усмихна, като си спомни за един от любимите си автори, Уудхауз и неговия неподражаем камериер, Джийвз. Дано само това бостанско плашило не го смяташе за умствено недоразвит. Пъхна в джоба на джинсите си ръката, която напираше да отдаде чест, и подзе нерешително:

— Всъщност не съм сигурен... въъ... Уинтърспуун, дали ще остана в Ашърууд толкова дълго. — Погледът му попадна върху

олющената боя по перваза. Вчера следобед не бе забелязал тази подробност. *Трябва да го изстържа и да го боядисам.*

— Разбира се, сър, но без съмнение ще останете, докато пристигне госпожица Дафни?

— И госпожа Кло, не забравяй! — сръза го госпожа Мълроу.

— Действително, и госпожа Спаркс. И госпожа Майтер, доколкото разбирам.

— Какво става тук? — Харлоу влезе в Златния салон, потискайки прозявката си, и погледна внимателно към Уинтърспуун. — Кой точно сте вие, добри ми човече?

— Уинтърспуун, сър.

— Моят камериер — добави Брант.

— Баща ми не е споменавал за камериер — изненада се Харлоу.

— Е, Уинтърспуун — обърна се Брант към надутия малък мъж, — да речем, че ще останете дотогава, докато аз съм в Англия. Така добре ли е?

— Да, сър. Много добре. На последната си длъжност при лорд Калпепър работех и като иконом, когато финансите на негова светлост малко се влошиха. — Хвърли един пренебрежителен поглед към госпожа Мълроу. — Тъй като господин Хюм, икономът на стария лорд, няма да се върне, вероятно бихте искали да поема и тези задължения?

— Оу! — изсумтя госпожа Мълроу. — Сякаш не мога да отварям вратата!

— Вероятно — обърна се Брант към своята свита, — би било най-добре, госпожо Мълроу, ако вие използвате времето си за оправяне на къщата. Предполагам, че госпожа Майтер ще решава какво да се прави по-нататък в Ашърууд.

— Как така госпожа Майтер! — възкликна Горския дух. — Ами бедната госпожица Дафни?

В момента Брант нямаше желание да се впуска в обяснения, затова само отбеляза:

— Ще говорим за това по-късно. Сега и двамата бихте могли да се заемете със задълженията си...

Бостанското плашило и Горския дух напуснаха стаята, като госпожа Мълроу подвижна през рамо, че закуската е сервирана в столовата.

— Отиваме направо там — отвърна Брант.

— Къде — попита Уинтърспуун с ужасяващо спокойствие — е господин О'Тейли?

— Кой е господин О'Тейли? — поинтересува се Брант, влизайки в столовата.

— Той е готвачът на стария лорд.

Брант погледна въпросително към госпожа Мълроу.

— Офейка — отговори тя. — И отмъкна един кашон от най-хубавото бренди на негова светлост. Долен тип!

— Той е ирландец, милорд — обясни Уинтърспуун. — Надявам се, госпожо Мълроу, че кухнята поне е в сигурни ръце.

Госпожа Мълроу се наежи и заприлича на боксьор категория „петел“.

— Убеден съм, че всички ръце са достатъчно сигурни — намеси се бързо Брант.

— Добре ли спа, Брант? — попита Харлоу, когато останаха сами.

— Да, чудесно.

— Нямаше ли привидения или някакви странни шумове?

— Не... — *Все едно, че съм се върнал у дома и спя в собственото си легло... Само че по-хубаво.* — Много благородническо усещане е да спиш на огромно високо легло.

По време на доста унилата закуска, състояща се от едно прекалено твърдо сварено яйце, омекнали препечени филийки и слабо кафе, Харлоу сподели:

— Стареца искаше да ти съобщя, че разходите за персонала ще се поемат от общината, докато... докато всичко се уреди окончателно.

— Жалко, че О'Тейли е офейкал — забеляза Брант и отпи глътка кафе.

— Ако искаш, мога да се обадя на една агенция и да се опитам да ти намеря добър готвач.

Вниманието на Брант бе приковано върху мръсните избелели тапети в столовата и отвратителната тъмна ламперия. Господи, мислеше той, тази стая може да се изпълни със светлина. Трябва да направя нещо, след като поне три пъти на ден ще се храня тук.

— Е, какво ще кажеш?

— Какво? О, разбира се, Харлоу. Знаеш ли, върни ме в Лондон тази сутрин, за да си взема кола под наем.

— Да не искаш да кажеш, че днес напускаш Ашърууд?

— Ще се върна. Нали разбираш, тук има прекалено много работа. О, и би ли ми направил една услуга? Обади се на някаква агенция или каквото и да е и ми намери готвач.

Харлоу замислено отхапа от препечената филийка, чудейки се дали да бъдеш глупав сутрин е американска традиция. Но само попита:

— За какъв срок?

— Например за две седмици, а? — Погледна тапетите, усмихна се на себе си и се поправи: — Не, за месец.

Боже мой, какво се бе случило? Когато таксито мина през портала на Ашърууд, Дафни зяпна. Пътеката бе разчистена. Двама мъже подрязваха храстите, друг косеше сухата зимна трева. Бръшлянът го нямаше целия и прозорците светеха на яркото февруарско следобедно слънце. Още един мъж, облечен с избелели джинси, вълнена риза и гуменки се бе качил на висока стълба и работеше нещо по покрива.

— Тук ли, госпожице? — попита шофьорът на таксито, като се обърна и я видя да гледа вторачено към къщата.

— Какво? О, да, благодаря. Оставете куфарите ми на пътеката, моля.

Никой от мъжете не се обърна и тя се сети, че не са чули таксито заради бръмченето на косачката. Спря на пътеката и се огледа, чудейки се защо леля Кло толкова настояваше, че си има работа в Лондон и я прати сама.

Брант не разбра какво го накара да се извърне на стълбата, но видя как едно такси тъкмо се изнизваше през портала, а умопомрачителна млада жена стоеше пред къщата и я гледаше объркано.

Лусила Майтер, помисли си веднага. Жената-вамп! Господи, какво лице, каква фигура! Той заслиза бавно по стълбата и няколко стъпала преди края скочи на влажната земя. За миг я огледа — руса коса, падаща меко на раменете ѝ, невероятно големи зелени очи и безкрайно дълги крака. Беше облечена в синьо вълнено палто, пристегнато на тънкото ѝ кръстче.

— Какво правите? — попита го Дафни.

Брант се усмихна накриво с пълното съзнание, че я е зяпнал като стар пръч.

— Улиците бяха пълни с листа и други боклуци. Чистя ги.

— Изглежда новият виконт е поел нещата в свои ръце. Къщата изглежда доста различна, действително твърде красива без заплетения, потискащ бръшлян.

— Благодаря ви, госпожо. Аз... ние се стараем, доколкото можем.

Дафни огледа мъжа по-внимателно, внезапно усетила странния му акцент. Беше много красив и ѝ стана приятно, че ѝ се усмихва.

— Вие приятел на лорд Ашърууд ли сте? Струва ми се, че говорите като американец.

— О, да, страшно сме близки... — Брант ѝ протегна ръка. — Всъщност, ние сме един и същ човек.

Дафни премигна и пое ръката му, без да се замисли. Ръкостискането му бе топло и здраво.

— О, извинявайте! Някак си... не съм очаквала да се катерите по покрива. Вие сте футболистът.

— Точно така! — Той замълча за миг, стисна ръката ѝ по-силно и добави: — Мисля, че няма нужда да питам за вашето име. Вие сте моята братовчедка Лусила Майтер, нали?

Лусила!

Тя му се усмихна леко и изтегли дланта си.

— Защо мислите така?

Брант пхна ръце в джобовете на джинсите си и очите ѝ проследиха движенията му. Тя преглътна. Красив мъж, и толкова добре сложен... *Но си мисли, че съм Лусила!* Той я възнагради с още една очарователна усмивка, а Дафни продължи да чака.

— Ами, всъщност, не се иска кой знае каква интелигентност от моя страна. Беше ми съобщено, че братовчедка ми Лусила е красавица, а аз, разбира се, съм виждал снимка на другата си братовчедка, Дафни.

Дафни си спомни за единствената си снимка в Златния салон и се намръщи. Грозна, грозна, грозна! И все пак, той нямаше нужда да е толкова...

— Доколкото разбирам, Дафни много се е променила — отбеляза тя, стисна здраво чантичката си и се помоли новопридобитото ѝ самочувствие да не се изпари.

— Така ли? Е, предполагам, че както и при тази къща, всяка промяна би подобрила нещата. Добре ли я познавате?

— О да, всъщност твърде добре.

— Значи знаете също условията на скандалното завещание?

— Не, не съм спирала в Лондон, за да се срещна с господин Хъксли — поклати глава Дафни. — Леля Кл... искам да кажа, надявам се, че съвсем скоро ще го науча.

— Пълна скръб! — разсмя се Брант. — Е, доколкото имението Ашърууд без съмнение съвсем скоро ще бъде ваше, предлагам да се оттеглим в Златния салон. За съжаление, Стария гор... тъъ... госпожа Мълроу в момента е в селото, така че не мога да ви предложа нищо освежително. — Той взе куфарите й, запъти се към отворената входна врата и добави през рамо:

— Скоро очаквам готвач. Госпожа Мълроу ми съобщи, че О'Тейли е офейкал с една каса от брендите на негова светлост.

За момент Дафни не помръдна, загледана след него. Какво искаше да каже с това, че Ашърууд скоро ще принадлежи на Лусила? Невъзможно! Имението бе негово, трябваше да бъде негово!

Влезе сковано в къщата и отначало не забеляза блестящия мраморен под. После премигна.

— Влезте, Лусила — покани я Брант. — Преди два дни довърших Златния салон. Започнах най-напред оттук, защото нямаше кой знае какво да се прави. Работя и в столовата. Надявам се, че ще одобрите промените, които съм направил. Ако не... — Той сви рамене.

Дафни не можеше да измисли какво да каже. Ако къщата бе на Лусила, защо той вършеше всичко това? Тя спря на вратата и се огледа. Голямата стая бе осветена от ясното зимно слънце. Стените бяха боядисани в кремав цвят, а от мебелите бяха останали само диваните и фотьойлите в стил „риджънси“ от началото на миналия век. Нямаше ги тежките махагонови мебели, които Дафни ужасно мразеше, както и купищата антики.

— Прекрасно е! — възкликна тя. — И килимите са съвсем чисти! Никога не съм си представяла, че са толкова красиви.

— Благодаря. Радвам се, че ви харесва. Аз самият съм изненадан, че станаха толкова хубави. Бях сигурен, че ще трябва да се изхвърлят... Хайде, дайте ми палтото си. — Той го свали от раменете й и го остави на един стол зад себе си. — Няма ли да седнете?

Дафни седна на любимия си стол — малък, с висока облегалка, тапициран със синьо кадифе, който преди смъртта на чичо Кларънс бе забутан в най-далечния ъгъл. Кръстоса крака, без да забелязва, че Брант ги оглежда сантиметър по сантиметър.

— Е — подзе той, като се помъчи да отмести очи към лицето ѝ, — значи не знаете за своята добра съдба?

— Не, не знам. Надявам се, че вие ще бъдете така добър да ми кажете какво е завещанието.

Не прилича на жена, която не подбира мъжете, помисли Брант. Нито пък бе достатъчно възрастна, за да е преминала през трима съпрузи. Изглеждаше свежа като ранна утрин и...

— Завещанието?

— Извинете. Просто малко ме изненадахте. Знаех, разбира се, че сте... прелестна, но очаквах да сте по-възрастна.

— Грижа се добре за себе си — отвърна тя престорено весело. „Кажи му коя си, глупачка такава!“ Ала си замълча.

— А, завещанието... Не би ли трябвало да почакаме Хъксли старши?

— Не виждам защо е необходимо.

— Много е сложно, всъщност, според мен, е странно до невъзможност. В общи линии се свежда до следното: аз наследявам всички пари и имението Ашърууд, ако се оженя за братовчедка си Дафни Ашърууд.

— Да се ожените за Дафни! Но това е нелепо!

— Точно така мисля и аз — съгласи се Брант сухо. — Очевидно старият лорд Ашърууд е искал някой да поеме грижата за нея. Защо обаче направо не ѝ е оставил пари, за да се грижи сама за себе си, ми е напълно непонятно. Макар че, доколкото разбирам, това момиче май няма представа какво да прави.

— Ами ако не пожелаете да се ожените за Дафни?

— А, тук вече става весело. Ако аз откажа, тогава вие, братовчедке, и една благотворителна фондация си разделяте наследството, а бедната Дафни остава на улицата с петстотин лири в джоба си. Ако пък тя откаже да се омъжи за мен, тогава и двамата не получаваме нищо и този път цялото наследство е ваше.

Всичко си дойде на мястото. Най-после ми се отвориха очите, помисли Дафни разстроено. „Чичо Кларънс бе споменал нещо в

смисъл, че ще се погрижи за мен, обаче това! О, не, не може да е вярно! Леля Кло сигурно е знаела. Сигурно! Защо иначе щеше да настоява да ме промени от глава до пети?“

— За колко пари става дума? — попита тя.

— Ако сега не сте богата жена, Лусила, скоро ще бъдете. Наследството възлиза на четиристотин хиляди лири.

— Четиристотин хиляди! Защо тогава чичо Кларънс не изхарчи малко от тези негови скъпоценни пари за имението? Колко го молах да не го оставя да се разруши! Ох, такъв невъзможен старец! Иде ми да го удуша!

— Малко сте закъснели.

— Значи Дафни трябва да се омъжи за вас — повтори тя безизразно. — Но аз... тя дори не ви познава! И вие не я познавате!

— Не мога да кажа, че очаквам с особено нетърпение нашето запознанство.

— Това пък защо?

Брант сви рамене.

— Мисля, че е съвсем очевидно. Завещанието, нелепите условия на дядо ми, самата Дафни...

— Какво ѝ е на самата Дафни? — чу се тя да пита остро.

— Както ви казах, виждал съм нейна снимка — отвърна Брант с обезоръжаваща откровеност. — Във всеки случай, не съм си представял така моята съпруга. Нито пък очаквам да е някаква изключителна личност... Чувал съм да говорят за нея като за „бедната сладка млада дама“.

Самодоволен, надут пуяк! Животно! Простак! Запасът ѝ от обиди като че ли се изчерпа. Аха, долен туп! „И всичко това е вярно!“

— Е, ако нямате намерение да се жените за Дафни, защо си губите времето тук и вършите цялата тази работа?

— Не знам — искрено се изненада Брант и вдигна очи към нея. — Дори не исках да идвам в Англия. Имението изобщо не ме интересуваше, но когато го видях... — Сви рамене. — Сякаш съм бил тук и преди, може би много отдавна. Знам как трябва да изглежда. Звучи тъпо, нали?

— Не — възрази тя. — Ни най-малко. Приятно ми е, че сте оставили мебелите в стил „риджънси“. Те са ми любимите. Много пъти съм си представяла как се облягам грациозно на дивана, сякаш

съм богата, красива дама от хиляда осемстотин и десета, облечена може би с мека муселинена рокля... О, сигурно си мислите, че съм луда!

Той ѝ се усмихваше и в очите му светеше откровено одобрение и възхищение.

— Мисля, че никой от нас не е тъп или луд... — Стана и тръгна през стаята, а Дафни го гледаше. — Значи и вас къщата ви тегли?

— Да ме тегли? О, искате да кажете, че чувствам някакво привличане към нея? Е, да, и струва ми се, винаги съм го чувствала. Точно затова толкова се ядосвах, че чичо Кларънс я оставяше да се руши пред очите му — отговори тя и добави без никаква пауза: — Не приличате на виконт.

Брант пхна ръце в джобовете си, от което джинсите му се смъкнаха по-надолу и Дафни усети как устата ѝ пресъхва.

— Чакайте да дойде моят камериер, Уинтърспуун. Той сега сигурно се крие в някой килер и оплаква съдбата си, че аз съм един грозен и небрежен американец, но само почакайте до довечера. Издокарва ме, независимо дали искам или не.

— Уинтърспуун е тук! Колко хубаво!

Липсваше ми. Брант я погледна озадачено:

— Не знаех, че сте посещавали Ашърууд толкова често.

Дафни се помъчи да свие безгрижно рамене. Не можеше да повярва, че наистина води свободно разговор с мъж. Лусила би го направила, каза си тя. А Дафни би седяла свита, би изглеждала и би се държала като глупачка, която си е глътнала езика.

— Може би Дафни ще ви хареса — чу се тя да казва.

— На куково лято!

— Какво?

— Малко вероятно. Предполагам, че не съм много любезен, обаче си я представям доста застреляна.

— Застреляна ли?

— Американски жаргон. Извинете ме. Ако трябва да съм съвсем откровен, пуйка. Може би една много сладка пуйка, но все пак пуйка.

Дафни се разтрепери. *Сама си си виновна, повтори си наум. Това е все едно да подслушваш. Никога не си чувала нищо хубаво за себе си. Ала пуйка?!*

— А я си представете — подзе злобно, — само си представете, че според нея вие сте убит!

— Не убит, а застрелян — поправи я той. — Може и до сте права. Не би трябвало да говоря така пред вас, нейната братовчедка. Обаче съм бесен от цялата тази история! — Прекара ръка през косата си. — Ще останете ли тук? След като вие сте собственичката, сигурно трябва да спра с моите планове. Вероятно си имате ваши планове.

Горчивината в гласа му я сепна. Той наистина се бе влюбил в имението. Е, да върви по дяволите! Лусила щеше да получи „боклучарника“, както го наричаше. Тя рязко се изправи.

— Не, няма аз да решавам, мога да ви уверя.

— Казвам ви, че няма да се ожения за Дафни! Скоро ще се върна в Съединените щати и всичко ще бъде ваше.

— Нищо няма да бъде мое, защото аз не съм...

Откъм отворената врата се чу ахване:

— Госпожице! Божичко, дойдохте си! И само като ви погледне човек! Ах, каква хубавица!

— Здравейте, госпожо Мълроу — усмихна се Дафни на сияещата старица. — Радвам се да ви видя отново. Негова светлост ми каза, че и Уинтърспуун е тук.

Изведнъж Брант изпита много странно чувство. Нещо тук не беше наред, съвсем не беше наред. Погледна от Лусила към госпожа Мълроу и после обратно.

— Вие не сте ли Лусила Майтер? — попита той тихо и внимателно.

— Госпожа Майтер! — ахна госпожа Мълроу. — Ама разбира се, че не, милорд. Това е госпожица Дафни!

— Да — потвърди Дафни с убийствено спокойствие. — Застреляната пуйка.

Брант силно се изчерви и изруга под носа си много тихо и цветисто.

ПЕТА ГЛАВА

Седяха един срещу друг на официалната маса в столовата. Брант бе облечен според указанията на Уинтърспуун, в тъмен костюм и бяла риза. Дафни носеше тъмносива вълнена рокля, която леля Кло настоя да купят в Париж. Тя обгръщаше плътното тялото ѝ и малките плисета, разтварящи се като ветрило от кръглата яка, допълнително подчертаваха великолепните ѝ гърди. Не носеше бижута, защото нямаше. За пръв път не ѝ се искаше да превие рамене напред. Хвърли към Брант възмутен поглед, който дълго бе упражнявала, и отпи от виното си.

Днес следобед излезе от стаята обидена и сега се виждаха за пръв път след онзи гаф. Той достатъчно се бе самобичувал и подлото ѝ мълчание му играеше по нервите. Заговори я и гласът му бе студен като погледа му:

— Трябваше веднага да ми кажете коя сте всъщност. Поведението ви беше детинско, като на ученичка, която иска да пренапише сцените на Шекспир с всякакви глупави недоразумения и разменени роли.

Ръката ѝ се сви около чашата. Колкото и да бе странно, за пръв път през двайсет и три годишния си живот не се чувстваше смутена или уплашена, че е сама в компанията на мъж. Беше прекалено бясна. Изпъна назад рамене и в резултат гърдите ѝ не можеха да не привлекат вниманието му.

— Аз — заяви тя със също толкова леден глас — никога не съм смятала Лусила за кой знае каква красавица. — „Лъжа, долна лъжа! Ревнувах я от десетгодишна възраст!“ — От друга страна, милорд, вие се оказахте точно такъв, какъвто очаквах: безочлив, груб, самонадеян, нагъл, самодоволен...

— Е, май вече е достатъчно...

— ... И освен това носехте отвратителни американски дрехи!

— Значи ви харесаха джинсите ми, а?

— Не знам как успявате да се наведете с тях! Нещо повече...

— Не си напъгвайте мозъка за повече любезни прилагателни.

— Аз никога не си напъгам мозъка!

— Може би в конкретния случай бихте могли да го напъгнете малко повече. Повтарям ви, госпожице Ашърууд, че вашето поведение беше точно толкова неуместно, колкото и моето, не, дори повече. Освен това признавам, че се обърках.

— Трябва ли да тълкуваме думите ви като извинение? — попита тя мило.

— Тълкувайте ги както искате! — Той заби вилницата си в жилавия ростбиф. — Със сигурност обаче не можете да възразите срещу облеклото ми тази вечер. Уинтърспуун ме уверява, че изисканият английски лорд се облича за вечеря именно така.

— Дрехите — заяви тя — не правят лорда.

— Но дрехите — възрази той и погледна с нездрав интерес към бюста и — говорят доста за онова, което една жена може да предложи.

Дафни преглътна с мъка ростбифа си, прекалено ядосана, за да измисли какво да отговори, и се намръщи на вкуса му.

— Ох, как ми се иска О'Тейли да беше тук! Това е ужасно. Как успявате да оживеете?

— Непрекъснато искам сандвичи. Те трудно могат да се скапят.

— Как така да се скапят?

— Искях да кажа, че един сандвич трудно може да се съсипе, да се сбърка.

— Аха...

— Предполагам, сега ще ми направите забележка, че не мога да говоря правилен английски.

— О, не. Изглежда, че вече и сам осъзнавате пропуските си... поне в тази област.

Брант остави вилницата, облегна се назад и скръсти ръце пред гърдите си.

— Няма ли да ми обясните защо, по дяволите, поне малко не приличате на онази, застреляната, на снимката? Да не би това да е някаква шега? Кое е онова момиче?

Тя замълча за момент, играейки си с филийка хляб.

— Не знам за коя снимка говорите.

— Снимката на момичето, което изглежда като една старомодна повлекана, непривлекателна, без никакъв вкус, с лице, което би

потопило цяла армада кораби...

— Слушайте, мисля, че сега вие можете да престанете със скъпоценните си прилагателни. Всъщност това е снимка на Лусила, когато беше много по-млада. Първият ѝ съпруг се погрижи да я промени. Отдавна не съм я срещала, но чувам, че сега е много по-различна.

— Защо тогава под снимката пише „Дафни Ашърууд“?

Тя го погледна невинно:

— Така ли пише? Е, сигурно някой се е пошегувал, нали разбирате.

— А защо всички ви наричат „бедната сладка малка Дафни“?

Тя изненада и самата себе си с дръзката си усмивка.

— Защо не, сега наистина се оказва, че съм бедна. Какво са петстотин лири?

— Само ако откажа да се ожения за вас!

— И определено съм сладка.

— Но не и малка — погледна той към бюста ѝ.

Няма да му позволя да ме смуги!

— Изобщо не съм толкова висока — възрази Дафни иронично и отново изненада себе си.

— Може би, ще видим доколко ми пасвате — подметна Брант с вълчи блясък в очите си.

— Пасвам?

— Как ви усещам, когато сте до мен.

Очите ѝ неволно се разшириха. Почувства как се изчервява.

— Всички американци ли са така противно самонадеяни и груби?

— Всички англичанки ли пламват като червени розички, когато нещо им дойде твърде солено?

— Какви розички? Какво солено?

— Изчервихте се, а и не ми отговорихте особено възторжено. Значи аз съм попресолил шегата, а на вас ви е дошло много.

— Споменах ли колко мускулести изглеждат гърдите ви, когато копчетата на ризата се опънат толкова... предизвикателно?

Той отметна глава и се разсмя:

— Браво! Моята английска розичка много бързо схваща!

Тя направо се чудеше на себе си. Досега предишната Дафни вече трябваше да се е скрила под масата.

— Много ми хареса как си пяхте ръцете в джобовете на джинсите. — Завъртя очи. — Каква наслада за очите!

— Радвам се, че мислите така. Макар че бих предпочел вие да си пяхте ръцете в моите джобове.

Тя наведе очи, защото си го представи много образно.

— Разбрахте ме! — установи Брант. — А сега, ако сте свършили да се заяждате с мен, бедния смъртен мъж, може би можем да поговорим сериозно.

— За какво? — попита Дафни с облекчение. Въпреки това обаче се чувстваше толкова жива, толкова весела.

— Да поговорим защо моят дядо е направил такова безобразно завещание.

Тя се зае да троши хляба си на малки хапки.

— Сигурно е мислил, че не съм способна сама да направя нищо.

Той поклати глава.

— Сляп ли е бил? Вие сте красива, умна и виждам, че сте напълно способна да се справите с всичко, с което се захванете.

Дафни за момент се сепна от толкова комплименти, и то изречени съвсем сериозно. Наистина ли съм красива и умна, искаше ѝ се да го попита.

— Вие не разбирате — въздъхна тя. — Аз дойдох да живея в Ашърууд, когато бях много малка. Израснах тук сама, само с чичо Кларънс и, разбира се, слугите.

— Сигурно сте ходили на училище.

Дафни за момент се изненада — нещо, което не убягна от погледа му.

— Чичо ми беше наел частен учител, един противен дребен човечец, който се държеше с мен като с малоумна. Напусна, когато навърших седемнайсет години. Тогава чичо ме използваше за друго.

— За какво например?

Тя преглътна и се опита за отговори със спокойно безразличие:

— О, за всякаква работа тук, в имението. Нали разбирате, чистех, пазарувах, плащах сметките, поддържах градината и всичко друго, което поискаше от мен.

— Нещо като момиче за всичко.

— Е, не чак толкова... унижително. И, разбира се, чичо позволяваше на леля Кло да идва от време на време да ме вижда. Веднъж дори ѝ отидох на гости в Шотландия.

— Сигурно сте умрели от вълнение — изсумтя Брант. — Противен старец!

— Леля Кло ме обича. Всъщност тя ме заведе в Гърция веднага след погребението.

— Къде е леля Кло?

— В Лондон, струва ми се. Изпрати ме сама и каза, че има някаква работа с господин Хъксли.

— Аха...

— Какво „аха“?

Той дълго мълча и я гледа замислено.

— Онази снимка е ваша, нали?

— Да — призна Дафни. — Излъгах за Лусила. Винаги си е била красива, откак се е родила. Аз имах нужда да бъда променена и леля Кло се нагърби с това, както сигурно бихте се изразили вие.

— Никога нямаше да постигне такъв резултат, ако съставните части не ги е имало. Трябвало е само да ги открие и сглоби.

— Очите ми не са чак толкова зелени. По-скоро са с цвят на избелял лешник. Това са оцветени контактни лещи. Леля Кло настоя.

— Часът на истината най-после удари, а? А прекрасната ви коса? Да не е перука?

— Не, косата си е моя. Мосю Етиен я изруси.

— А дрехите?

— Леля Кло ме заведе в Париж.

— И това преображение веднага след погребението ли започна?
— Тя кимна и Брант продължи: — Слушайте, Дафни, радвам се, че някой е държал толкова на вас, та да направи нещо. Очевидно просто сте имали нужда от един лек тласък.

— Много сте любезен.

— Не, напротив, справедлив съм! — Изведнъж се засмя: — Явно леля Кло е знаела на какво залага, както и Реджиналд Хъксли.

— Не разбирам — намръщи се тя.

— Още ли не разбирате? Представям си как двамата със Стареца — Хъксли старши — са скроили заедно цялата работа. Виждате ли,

леля Кло е искала да ви даде шанс, да ви представи в целия ви блясък пред новия лорд Ашърууд...

— Това е... нелепо! Аз не ви познавам! Вие сте американец!

— Чудех се защо Хъксли толкова настояваше да остана в Англия — продължи той, без да обръща внимание на избухването ѝ. — Развежда ме къде ли не, а после ме накара да дойда тук, в Ашърууд.

Дафни не можеше да отговори. Мислеше за думите му и знаеше, че е прав. Решили бяха да я нагласят като коледна пуйка и да я сервират на трапезата на новия виконт. Вдигна ръце и ги притисна към бузите си:

— Направо е ужасно! Ами че вие дори не ме харесвате!

— Така ли?

— Така! А аз мисля, че вие сте... е, няма да ви обиждам. Но къде оставам аз и моите чувства? — простена тя от яд и огорчение.

— Оу! Свършихте ли, милорд?

Брант хвърли объркан, нетърпелив поглед към госпожа Мълроу.

— Да — отговори кратко. — Свършихме. Кафето в Златния салон, ако обичате.

Дафни с мъка се овладя.

— Беше много вкусно, госпожо Мълроу, благодаря ви.

— Е, малка госпожице, не сте яли много — погледна госпожа Мълроу към чинията ѝ.

— Сигурно заради всичките... вълнения — подхвърли Брант. — Идвате ли, Дафни?

— Направила съм ви малко пеещи магаренца, госпожице Дафни.

— Пеещи какво? — изненада се Брант и погледна към стария Горски дух.

— Това са кифлички. От тях се дебелее, обаче са страшно вкусни. Завийте ни ги, госпожо Мълроу, ще ги опитаме утре.

— Оу — съгласи се госпожа Мълроу и излезе, клатейки глава.

Дафни стана и пое протегнатата ръка на Брант.

— Може би ще ми обясните какво значи „Оу“? — усмихна ѝ се гой.

— Това е дума за най-различни случаи и изразява всичко от страшно разочарование до голяма радост. Искях да ви кажа... — промълви след малко, чувствайки прекалено осезателно силната му ръка под дланта си, — че коридорът изглежда великолепно.

— Да, нали? Спрете за момент, Дафни.

Тя спря и го погледна въпросително. Брант я привлече към себе си, много бавно и много внимателно.

— Не сте твърде висока, дори с токчета. Въпреки това добре ми пасвате, направо чудесно. Вероятно би било идеално на бос крак. — Видя изненадата в разширените ѝ очи, после несигурността. — Хайде — кимна той, — да продължим нашия разговор на кафе. — Когато Горския дух най-после излезе от стаята, Брант се разположи на дивана и предложи: — Няма ли да седнете? Мятате се като тигър в клетка. По-скоро като тигрица. Не че гледката не ми харесва, разбира се.

— Не, няма да седна! Прекалено съм ядосана.

— Така ли? В коридора изобщо не ми изглеждахте ядосана.

— Престанете да ме поднасяте! Вие сте осъзнали техния... заговор! Ами аз? Трябва да падна в ръцете ви и да ви моля да се ожените за мен? Та аз дори не ви харесвам!

— Доколкото си спомням — погледна я той внимателно, — беше ми казано, че сте ужасно стеснителна. Странно, но не съм забелязал във вас никаква стеснителност. — *Освен когато те привлякох към себе си...*

Дафни се приближи до него, сложи ръце на кръста си и наведе глава.

— Прав сте — подзе тя озадачено — Аз съм стеснителна, ужасно свита, както споменахте. Поне винаги съм мислила така. Чичо Кларънс често ме наричаше срамежливо паунче. Не разбирам...

— Предполагам, че неволното ви превъплътяване в ролята на жената-вамп — Лусила, когато се запознахме, ви е помогнало да преодолеете своята стеснителност. А после ми бяхте толкова сърдита, че забравихте да се държите като старата Дафни. Между другото, чичо Кларънс е бил пълен глупак.

Тя се намръщи и махна с ръка.

— И все пак защо е написал така завещанието си? Може би е знаел, че не сте женен, ала сигурно имате приятелки.

— Да, но никоя не е много сериозна. Без съмнение чичо Кларънс е поработил над мен. Както ми подметна Харлоу, той сигурно е бил убеден, че това е идеалният начин да осигури в имението Ашърууд да топуркат британски краченца. Вие, доколкото разбирам, сте истинска британка?

— Да — отговори Дафни разсеяно, строполи се на един фотьойл и кръстоса крака. — Какво ще правим?

Май ще трябва да се омета от Ашърууд и от Англия колкото може по-скоро, помисли Брант и едва откъсна очи от умопомрачително дългите ѝ крака. Вместо това каза студено:

— Да не се тревожим за това сега. Вие току-що пристигнахте. Може би ще успея да ви привлека за помощник? Тук има толкова работа.

— В къщата на Лусила? Защо да си правим труда? Още щом получи наследството, тя ще я даде под наем или ще я продаде.

— Вероятно сте права. Но аз мога да не се върна в Съединените щати още един месец. Приятно ми е да работя върху къщата. Освен това се обзалагам, че и вие ще имате някои страхотни идеи.

— Защо се обзалагате?

— Защото я обичате — отвърна той простичко. — Сигурно сърцето ви е боляло да я гледате как се руши и запада.

— Отзад засадох розова градина. Сега не прави впечатление, ала почакайте до пролетта.

— Корени — отбеляза Брант.

— Да, разбира се, розовите храсти имат корени.

— Не — усмихна се той и стана. — Имах предвид корените на човека, там, откъдето е.

— А вашите корени са в Съединените щати, нали?

— Не съм съвсем сигурен. Всъщност, в момента не съм сигурен за цял куп неща. Готова ли сте да се изнасяте?

— Накъде да се изнасям?

— Да си легнете, да спите.

— Да — отговори Дафни откровено. — Бих искала да си легна. Денят беше много поучителен, нали?

— Невероятно поучителен — съгласи се Брант. — Да имате случайно някаква представа къде мога да намеря резервни части за ризници?

Тя избухна във весел смях.

— И аз дълго съм се чудила. Казвах на чичо Кларънс, че искам да ги поправя, да взема части от един рицар, за да събера друг. — Замълча за миг и очите ѝ проблеснаха тъжно. — И не ми каза.

— Скапан чичо Кларънс — заключи той.

— Като скапан сандвич ли?

— Като проклет и гаден чичо Кларънс и нека да забравим за него.

— Вие, янките, имате много странен начин на изразяване — усмихна се Дафни. — Това скапано, онова скапано, и означава все различни неща. Как се оправяте?

— Специално този израз — обясни Брант — наистина има много значения. Има обаче един друг, който надминава всички останали.

— И кой е той?

— Може би някой ден ще ви го кажа...

ШЕСТА ГЛАВА

— И ти имаш очи да говориш за моите джинси!

Подигравателният глас на Брант накара Дафни рязко да спре пред вратата на оръжейната. Изведнъж се почувства като на сцена.

— О, не съм искала да те обидя... — Идеше ѝ някак да се скрие, но не знаеше къде да сложи ръцете си.

— Сигурно — съгласи се той и възпитано се изправи. Очите му пробягаха от пухкавия ѝ кремав пуловер до новите модерни джинси, които носеше. Не „носеше“, помисли Брант, замаян от гледката. А изпълваше. Безкрайни бедра, прекрасни форми, никакви тлъстини, никакви... Тръсна глава: — Готова ли си за закуска?

Тя кимна и подхвърли:

— Може би госпожа Мълроу ни е сложила от нейните пеещи магаренца?

— Боже опази!

— Или пък птичи гнезда, или фрегати, или пък...

— Защо не просто яйца с бекон?

— Невъзможно! Прекалено е провинциално. Мисля, че бих предпочела ангели на кон.

— Печелиш — усмихна се той в блестящите ѝ очи. — Добре, какви са тези ангели на кон?

— Стриди, увити в бекон. Обаче ако вместо стриди сложиш сушени сливи и лютеница, стават дяволи вместо ангели.

— Какво ще кажеш за комбинация от двете? Прекалено много от едното или от другото би било досадно.

— Имам странното чувство, че вече нямаш пред вид стриди.

— Не, а ти не си досадна. Ни най-малко.

Изведнъж Дафни му се усмихна ослепително, показвайки малките си бели зъби.

— Нито пък съм срамежлива — похвали се тя и му намигна.

Искаше му се да я целуне, да обвие ръце около кръста ѝ и нагоре, под пуловера. Искаше му се...

— О, не! — простена драматично. — Пак мокри препечени филийки!

— Шшт! — прихна Дафни. — Госпожа Мълроу ще те чуе. Старата Мади се старее, Брант, наистина се старее.

— Надявам се, че днес новата готвачка най-после ще дойде. Уинтърспуун обеща да я посрещне на гарата. Тогава ще можем да се освиним.

— Как да се освиним?

— Да се наядем като прасета, да се натъпчем.

— Не можем. После няма да можем да си влезем в джинсите. Леля Кло ме предупреди, че когато ги нося, мога само да пия чай.

— Има нещо вярно... — *Бих предпочел да си без тях.*

— Вали — забеляза Дафни, загледана през запотените прозорци.

— Имаме достатъчно работа в оръжейната. Какво ще кажеш да оправяме заедно ризниците?

— С удоволствие.

Тя замълча и започна да пуска хапки хляб в чая си — чай с мляко, както с ужас забеляза Брант.

— Какво има? Да не би джинсите да са ти прекалено тесни?

Дафни се усмихна, но само за миг.

— Лусила. Може би не бива да променяме нищо, след като Ашърууд ще бъде неин.

— Така е — съгласи се той и изненадващо добави: — Харесва ми косата ти. — Тя се усмихна нерешително, като че ли изненадана от комплимента. — И чистото ти лице.

Чистото ѝ лице помръкна.

— Искаш да кажеш, че приличам на целомъдрена ученичка?

— Не, нямах това предвид. Не обичам силно гримирани жени. А ти си щастлива, защото изобщо нямаш нужда от грим.

— Слагам си молив за вежди — съобщи Дафни и вирна глава. — Без него веждите ми са прекалено светли. Леля Кло ми каза така.

— Трябва да те погледна по-отблизо, за да видя дали ми харесва.

Тя си спомни с пълни подробности как той беше много близо до нея снощи и сърцето ѝ заби по-бързо.

— Играеш си с мен — погледна го укорително.

— Аз? В никакъв случай. Просто се опитвам да ти повдигна самочувствието. — Както ми се иска да ти смъкна джинсите, добави

наум. Как можеше да се чувства като разгонен бик? Дафни — странно име, несъмнено бе прелестна, но да вземем например Марси. Е, че беше красива, беше, със съвършено тяло... ала за нея не съществуваше никой друг, освен самата тя.

— Брант, какво е това американски футбол?

Той се усмихна и размаха вилицата си към нея.

— Футболът и бейзболът са двете най-популярни американски игри. Струва ми се, че прилича на ръгби, макар че не знам кой знае какво за ръгбито.

— Аз също, значи сме квит. И какво правиш ти във футбола?

— Централен защитник съм. — Господи, откъде да започне? — Знаеш ли какво, Даф, ще се обадя на майка ми и ще я помоля да изпрати един-два филма с мои мачове. Нали можем някъде тук да наемем прожекционен апарат?

— Разбира се, да не сме в пустинята. Ти известен ли си? Като филмова звезда?

— Е, не всички ме познават, но съм доста добър в това, което правя.

— И го обичаш.

— Да, наистина. Много. Обаче вече остарявам.

— Остаряваш! Каква глупост! На колко си? На тридесет?

— На тридесет и една. Във футбола на тази възраст се приключва. Това е доста груб спорт. И с всяка година аз ставам все по-стар, а моите съперници все по-млади. Вероятно ми остават още четири-пет години, ако не получа никакви сериозни травми.

— О, не! Нараняват ли те?

Брант се усмихна тъжно.

— Противниковият отбор най-много обича да смаже централния защитник. Тоест — преведе той бързо, — целта им е да не ми позволят да пазя наказателното поле. Ако успеят да ме погребат под цяла купчина тела, значи са успели.

— Наранявали ли са те някога?

Брант несъзнателно сви ръката, с която хвърляше.

— Рядко. Моите съотборници добре ме пазят.

— Звучи ми като битките между римляни и християни.

— Малко, нали? В началото на кариерата си бях централен защитник на един вечно падащ отбор. Обикновено през целия сезон се

влачех натъртен. Не много, всъщност — добави бързо той, като видя как очите ѝ потъмняха от съчувствие. — Знам, че ти е трудно да го разбереш, преди да видиш играта. Тогава ще ти обясня всичко, става ли?

Тя въздъхна и се облегна назад.

— Докато ти си играл футбол и си правил пари, аз гниех тук и се чудех какво ще стане с мен, когато чичо Кларънс умре.

— И все още се чудиш?

— Разбира се, ти не би ли? В края на краищата, петстотин лири няма да ми стигнат за дълго. А аз нямам никаква професия.

В гласа ѝ нямаше и нотка на горчивина и самосъжаление, както би очаквал. Брант безгрижно предположи:

— Сигурно ще се омъжиш за някой симпатичен млад англичанин.

— Ще ми липсва розовата ми градина — продължи Дафни, без да обръща внимание на думите му.

— Искат ми се да я видя.

— Не днес. Нямам достатъчно голяма омбрела, за да не се удавим.

— Омбрела?

Тя изглеждаше изненадана.

— Нали знаеш, Брант, едно такова нещо, което слагаш над главата си, когато вали.

— А, чадър.

— Точно така — стрелна го Дафни одобрително. Сякаш съм умен ученик, помисли той и попита:

— Свърши ли? Готова ли си да нападнем рицарите?

— Напред!

Работиха цяла сутрин. Сглобяваха крака и ръце и накрая събраха шест пълни рицарски костюма. Смахът им се носеше из коридорите и достигна до ушите на госпожа Мълроу, която бършеше прах. Тя се усмихна добродушно.

— О, изцапал си се със сажди! — Дафни вдигна ръка и изтри бузата му с върховете на пръстите си.

От докосването ѝ Брант усети тревожен прилив на желание. Бе толкова близо, че можеше да види контактните ѝ лещи. Вдигна бавно

ръка и я погали по косата. Мека като коприна, помисли си. И толкова гъста.

Тя отпусна ръка и го погледна смутено.

— Само проверявах дали и ти не си се изцапала със сажди — обясни той и отстъпи крачка назад. Нямаше намерение да прелъстява девицата на крепостта.

— По косата ли?

— Човек никога не знае! — Брант скочи грациозно на крака и се протегна. — Трябва ми малко гимнастика. А на теб, Даф?

— Даф? Това в Америка често срещано умалително име ли е?

Говореше малко задъхано, защото наблюдаваше играта на мускули, докато той протягаше ръце над главата си.

— Не, то си е мое собствено. Никога досега не съм познавал жена на име Дафни. Виж, почти спря да вали. Защо да не вземем твоя ча... твоята омбrela и да ми покажеш розовата си градина?

— Добре, веднага се връщам.

Брант я проследи как излиза грациозно от стаята. Не можеше да откъсне поглед от полюляващите ѝ се бедра.

Тя го намери няколко минути по-късно в Златния салон пред камината.

— Готова съм.

Брант се обърна и Дафни видя, че държи в ръка онази ужасна снимка.

— Мисля, че можем да я изгорим — каза той тихо.

— Но тя все още съществува.

— Наистина ли? — Подаде ѝ снимката. За негово най-голямо удоволствие, след като я погледна за момент, Дафни прихна:

— Каква застреляна пуйка!

Прекараха вечерта, разположени на килима пред камината. Беше уютно, интимно и много приятно.

— Говорих с майка ми. Ще ми изпрати с бърза поща два филма. Искаш ли още малко бренди?

— Вече съм пияна. По-добре не.

— Харесва ми роклята ти. Знам, леля Кло е настоявала английската роза да носи розова коприна.

— Наистина е коприна, първата ми копринена дреха. И е вярно, че тя настояваше. Аз мислех, че е прекалено...

— Секси? Разголваща?

— Не съм свикнала да се показвам до такава степен — призна Дафни кисело и вдигна ръка да прикрие дълбокото деколте.

— Недей... — Брант хвана ръката ѝ и я смъкна в скута ѝ. — Аз съм един обикновен мъж и тази гледка ми доставя удоволствие.

Тя се изчерви, объркана, поласкана и смутена от думите му.

Държа се като идиот. Аз няма да я прелъстявам. Няма нищо по-глупаво от това. Тя не е жена, която може да се съблазни. Защото е отвратително невинна. Скоро ще замина от Англия. Никога няма да я видя повече. Нито тези красиви гърди, нито тези страхотни крака...

— Имаш ли братя или сестри? — попита Дафни и леко се обърна, така че бюстът ѝ вече не беше точно в полезрението му.

— Една сестра. Казва се Лили и е доста оригинална. Имам също двама племенника и една племенничка. Всички те живеят в Тексас при новия съпруг на Лили, който се занимава с добив на петрол.

— Точно като във филма ли?

— Чувал съм, че „Далас“ е много популярен тук. — Тя кимна възторжено и Брант продължи: — Наричам го Дъсти Мърморкото. Сигурно може да бъде достатъчно безскрупулен, ако се наложи, но обича сестра ми и това ми стига. Преди да се оженят, му казах, че на Лили ѝ трябва повече бавачка, отколкото съпруг и той отговори, че тъй като Лили е домошарка, това напълно го устройва.

— Какво значи домошарка? Нещо като крадец ли?

Брант простена, хвана ръката ѝ и я поднесе към устните си.

— Не, не като крадец. Имала ли си някога кученце?

— Да, когато бях много малка.

— Е, нали знаеш как учиш кученцето да не се изпуска на килима. Все едно, че обзядваш кон. Укротяваш го и го държиш изкъсо. Та домошарите са така, седят си вкъщи и кротуват.

— Американският започва доста да ми харесва. Как мислиш, колко време ще ми трябва, за да мога да го говоря свободно?

— Мисля, че всичко зависи от учителя.

— Спомена, че след един месец се връщаш вкъщи. Ще играеш ли футбол?

— Не, сега не е сезон. Започваме през лятото. Когато се върна, ще правя реклами за телевизията.

— За телевизията! О, страхотно! Какво ще рекламираш?

— Спортна екипировка.

Дафни седна на колене и облегна ръце на бедрата си.

— Искаш ли да ти кажа една тайна, Брант?

Той кимна и се помъчи да отмести поглед към лицето ѝ.

— За леля Кло. Няма да ѝ споменавам, че съм ти казвала, обаче тя обожава младите мъже. Спомням си как едва не се задави, когато видя на един плакат някакъв ваш американски спортист само по бельо.

— А ти не се ли задави?

— Прекалено бях заинтригувана от нейната реакция. Когато усети, че съм забелязала, набързо ме измъкна. — Тя се усмихна и поклати глава: — Нямам търпение да видя какво ще направи, когато те види.

— Трябва ли да ѝ се представя по бельо?

— Ще ѝ бъде много приятно, но може би по-добре не.

А на теб би ли ти било приятно?

— Вече си представям заглавията — подхвърли той безгрижно: — „Английски виконт арестуван за явяване в неприличен вид. Леля Кло в болница със силно сърцебиене.“

Дафни все още се смееше, когато се изправи на крака.

— Е, скоро ще разберем какво мисли тя за теб. Тия дни трябва да дойде. А сега, милорд, отивам да си легна. Бедната ми глава се върти от това коварно бренди.

— Ще се кача с теб. — Когато стигнаха до нейната спалня, Брант сложи леко ръка на рамото ѝ. — Яздиш ли?

— Разбира се. Трябва да ти кажа, че всяка англичанка, която живее в провинцията, язди.

— Прекрасно. Ако противният дъжд спре и ако не е много студено, ще излезем ли утре сутринта?

— С удоволствие. Дори ще облека новите си дрехи за езда.

— Знам, леля Кло е настоявала.

— Не, за тях настоявах аз. Не мога да си представя да яхна кобилата си Джулия с новите си джинси.

— Аз си го представям. — Брант я потупа по бузата и тръгна по коридора към своята стая.

Утрото бе не много студено, а небето бе покрито с облаци, но не валеше. Конят на Брант, взет назаем от един съсед, бе силен и бърз, а Дафни, яхнала Джулия, изглеждаше толкова хубава, че на човек му се приискваше да я схруска заедно с добре скроените ѝ панталони и сако за езда. Англичанка до върховете на ботушите си.

Препускаха и забавяха и той видя живота ѝ през нейните очи. Отмерен живот, помисли Брант. Ограничен свят. Тя го заведе в Ийст Грийнстед и той усети колко я обичат местните хора и колко се изненадаха от появата ѝ. Слязоха от конете и тръгнаха покрай река Уей, като говореха за какво ли не, но нищо конкретно.

— Дафни — попита Брант внезапно, когато се гласяха да се връщат в Ашърууд, — ходила ли си някога на среща?

— Аз ли? — В очите ѝ проблесна гняв, ала изчезна толкова бързо, че можеше и да му се е сторило. — Е, имаше един пастор, господин Теодор Хавърлай. Чичо Кларънс го пусна два-три пъти в къщата и му разреши да ме заведе на едно църковно увеселение.

— Харесваше ли ти?

— Кои, Тео ли? Господи, не! Нямахме никакви рамене и никаква брадичка и много се надуваше. Сигурна съм, че по онова време искрено е вярвал, че ми прави услуга и може би беше...

— По онова време — да. Сега сигурно ще му потекат лигите, само като те види.

— Сигурно — отвърна тя и леко заби пети в хълбоците на Джулия.

Чувстваше се прекрасно — пълна с живот, пълна с радост. Докато дръпнаха поводите пред замъка.

— Боже мой! — възкликна Дафни. — Това е Лусила.

Брант се обърна към жената, която стоеше на стълбите и ги гледаше. Беше висока, с гарваново черна коса, огромни сини очи и фигура, заради която би спрял цял влак.

— Действително — отвърна той. — Да заведем ли конете в обора?

Дафни кимна сковано. Забелязала бе възхищението в очите му. Животът, който бе водила през последните два дни, бе свършил. Идеше ѝ да вие от разочарование. Вместо това тръгна след Брант към обора.

СЕДМА ГЛАВА

— Скъпа! Колко се радвам да те видя! Я, колко хубава си станала! Какво се е случило с теб?

Дафни се сви и сковано се остави да бъде прегърната и потупана по бузата.

— Здравей, Лусила. Изглеждаш добре. Това е Брант Ашър, новият виконт Ашърууд.

Тя се държи с него точно както аз бих се държала, само ако знаех как, помисли Дафни и неочаквано я прободете остро негодувание.

Господи, та той е красив, помисли Лусила и спокойно му стисна ръката, но очите ѝ погълнаха всеки сантиметър от него и се разшириха от възхищение.

— Добре дошли в Англия и в Ашърууд, милорд.

Тя вече се държи като господарката на имението!

— Благодаря, Лусила. Мога ли да те наричам така?

— Разбира се, Брант. Разведе ли те нашата малка Дафни наоколо?

— Бяхме на езда, ако това имаш предвид — отговори Дафни. *Кучка, как може да се държи така снизходително с мен! Защо имам чувството, че съм надебеляла, косата ми е мазна, а контактните ми леци са станали червени?*

— Ами да, скъпа, точно това имах предвид. Надявам се — продължи тя, впила поглед в Брант, — нямате нищо против, че се появих непоканена?

— След като Ашърууд ще принадлежи на теб, как можем да имаме нещо против?

— О, да — произнесе Лусила бавно. — Завещанието.

— Точно така — съгласи се Брант. — Ще влезем ли вътре, дами?

Би било изключително забавно, помисли той, когато тримата седнаха на чай в Златния салон, само ако Дафни не бе загубила на секундата своята самоувереност. Не че Лусила се държеше явно

нелюбезно с нея. Напротив, тя бе самата благост, сякаш говореше със сладко, но глупавичко дете.

— Промените, които си направил, Брант, са забележителни — продължи тя. — Старата гробница изглежда чудесно. Дафни, би ли ми подала една бисквита, моля? Благодаря, скъпа. Фоайето блести, направо фантастично. А какво чудо си направил с рицарските костюми! Ами че аз просто бих ги изхвърлила.

— Негова светлост е много способен — забеляза Дафни сухо.

— Каква чудесна мисъл! — възкликна Лусила и му подари един дълъг и интимен поглед.

— Доколкото разбирам, си се срещнала с господин Хъксли в Лондон? — попита Брант.

— О, да. Толкова забележително, нали? Не трябва да се безпокоиш, скъпа — продължи тя към Дафни и я потупа нежно по ръката. — Ще се погрижа нещата да си дойдат на мястото. През целия път насам мислих за това. Може би едно търговско училище, или пък да опиташ да се заемеш с вътрешно обзавеждане. Би ти било приятно, нали? Или дори бизнес. От теб би излязла възхитителна секретарка.

— Всъщност — отговори Дафни, преборвайки се с несигурността си, — мисля че мога да опитам да стана манекенка.

— О, скъпо мое момиче, каква забележителна идея!

Ако още веднъж каже думата „забележително“, ще ѝ смъкна чорапогащника и ще я удуша с него, помисли Дафни. Вместо това обаче се поизправи и отвърна;

— Не е чак толкова забележителна. Определено имам фигура.

— Така ли, скъпа? Е, трябва първо да те видя в рокля. Дрехите за езда са толкова... безлични.

— Мисля, скъпи дами, че е време за обед — оповести Брант и се изправи. Погледна към Дафни, ала очите ѝ бяха приковани към Лусила, която гледаше унесено ципа на джинсите му.

При вида на неапетитния обед, състоящ се от раздърпани на вид сандвичи и рядка картофена супа, той съобщи:

— Днес следобед пристига нова готвачка.

— И така не е лошо — възрази Лусила. — Няма да надобелеем, нали, скъпа?

— Действително — кимна Дафни.

Последваха няколко минути благословена тишина. Лусила попита:

— Колко време ще останеш в Англия, Брант?

— Още един месец, може и по-малко.

— От господин Хъксли разбрах, че си спортист.

— Да, играя професионален футбол в отбора на нийоркските „Звезди“.

— Колко забележително! Определено имаш... фигура за това. Мисля, че ще изглеждаш много величествен с титлата си. — Дафни се задави със супата си. — Разбрах също, че имаш близка приятелка, която те чака в Ню Йорк, красива, независима жена със собствена кариера?

Брант за малко да ѝ каже, че има няколко страхотни жени, които го чакат в Ню Йорк, обаче усети изпитателния поглед на Дафни.

— За щастие, имам много приятели, и мъже, и жени.

— И всичките американци. Сигурно намираш нашите порядки доста странни.

— Съвсем не — отговори той любезно. Боже, тя да не се опитваше да се докарва и пред двамата? — Макар че, трябва да призная, Дафни ме научи на доста неща.

— Дафни ли? — Красиво извитите вежди на Лусила се извиха още повече над недоверчивите ѝ сини очи.

— Да — намеси се Дафни предизвикателно. — Аз също мисля, че Брант изглежда чаровен с титлата си.

Лусила се засмя весело.

— Моето малко паунче — както я наричаше толкова сладко чичо Кларънс — се променя пред очите ми! Колко безкрайно забележително. Не си ли направила нещо с очите си, скъпа?

— Да, научих се да виждам с тях.

— Е, много се гордея с теб, скъпа! — Тя се обърна към Брант. — Говорих за Дафни с моя съпруг, нали разбираш, и той искаше да се запознае с нея, да я вземе в свои ръце и така нататък.

— Закъсняла си, Лусила — обади се Дафни. — Леля Кло вече го направи.

— Скъпата госпожа Спаркс! Мисля, че ще пристигне много скоро. Да държи под око своите вложения, така да се каже.

Защо се чувствам като жертва?

— Колкото повече, толкова по-весело — заяви Брант. — А сега, госпожи, ако ме извините, искам да рендосам входната врата. Малко се е изкривила.

Дафни го проследи с поглед и застина, когато Лусила забеляза съчувствено:

— Такова изкушение, Дафни, но съм сигурна, че имаш някаква гордост.

— За какво говориш?

— Разбира се, скъпа, ти не би се съгласила да се омъжиш за човек, който те иска само заради парите и имението Ашърууд? Доста пари, бих могла да добавя.

— Защо не? — пламна от гняв Дафни. — В края на краищата, или това... или търговско училище! Ще повикам госпожа Мълроу да ти покаже стаята ти.

— Брак по сметка, скъпа. Наистина, каква ужасна мисъл.

— Ти самата не си ли го правила три пъти?

— Е, не, скъпа, не напълно. И тримата ми съпрузи бяха забележително мъжествени, нали разбираш. Също като Брант. Сигурно знае всички хитрости, с които да накара една жена да припада по него.

— Извини ме, Лусила.

— Запомни — извика Лусила след нея, — Брант е много опитен с жените. Надявам се да не заприличаш на глупачка заради него. Сериозно, скъпа, внимавай. Не ти ли е завъртял вече главичката, поне малко?

Не, само ме накара да се чувствам много добре!

Дафни излезе от столовата и веднага се качи горе да се преоблече в джинси и пуловер. След това намери Брант да се труди върху входната врата.

— Здравсти — погледна я той бързо. — Оцеля ли след първия залп?

— Какво значи залп?

— Бързо стрелящи оръдия.

Тя прехапа устни, помълча и ненадейно попита:

— Трябват ли ти пари, Брант?

— А, това си е направо канонада. Не, всъщност имам достатъчно пари.

— Но аз съм чувала, че американците приемат парите за нещо като бог, че те никога не са им достатъчни.

— Не знаех, че тази гледна точка се ограничава само до Съединените щати. Както добре знаеш, Даф, наследството е около четиристотин хиляди лири. Почти половин милион долара. Не е шега работа. Би ли ми подала онова парче шкурка?

— Това нещо ли? Лусила е много красива.

— Да, красива е. На колко години е, между другото?

— Мисля, че към тридесет.

— Чуй ме, Даф. Тя има грандиозна потенциална инвестиция, която изцяло зависи от това, какво ще решим ти и аз. Не я оставяй да те дразни. Ако ти беше на нейно място, сигурно щеше да правиш същото. — Усмихна ѝ се. — Само че не толкова добре.

Дафни въздъхна:

— Защо се чувствам, сякаш отново съм на тринайсет години и съм дебела, грозна и старомодна?

— Тя е доста добра. Защо просто не седиш и не се наслаждаваш на номерата ѝ? Може да научиш нещо полезно.

— Малко си циничен, не мислиш ли?

— Да, малко. Просто искам да те накарам да се замислиш и да не вземеш да се мусиш и отбраняваш. Ти си умна, доста умна.

— С други думи — промълви Дафни бавно, — ти искаш да я държа в... неизвестност?

— Нямах предвид тъкмо това. Но просто би могло да бъде забавно. И не се безпокой за бъдещето си. Няма да те оставя да умреш от глад. Ще се погрижа да ти помогна да се заемеш с това, което искаш.

— Чудесно — измърмори тя под носа си. — Не, Брант, благодаря ти. Мисля, че е време сама да се погрижа за себе си.

Дафни се отдалечи. Чу как стърженето на шкурката по дървото спря и разбра, че той гледа след нея.

Колкото и Брант да намираше Лусила за забавна, тя изобщо не можеше да се сравни с леля Кло. Леля Кло замечтано огледа с голям интерес всеки сантиметър от него. През масата с вкусен обед, приготвен от госпожа Уулси, той забеляза, че тя е висока жена с едър

кокал, с голям нос и брадичка и с проникателни сини очи, които светваха замислено, щом го погледнеха. Носеше прошарената си червеникава коса като майка му, в класически кок. Имаше остро чувство за хумор и очарователна усмивка. Гласът ѝ бе прекрасен, реши Брант, докато я слушаше как говори за пътешествието си.

— Ах, какво удоволствие беше Париж! През цялото време беше облачно и ръмеше, ала няма значение. Какво облекчение е да се върна у дома. В лоното на семейството, така да се каже. Трябва да ти призная, Брант, че ти си точно какъвто очаквах.

— Надявам се, че не си имала кой знае какви очаквания, лелю Кло — засмя се той. Беше пристигнала само три часа след Лусила и Брант се чудеше дали нарочно не бе избързала, знаейки, че Лусила ще направи всичко възможно, за да вгорчи живота на нейното пиленце Дафни.

— Скъпо момче — отвърна Кло, обзета от искрено съжаление, че не е трийсет години по-млада, — когато човек живее толкова дълго, колкото мен, се научава да бъде предпазлив в очакванията си. Снимките помагат, разбира се. Обичам мъжете да са облечени официално за вечеря. Много е елегантно.

— Колко време ще останеш тук? — попита я Лусила. Гласът ѝ бе точно толкова умрял, колкото и ентусиазмът ѝ. — Сигурно в Глазгоу те очакват с нетърпение.

— Какъв отличен стрелец би била ти в една битка, Лусила. Какъв точен огън, какво... Е, да, знаеш ли, мислех да отида до Америка. Ще почакам, разбира се, докато Дафни се устрои.

Брант премигна от двусмислените думи. Лусила изскърца със зъби. Дафни забеляза:

— Няма да чакаш дълго, лелю.

— Да — съгласи се Лусила. — Всички ние ще я пренесем в един хубав апартамент в Лондон. Изобщо няма да е дълго.

— Може би ще се изуча за дърводелка — подхвърли Дафни. — Днес видях как се рендосва врата.

— Или — добави Брант, — би могла да работиш и в Британския музей и да поддържаш ризниците им във форма.

— Сигурна бях, че това е било твоя идея, Дафни — намеси се Лусила. — Както вече споменах, аз бих ги изхвърлила.

— О, не знам — обади се Брант. — Подозирам, че новият собственик на Ашърууд може да има вкус към антиките.

Кло му се усмихна мило:

— Действително, скъпо мое момче.

— Но нищо не е сигурно, нали? — добави той, за да я поохлади.

Съжаляваше, че не си бе държал езика зад зъбите, защото Лусила му подари още една от своите патентовани интимни усмивки. Дали не трябваше тази нощ да си заключи вратата? Брант набоде на вилицата следващото парче от вкусния йоркширски пудинг и се заслуша в добре отработената размяна на любезности между леля Кло и Лусила.

— Как е скъпият ти трети съпруг, Лусила?

— Оставих го, по дяволите. Бих се заклела, че знаеш.

— Немците са толкова жестоки и властни, не мислиш ли?

— Всъщност, Карл беше голям сладур. Обаче — добави тя и изстреля към Брант една захаросана усмивка, — беше прекалено стар за мен. Ами че дъщеря му беше на възрастта на Дафни, а синът му Дитер е толкова ревнив младеж...

— И е на възрастта на Брант?

— Всъщност малко по-възрастен. Само се надявам да не ме преследва дотук.

Брант наблюдаваше Дафни изпод полупритворените си клепачи. Тя се ровеше в пресния грах в чинията си, почти не ядеше и говореше още по-малко. Изглежда се бе превърнала в старата смотанячка — отчуждена, свита, със смачкано самочувствие. Искаше му се да я раздруса, да я грабне в прегръдките си и да я успокои. Не! Ако имаше малко мозък, трябваше да си заміне още утре. И то рано-рано.

— Първокласна вечеря, бих казала — заключи леля Кло. — Ще изпием ли кафето си в хола?

Трябва да хвана Дафни насаме, помисли тя, щом я видя как става от стола си и излиза от столовата като осъден към бесилката си. Трябва да ѝ набия малко ум в главата.

За нейно най-голямо удоволствие Брант я изпревари:

— За съжаление ние с Дафни нямаме време за кафе. Отиваме в селото на кино. Готова ли си, Дафни?

Тя замръзна наред крачка. Не бе сигурна, че е чула добре. Та той я спасяваше! Обърна се и му се усмихна ослепително:

— Само да си взема палтото! — Изскочи навън и почти се затича по стълбите.

— Надявам се, че ще ни извините, скъпи дами, задето първата ви вечер ви оставяме сами.

— Ни най-малко — засия Кло. — Ни най-малко.

Лусила се намръщи, но само за миг, после каза с едва доловима нотка на изискано разочарование:

— Човек трябва да изпълнява обещанията си. Много мило от твоя страна, че се грижиш за Дафни.

Дафни се гледаше в огледалото. *Не приличам на лелка*, каза си тя. *Няма да ѝ позволя да ме накара да се чувствам като дрипла. Няма!*

Ала когато се върна долу, Лусила се смееше и ръката ѝ беше върху рамото на Брант. А той, да го вземат дяволите, ѝ се усмихваше!

— А, ето те и теб, скъпа — обърна се Лусила и я изглежда одобрително. — Колко е хубаво палтото ти. Винаги съм мислила кафявото за много траен цвят, а вълната за ужасно досадна. Е, Брант, няма да я задържиш много до късно, нали?

Сякаш съм някакво бавноразвиващо се хлапе!

Леля Кло я прегърна бързо и прошепна в ухото ѝ:

— Да не си посмяла да обръщаш внимание на нищо, което тя казва, миличка! Ти си очарователна, не се съмнявай!

— Готова ли си, Даф?

— Да. Лека нощ, Лусила. Лека нощ, лелю Кло.

Вечерта бе ясна и студена. Луната осветяваше пътя.

— Винаги съм обичал трайните неща — усмихна ѝ се Брант. — Би ли карала ти? Все още нямам доверие в себе си на обратната страна на шосето. Тя кимна и седна зад кормилото.

— Прекрасна вечер — забеляза без връзка.

В отговор той въздъхна и облегна глава на кожената седалка.

— Какво става, Брант? Истинска канонада, а?

— Определено — съгласи се той, без да отваря очи. — Никога досега не съм се чувствал като паток насред ловния сезон.

А аз съм един от ловците, помисли Дафни и неочаквано посърна. *Сигурно ни мрази всичките.*

— Какъв филм искаш да гледаш? — попита го тя, забравила, че има само едно кино.

— Включи отоплението и да паркираме.

— Да паркираме? Искаш да кажеш, да спрем колата?

Брант ѝ хвърли дълъг ленив поглед.

— Да, намери някое хубаво местенце с приличен изглед и спри.

Тя продължи да кара мълчаливо.

— Казах ти, че не трябва да оставяш Лусила да ти лази по нервите.

Ръцете ѝ върху волана се стегнаха.

— Значи си ме поканил да излезем, защото не си искал да продължавам да се правя на глупачка. От съжаление — произнесе Дафни безизразно.

— Не, съжалявах себе си. А ти си една доста хитра глупачка.

— Ха! Аз пък си мислех, че мъжете просто си умират за толкова женско внимание.

— Поне ти скри острия си език зад зъбите. — Тя му хвърли поглед, изпълнен с чиста омраза. — Освен това те поканих, защото искам да ти набия малко ум в главата. Добре, получих твоето внимание. Внимавай, канавка! Мястото изглежда добро. Спри тук.

Дафни се подчини и изключи двигателя. Бяха спрели между голи букови дървета на леко нанагорнище, от което се виждаше река Уей.

— А сега се обърни и ме погледни. Имам да ти казвам много неща.

— Говориш също като чичо Кларънс — отвърна тя с най-гадния си глас.

— Така ли? Но за разлика от чичо Кларънс аз няма да те карам да правиш нищо, което не желаш. Е, може и да не е точно така. Защо по дяволите се върна назад? Мисля, че на онзи паметен обед всичко това го изяснихме.

Дафни го гледаше, ала не можеше да намери думи, за да обясни чувствата си.

— Как мислиш, че ще преживееш, ако не можеш да се справяш с всякакви хора, включително жени, които се опитват да те покровителстват?

— Ще преживея. А ти защо си се загрижил, между другото?

— Понякога ми се струва, че имаш нужда от бавачка.

Говореше сърдито и това я изненада.

— Когато Лусила е тук, нещата са различни — започна тя бавно, опитвайки се да обясни и на него, и на себе си. — Преди това бяхме

само ние с теб...

— Дафни — прекъсна я Брант нетърпеливо, — Лусила е наистина много забавна, ако просто забравиш цялата си натрупана към нея завист. Светът е пълен с хора, с които трябва да живееш.

— Престани! — изсъска тя. — Просто ме остави на мира, чуваш ли? Няма нужда ти да ми казваш какво не ми е наред. И не завиждам на Лусила!

Дафни завъртя ключа и запали. Изведнъж ръката му се озова върху нейната и моторът отново загасна.

— По дяволите! — възкликна той и я привлече в прегръдките си.

Тя бе прекалено изненадана, за да се съпротивлява. Отвори уста да каже нещо — макар че не знаеше точно какво — и усети как устните му покриват нейните. Напегна се и Брант веднага забави атаката. Езикът му се плъзна леко по устните и, ръцете му галеха гърба ѝ.

— Имаш вкус на йоркширски пудинг — прошепна той в бузата ѝ, после се върна към устните, леко ги захапа и Дафни бавно започна да се отпуска и да отговаря.

— Ето, това е — каза Брант тихо. — Ти си една красива, интелигентна жена и не искам отново да го забравяш. — „И толкова невинна, че се чувствам нечестен само като те целуна“. Пусна я и се усмихна на замаяния ѝ поглед. Нежно я погали по брадичката. — На това в Америка му викаме паркиране.

— То е... по-различно.

— Малко си задъхана. Да опитаме отново. Довери ми се и се отпусни.

Тя го направи, без да се замисля. Той бе внимателен, много внимателен, защото знаеше, че Дафни няма никакъв опит. Не искаше да я изплаши или да я отблъсне. Ръцете му останаха на гърба ѝ, а целувките му бяха леки, ненастойчиви. Спря и нежно притисна лицето ѝ към рамото си. Струваше му се, че дишането ѝ е ускорено.

Прекара пръсти през меката ѝ коса и помисли: *Исках да направя това, още щом я видях за пръв път.* Опря буза на главата ѝ и вдъхна сладкия ѝ, женствен аромат. Чу се да казва:

— Искам да правя любов с теб, Дафни.

Тя вдигна глава и го погледна с изненадани, но блестящи очи.

— Искаш да кажеш, да си легнеш с мен... и...

Брант я хвана за раменете, ругаейки се наум.

— Не, нямах пред вид това. Искам да разбереш, че ти си чудесно момиче, което може да направи всичко, което пожелае.

— Защо тогава ме целуна?

Защото съм един глупав женкар!

Ала това не беше вярно. Той искаше нея, само нея. Нямаше представа защо. Идеята му за приятно прекарване никога не бе означавала компанията на една потисната жена с опитност на викторианска девственица.

— Целуна ме, защото мислеше, че така можеш да ми създадеш самочувствие ли?

— Да — отговори Брант, без да се замисля.

Дафни бавно се отдръпна от него.

— Лусила е права. А аз съм глупачка.

— И двамата сме глупаци — опита се той да се пошегува. — А Лусила е права само за едно.

— И какво е то?

— Тя се страхува от теб — бавно каза Брант, загледан в лицето ѝ.
— И е права да се страхува.

Дафни сърдито тръсна глава:

— Просто не го вярвам. Всичко се върти около теб, или поне ти така го приемаш. Ние сме като някакви кокошки, които се докарват пред петела! Е, мен не ме интересува! Аз имам намерение сама да се грижа за себе си, разбра ли? Нямам нужда от твоята помощ, нито от помощта на Лусила, нито на леля Кло! От теб искам само едно, милорд — да откажеш да се ожениш за мен. Така ще мога да получа петстотин лири вместо само сто.

Той стисна зъби. *Как смееше тя да се държи така! Да я вземат дяволите! Да го обвинява, че е като някакъв самонадеян шейх с харем! Искаше да ѝ помогне, да я накара да осъзнае колко много би могла да предложи, да...* Тихо, много тихо каза:

— Съмнявам се дали знаеш какво да правиш и с петдесет лири. Съмнявам се дали можеш да познаеш една чекова книжка, ако ти падне на главата. Едва ли ще изкараш повече от седмица сама. Искаш петстотин лири, така ли? Добре, ще ги имаш.

ОСМА ГЛАВА

Брант отвори тихо вратата на спалнята си, без да си прави труда да включи осветлението. Все още бе ядосан на Дафни — смешно средновековно име — и глупавите ѝ обвинения. Но пък защо ли трябваше да му пука? Изобщо не беше негова работа какво ще прави тя с живота си. По дяволите, той щеше скоро да си бъде у дома и да се е отървал от всички тях!

Да вървят по дяволите!

Включи старинната настолна лампа с дебели червени пискюли и методично започна да се съблича. Добре поне, че Уинтърспуун не го чакаше. Мисълта, че камериерът може да му помага да си свали панталоните бе съсипваща.

— Знаех си, че титлата ще ти стои много добре.

Пръстите му замръзнаха върху ципа. Обърна се бавно и видя Лусила, облечена в нещо копринено, сигурно пижама, и с дръзка усмивка на устните.

— А какво би казала за титла и панталони?

— Звучи ми като име на картина. Можем да те сложим в рамка и да те окачим в картинната галерия на Кралската академия.

Брант ѝ се усмихна:

— Какво правиш тук, Лусила?

Тя сви рамене и едната презрамка се смъкна от прелестното ѝ рамо. Изведнъж той си представи Марси на вратата на банята му, след като и двете ѝ презрамки бяха паднали и на нея не остана нищо, освен подмамващата ѝ усмивка.

— Дойде ми наум, след като те видях на живо, разбира се, че има много повече възможности, така да се каже, освен простите, които ни се предлагат.

— Мисля, че е по-добре да ми обясниш какво имаш предвид.

Лусила отново сви рамене, ала за късмет на душевното и физическото му спокойствие, другата презрамка си остана на мястото.

— Ти обичаш тази къща — заяви тя простишко.

— Да — съгласи се Брант. — Наистина я обичам. Не съм сигурен защо, но е така. Като че ли — продължи замислено, опитвайки се да облече чувствата си в мисли, — къщата ме е чакала, като че ли има нужда от мен, точно както аз имам нужда от нея. — Корени, би казала майка му.

— Имението има нужда и от много пари, за да се възстанови до предишния си блясък — забеляза Лусила сухо и му отправи един странен поглед, какъвто той бе сигурен, че заслужава. Наистина не беше много нормално. Та то бе само купчина тухли, камъни и стъкла... Не трябваше да забравя и за комините, които отдавна плачеха за почистване.

— И това е вярно.

— Аз ще наследя имението и повече от достатъчно пари.

Само ако аз не се ожения за Дафни.

— Разбирам — вметна късо Брант.

Тя за миг прехапа устни, сякаш не бе сигурна как да продължи.

— Мисля — продума накрая, — че ние с теб бихме могли да обединим усилията си.

— По какъв начин, Лусила?

— Струва ми се, че за начало би ни дошла добре една ваканция например до Южна Франция. Може би Сан Тропе или Ница.

— За да се опознаем по-добре ли?

— Много по-добре. Бихме могли и да открием, че си допадаме. Според мен ти си мъж, който оценява когато една жена знае какво иска, когато една жена може да ти достави удоволствие и в същото време да те цени. Ти си много хубав мъж, Брант.

И ще изглеждам страхотно до теб.

— Благодаря — произнесе той на глас.

Лусила дойде по-близо — по-скоро се плъзна, помисли Брант, като я гледаше как спря само на сантиметър от него и сложи ръце на голите му гърди.

— Много хубаво — промърмори тя и леко го потупа. Едната ѝ ръка се вмъкна под шортите му.

— Лусила! — Той хвана ръката ѝ и я отмести. — Мисля, че не е много добра идея.

— Защо?

Тя облиза долната си устна с език.

Защото Дафни ще разбере и ще я заболи.

— Боли ме главата — отвърна Брант.

Лусила избухна във весел смях, ала не се отдалечи.

— Е, помисли си все пак, Брант! Струва ми се, че бихме могли да направим чудесна комбина. — Той не каза нищо и челото ѝ леко се сбърчи. — Дафни, нали знаеш — продължи тя с искрен тон, — е много английски тип момиче. Жалко, че чичо Кларънс я държеше толкова изкъсо, обаче какво може да се направи? Не мога да си я представя в Южна Франция, а в Америка ще се почувства загубена като агънце и ужасно нещастна. Знаеш колко е срамежлива.

— В Гърция май се е чувствала добре — забеляза Брант безразлично.

— Защото леля Кло е била до нея и ѝ казвала какво, кога и как да направи. Но в твоето общество? В твоя приятелски кръг? Не, изобщо няма да стане. По никой начин.

Дафни не е чак толкова срамежлива, помисли той. *Не преди ти да дойдеш.* Искаше да я увери, че Дафни не е притеснителна, ала ръцете на Лусила се плъзгаха нагоре по раменете му.

— Аз сериозно съм решила да се погрижа за малката Дафни. Не трябва да изпитваш угризения.

Тя се надигна на пръсти и го целуна. Брант чувстваше как езикът ѝ опитва стиснатите му устни, чувстваше как тялото ѝ се притиска към неговото и откликна, но само за миг. Дишаше малко тежко, когато я хвана за раменете и я отдалечи от себе си.

— Тази нощ мога и да не те оставям сам, Брант — промълви Лусила тихо. Очите ѝ светеха в полумрака.

Той вече се бе овладял. Та това бе смешно, по дяволите! Не желаше да прави любов с Лусила. Искаше да се люби с... *О, не, не искаш!*, едва не изкрещя. *О, не!*

— Не — рече накрая. — Мисля, че трябва да си вървиш.

— А, бях забравила за главоболието ти. Ще си помислиш ли за онова, което ти казах?

— Можеш да бъдеш сигурна.

Не помръдна, докато тя не затвори тихо вратата зад гърба си.

— Кафето ви, милорд.

Брант отвори едно око и видя Уинтърспуун, който стоеше търпеливо до леглото му и държеше в протегнатите си ръце табла.

— Май нещо не ме одобряваш — прозя се той.

— Вие сте американец, милорд.

— Съгласен съм. В такъв случай кафето трябва да е черно и силно и от него да ми пораснат косми на гърдите.

— Космите ги има, милорд. На гърдите ви, де... Значи мога да приема, че кафето е както трябва.

— Нямаше нужда да ми го носиш в леглото, Уинтърспуун — продължи Брант, надигна се и се облегна на високите възглавници. — Можех да отида в столовата.

— Мисля, че това не би било много добра идея, милорд.

— Какво имаш пред вид?

— Доста неща, милорд, но моята работа е да... да ви предпазвам от неприятности.

— Неприятности, а? Да не би вече да хвърчи перушина? Чудесно кафе. Добре ми дойде.

— Да хвърчи перушина? — Уинтърспуун сви рамене и Брант помисли, че изглежда точно както трябва да е изглеждал Джийвз, когато Бърти изтърси нещо не на място.

— Не бих се изразил точно така, милорд. Ала ако говорите за дамите, предлагам да си останете в стаята малко по-дълго.

— Толкова ли е зле? Е, какво правят там?

— Струва ми се, милорд — отговори Уинтърспуун внимателно с очи, приковани в пространството над лявото рамо на Брант, — че госпожа Спаркс обвиняваше госпожа Майтер, че се опитва да... — Той се изкашля и погледна към небето.

— Какво се опитва, Уинтърспуун?

Веселата усмивка му спечели един укорителен поглед.

— Госпожа Спаркс снощи видяла как госпожа Майтер влиза във вашата стая, милорд.

— Аха... — Усмивката му внезапно угасна и той замръзна.

— А госпожица Дафни беше ли там?

— Да, милорд.

— О, не! По дяволите! — Брант отметна завивките, разливайки остатъка от кафето. Уинтърспуун бързо му подаде халат, забил поглед в адамовата му ябълка.

— Бях ви приготвил пижама, милорд.

— Не понасям пижами — отсече Брант и намъкна халата.

— Забелязах, милорд. Негова светлост, старият лорд, много харесваше тази пижама. Всъщност никога не я носеше. Пазеше я за специални случаи, предполагам. Приготвил съм ви ваната, милорд.

— Бих дал цяло състояние за един душ — изръмжа Брант. — Кой иска да седи в собствената си мръсотия?

— Не мога да кажа милорд. Какво облекло бихте желали?

— Просто джинси, риза и гуменки. Имам много работа и няма защо да обличам смокинг.

— Много добре, милорд.

Тридесет минути по-късно Брант влезе с доста провлечена стъпка в столовата. Там беше само леля Кло и, както се сети, го чакаше.

— Добро утро — поздрави той.

Тя го изгледа.

— Благородството иде от държането.

— Не съм спал с Лусила.

— Не си ли? Лусила не създаде такова впечатление.

— Казах й, че ме боли глава.

Кло беше готова да му се разсърди, но нотката на спокойна, тъжна прямота в гласа му я накара да избухне в смях.

— Значи не си! — ахна тя. — Колко прекрасно! Какъв неочакван обрат!

— Простено ли ми е?

Кло клатеше глава:

— Ех, защо господин Спаркс — покойният ми съпруг, нали знаеш, — защо той нямаше твоето чувство за хумор! Когато не искаше да прави... е, ами... Да, момчето ми, простено ти е. Седни. Госпожа Мълроу остави закуска за теб. Аз — добави тя галантно — с удоволствие ще ти я сервирам.

Все още смеейки се, му подаде чиния с пържени яйца, няколко резенчета хрупкав бекон и нещо друго, което той не успя да познае.

— Какво е това?

— О, херинга. Пушена херинга.

Брант предпазливо опита и кимна одобрително:

— Разкажи ми за господин Спаркс — помоли той и ѝ се усмихна по момчешки закачливо.

— Не бъди нахален, момко. Кажи ми сега, какво смяташ да правиш?

— Смятам днес да залепя нови тапети в тази стая. Сам ги избрах.

— Не питах за това — намръщи се Кло. — Какъв цвят тапети? Надявам се, нещо светло? Винаги съм мразила тези мрачни шарки. Толкова потискащо, ала татко не щеше и да чуе. Не слушаше и Дафни.

— Светложълти, с бяло и светлосиньо. Надявам се, че с тях стаята ще изглежда красива и просторна, идеално място за херинги. Къде е Дафни?

— Излезе да язди. Стаята ще стане много уютна.

— Не е могла да издържи на огъня, а?

— Ако с глупавия си американски жаргон искаш да кажеш, че е разстроена, да. Свикнала е, когато е разстроена, да се усамотява. Трябва да се отучи от този навик.

— И, разбира се — отсече Брант направо, — ти искаш аз да я отуча.

— Естествено, моето момче. Ти не си глупав. Поне не създаваш такова впечатление. Разбира се, може и да се лъжа. Спомням си какво мислех за господин Спаркс, когато ме ухажваше. Е, през първата ни брачна нощ си промених мнението. Знаеш ли какво направи той?... Не, ти не си глупав. Искам да се ожениш за нея. Тя ще ти бъде много добра съпруга. Освен това обича имението. Мразеше само чичо си Кларънс, но имаше защо.

— Кло, аз дори не познавам Дафни, а тя не познава мен — обясни Брант много спокойно. — Нещо повече, тя е истинска англичанка, а аз съм стопроцентов американец. Освен това...

— Винаги съм казвала, че противоположностите се привличат — прекъсна го Кло. — Ще си подходите. Ти ще ѝ помогнеш да порасне, а тя ще те накара да се чувстваш горд. Дафни е истинска дама, нежна, мила и с чувство за хумор. Най-изразено, наистина, когато не е... как го казвахте вие янките? О, да, когато не е в огъня.

Брант преглътна яйцата и бързо изпи половин чаша портокалов сок.

— Не, не точно така. Казва се, че не може да издържи на огъня. Между другото, снощи Дафни направо ми заяви, че според нея аз съм

един самонадеян простак и тя не иска да има нищо общо с мен. Мисля, че ако можеше, би ме ударила. Иска аз да откажа да се ожения за нея, за да получи петстотин лири вместо сто.

— Такава страст у моето малко пиленце! Много съм довольна.
Брант можа само да се вторачи в нея.

Тапетите бяха залепени и столовата изглеждаше фантастична, поне според скромното мнение на Брант. Цяла сутрин го оставиха на спокойствие да си свърши работата и очакваше, че сега ще му стане приятно. Къде ли е Дафни, чудеше се за десети път.

Тя не дойде на обед. Лусила и Кло го похвалиха поне толкова пъти, колкото той попита къде е Дафни. Най-накрая Брант се измъкна и отиде в конюшната. Конят ѝ бе там.

Духаше студен вятър и той закопча догоре ципа на коженото си яке. Извика името ѝ. Никакъв отговор.

Обиколи имението и отиде в нейната градина. Намери я там, опряна на колене и ръце, да копае яростно твърдата земя. Носеше кафява плетена шапка, нахлупена чак до очите ѝ, стар панталон и дебело вълнено сако.

— Страхливка — произнесе Брант, изправен над нея. Дафни се обърна и тупна назад. Той клекна пред нея. — Страхливка — повтори.

— Върви по дяволите!

— О, ужас! Викторианската девица говори простацини. Накъде върви светът?

— Върви на майната си!

— Не знаех, че англичаните използват тази фраза.

— Не я използваме. Чух я в един американски филм.

— Наистина ли? В кой?

— Не помня. Ако обичаш, би ли си отишъл?

— Не. А ти си страхливка.

— Нямах намерение да ви гледам как с Лусила си правите неприлични физиономии.

— Неприлични? Господи, никога не съм се опитвал.

— Не е смешно! Дотук ми дойде! — Тя показва веждите си и бутна плетената шапка. — Е, всъщност ти можеш да правиш каквото си искаш. Не ме интересува.

— Благодаря ти за разрешението. То за мен е всичко. И не съм спал с Лусила. — Като видя недоверчивия ѝ поглед, продължи бързо: — Кло ми повярва. Не ти ли се е намокрило дупето на земята? — Стана и ѝ подаде ръка.

Дафни я пое и се изправи.

— Ако Кло ти е повярвала, то е защото тя обича мъжете, младите мъже. Би повярвала на всичко, което те ѝ кажат, стига да са достатъчно убедителни.

— Значи съм бил достатъчно убедителен... — Няколко секунди я гледа мълчаливо. — Колко зле виждаш без контактните си лещи? — попита накрая.

— Без тях би ми изглеждал като приятно размазано петно, което, мога да добавя, не би било никак лошо.

— Можеш ли да спиш с тях?

— Да, мога да ги нося по цяла седмица. Защо?

Защото когато се любя с теб, искам да виждаш лицето ми много ясно.

— Просто се чудех. Би ли ми помогнала да поизтъркам мухъла в библиотеката?

— Защо не? — Тя изтупа панталона си и тръгна до него.

— Обещавам ти награда за помощта.

— Каква награда? — попита Дафни подозрително.

Брант се усмихна.

— Ето ти малко в аванс! — Наведе се и бързо я целуна. Не ѝ даде време да реагира, просто отново закричи. — Първо трябва да отидем до селото. Трябва ми специална фина шкурка.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Няколко часа Брант и Дафни работиха в приятна хармония в библиотеката.

— Много добре се справяш — похвали я той. — Само внимавай да не си издраскаш ръцете.

— Леля Кло няма да е доволна, като ми види ноктите. Не мога да ги поддържам толкова дълги, колкото тя иска. Сигурно ми липсва калций или нещо такова.

— Дай да видя — протегна ръка Брант.

Тя му хвърли още един от неповторимите си подозрителни погледи и предпазливо му подаде ръката си.

— Ноктите ти не са изпочупени. На мен ми изглеждат съвсем добре. — Усмихна ѝ се лукаво: — Аз лично предпочитам жената да има къси нокти. По-безопасно е.

— Вярно е — въздъхна Дафни. — Винаги се одрасквам.

— Точно това имах предвид.

— Едва ли, но не смея да мисля какво точно имаш предвид.

— Може би ще разбереш. А, тази сутрин пристигна филмът с един от моите футболни мачове. Искаш ли да го гледаме заедно?

Очите ѝ светнаха:

— О, да, много ще ми е интересно!

— Тогава да вървим. Ще свършим тук утре.

Взетият под наем прожекционен апарат и екранът бяха в неговата спалня.

— Надявам се, че тук няма да ни прекъсват — обясни той, когато тя отново го погледна подозрително. После зареди филма и пусна апарата. Скоро екранът започна да се изпълва с негови съотборници.

— Боже мой! Толкова са големи! Това ти ли си, Брант? Изглеждаш много различен!

— Да, а сега внимавай. Виждаш ли ме как викам да ми подадат? Аз победих и реших да получа топката. Това означава, че сме в нападение. Можеш да отбележиш точка само когато топката е у теб.

— Като пинг-понг...

— Точно така, но не съвсем.

За голяма негова изненада и удоволствие, очите ѝ бяха приковани към екрана. Неочаквано Дафни скочи и плесна с ръце:

— Това беше страхотно! Как можеш да хвърляш така надалеч?

— Не е много далеч — възрази той скромно. — Само около трийсет метра. Моят главен партньор — играчът, чиято основна работа е да тича по игрището и да получи или хване подадената топка — е Лойд Нолън. Мисля, че ще ти хареса.

След няколко разигравания имаше подаване на топката в мъртвото поле и тя отново започна да пляска с ръце, развълнувана като истински запаленко на „Звездите“.

— Прекрасно! Каква точност! Никога не съм си представяла... Чакай малко, Брант. Те те събориха! Добре ли си?

— Разбира се. В този мач не ме затрупваха много пъти. Защитата на „Патриотите“ не можеше да стигне до мен. Виждаш, че в момента резултатът е шест на нула. Гледай сега как Гай Ричардсън ще вкара още един гол. Това значи, че топката ще влезе във вратата и получаваме нова точка. Вече водим със седем на нула.

Така гледаха почти до средата на мача.

— Здравейте, какво е това?

Ръцете на Дафни се свиха в юмруци. Бе потресена от разочарованието и ревността, които почувства.

— Гледаме филм, Лусила. Един от футболните мачове на Брант.

— Колко приятно! Имате ли нещо против и аз да погледам?

Дафни имаше много против, ала Лусила така или иначе остана и третата четвърт премина в неприятно напрежение. Обясненията на Брант ставаха все по-къси, а въпросите на Дафни все по-малко.

— Господи! — възкликна Лусила. — Време е за чай. Може ли да догледаме мача някой друг път?

— Даф? — попита Брант.

— Разбира се. Слизайте, аз след малко идвам. Искam да се измия от мръсотията.

— Да, скъпа, моля те.

Дафни излезе.

— Как е главоболието ти, Брант? — усмихна се Лусила.

— Търпи се. Какво мислиш за новите тапети в столовата?

— Прекрасни са! — Тя му хвърли един въпросителен поглед. — Но не ти ли казах вече, че ми харесват? Е, няма значение. Мислех си, дали да не прескочим до Лондон? Ще отидем на театър, после ще вечеряме на някое изискано място. Ако стане късно, можем дори да останем до утре.

Първата му мисъл беше: *Защо пък не?* Това можеше да накара Дафни да ревнува. Ала се сепна от собствената си непочтеност.

— Струва ми се, че идеята ти не е много добра.

— Защо? — попита Лусила, хващайки бика за рогата.

— Лусила — спря я той насред стълбите, — как си финансово?

— Много добре — отговори тя. После, осъзнала важността на думите си, бързо добави: — Тоест, не вярвам да умра от глад. Но данъците в Англия, нали знаеш... Убийствени са. Много ми е трудно да живея от ограничения си доход, обаче...

— Обаче предлагаше да вложиш в Дафни.

— Да вложа? О, имаш предвид да ѝ заема пари?

— Не, да ѝ дадеш пари.

— Мога да си го позволя, разбира се, и ще го направя, когато си получа наследството.

— Ясно — кимна Брант. — А, Кло! Ходи ли в библиотеката?

— Да. Вие с Дафни сте свършили прекрасна работа. Къде е тя?

— Мие си мръсотията — отговори Лусила с тон, който трябваше да внуши, че Дафни е покрита цялата с нечистотии.

— Е, значи всеки момент ще дойде. Готвачката е приготвила чудесни кифлички. Като бисквити са, Брант, на пластове и не много сладки. Мажат се с масло и мармалад.

Той чудесно знаеше какво значи кифличка, но не каза нищо. Благодарни наум на Господ за Кло и навременното ѝ появяване. Разбира се, съзнаваше, че тя вероятно ги е дебнала.

След ужасно скованата закуска, през която Лусила и Кло непрекъснато си разменяха захаросани залпове, Брант остави чашата си за чай и се изправи:

— Ние с Дафни отиваме да яздим. Хайде, ела... — Тя се поколеба и той добави: — Трябва да обсъдим плана си за работа утре в библиотеката.

— Добре — съгласи се Дафни. Това бе първата дума, която произнесе, откакто влезе в столовата.

Лусила сякаш понечи да възрази, но Кло бързо сложи ръка на рамото ѝ и заговори:

— Казах ли ти какъв великолепен фризьор намерих на остров Крит? Направо чудесен! И с такива тъмни искрящи очи!

Брант избяга.

— Къде отиваш? — извика той, когато Дафни се запъти към стълбите.

— Да се понамажа с малко мръсотия.

— Защо острият ти език работи само срещу мен? — засмя се Брант.

Тя не можа да се сдържи и отговори на усмивката му.

— Ти си един много лош мъж.

— А ти — отвърна той, преди да се е замислил, — си една възхитителна жена.

— Обаче имам много дълги нокти.

— Ще се погрижа да бъдат отрязани, когато му дойде времето.

— Освен това съм глупава.

— Само покрай Лусила.

— Леля Кло ме нарича пиленце.

Брант се замисли за миг.

— Ще трябва да я попитам какво точно има предвид. А сега да вървим.

Беше много студено и от изток духаше силен вятър. Слънцето не се виждаше никакво, за да стопли поне малко. Якетата не успяваха да ги предпазят. Брант усети, че е мразовито, но не му се връщаше в имението. Спомни си за една изоставена къщичка зад имението и се усмихна на себе си. Насочи коня си натам. Дафни не каза нищо. Когато къщичката вече се виждаше, той потрепери театрално:

— Боже, какъв студ! Ще легна с пневмония. Хей, Даф, виждаш ли онази къща? Мислиш ли, че хората ще имат нещо против да влезем за малко да се стоплим?

— Никой не живее там. Предполагам, че можем да спрем и да се стоплим.

Ах, помисли Брант, такава невинност!

Завързаха конете пред къщата и той блъсна разклатената входна врата. Вътре имаше само една малка кухня и една стая.

— Откога е изоставена тази къща? — попита.

— Откакто я помня — отговори тя и отиде в средата на стаята.
— Ако наистина ти е студено, можем да запалим огън.

— Хайде!

Дафни се оказа по-опитна и скоро в камината се разгоря пламък, а стаята се изпълни с дим.

— Знаеш ли, можеше да се върнем в имението. Беше точно толкова близо.

— Не исках да те гледам как отново се превръщаш в отбраняваща се мадона. Ела, да седнем тук.

Разположиха се с кръстосани крака на пода пред огнището.

— Още ли ми се сърдиш за снощи? — попита той след малко.

— Не, всъщност не — отговори тя, без да се обръща към него.

— Нямах желание да ти прозвуча като самонадеян простак.

— Сигурно. Просто ти идва отвътре, така ли?

— Може би — засмя се Брант. — Щеше ли да се ядосаш, ако бях спал с Лусила?

Дафни завъртя глава към него и премигна насреща му.

— Не! Това няма нищо общо с мен!

— Нито дори малко?

— Е, може би съвсем малко.

— Но не повече от капчица?

— Ако капчица в Америка викате на онова, което ние наричаме напръстник, горе-долу е там. Ох, Господи! Лусила е толкова красива! Направо не си представям как си могъл да ѝ устоиш, особено когато ти хвърля от нейните изкусителни погледи.

— Ти самата също не си лоша. А аз съм дяволски благороден.

— Освен това езикът ти не е много изискан.

— Леле, сигурно ушите ти ще почервенеят, когато се запознаеш с момчетата от моя отбор. Просто така си говорят.

Тя го изгледа замислено и много тихо каза:

— Не виждам как някога ще се запозная с твоите съотборници.

Той скочи на крака, пхна ръце в джобовете на панталоните си, намръщи ѝ се и изтърси:

— Ох, по дяволите, Даф, хайде да се оженим! — Отстъпи крачка назад, ала очите му бяха приковани върху лицето ѝ. Страните ѝ пламтяха.

— Шегата ти не ми харесва — отвърна тя с глас, студен като вятъра навън.

— По дяволите, това не беше шегата! Как може да си го помислиш? Изчервила си се.

Дафни притисна длани към бузите си.

— Защо? — попита смутено.

— А защо не?

— Но аз нищичко не мога да правя!

— Можеш да си моя съпруга... — Брант бавно извади ръце от джобовите си. И тялото му, и умът му започваха да харесват идеята. Защо не наистина? Тя бе красива, умна, изобщо не се стесняваше пред него, а той искаше да я вкара в леглото си. — Мисля, че би могла да се справиш съвсем добре.

— Наистина ли мислиш така? Въпреки всичко?

Брант коленичи до нея и хвана с две ръце лицето ѝ.

— Да — усмихна се в очите ѝ. — Въпреки всичко. Мисля, че ще бъде еднакво добре и за двама ни.

— Брак по сметка — произнесе Дафни бавно, сви устни, а той се наведе и я целуна. Вдигна я на колене и я скри в прегръдките си.

— Разтвори си устните.

Тя се подчини. Брант усети как ръцете ѝ нерешително обгръщат раменете му. Целуна я по-силно, ала без да губи контрол над себе си. Беше толкова сладка. И толкова изненадана. Той вдигна глава и ѝ се усмихна:

— Трябва да дишаш през носа си. Тогава ще можеш да се целуваш, докато кравите се върнат от паша.

— Покажи ми... — Брант ѝ показа. — Върнаха ли се вече кравите? — Гласът ѝ трепереше, а очите ѝ бяха малко замъглени.

— Стори ми се, че преди малко чух мучене. Много те харесвам, Даф. Мислиш ли, че ще можеш поне малко да ме харесаш и ти?

— Малко колкото капчица ли?

— Колкото цяло море. Колкото „хайде да се оженим“. Ще прекарваме по-голямата част от годината в Съединените щати, а останалото време тук, в Ашърууд. Има толкова неща, които можем да правим заедно.

Тя се отдръпна от него, защото близостта му я караше да даде заден ход. Заговори повече на себе си:

— Предполагам, че това, което чувствам към Лусила, е ревност, поне когато те обсебва. А на мен наистина ми харесва да ме целуваш. Толкова е хубаво.

Замълча за миг и той я подкани:

— Продължавай да мислиш на глас. Така между нас няма да има неизяснени въпроси.

— Не се познаваме много отдавна. А аз не съм пълна глупачка. Твоето предложение преди малко просто ти се изплъзна, нали? Ти нямаше намерение да ме молиш да се омъжа за теб.

— Вярно е. Знам, че исках да те доведа тук, за да съм сигурен, че ще бъдем сами. Знам също, че толкова искам да се любим, та чак ме боли. Никога досега не съм чувствал нищо подобно към която и да е жена.

— Ти не ме обичаш. Ти говориш само за секс.

— Мисля, че харесването и сексът не са лошо начало, какво ще кажеш?

Дафни потърка върха на носа си с объркано и смутено изражение.

— Може да се окаже, че не съм добра в секса, а ти вече ще си се вързал с мен.

— Защо не опитаме? За какво мислиш в момента?

— Мисля си дали ако чичо Кларънс не беше написал завещанието си, както го е написал, ти щеше изобщо да ме погледнеш.

Брант обви коленете си с ръце и се загледа в играещите пламъци.

— Още когато излезе от таксито и те огледах от глава до пети, помислих, че си страхотна, без да знам коя си. Но въпросът не е в това, нали? Мисля, че не може да се отговори обективно. Поне аз не мога. Завещанието съществува и не бих бил честен, ако те уверявах, че не ме интересува, защото не е вярно. Обичам Ашърууд, а парите, които идват заедно с него, ще ми позволят — ще ни позволят — да го направим точно както ни харесва. Не знам как да отговоря на въпроса ти. Обаче знам, че имаме възможност да опитаме. Какво ще кажеш?

Той й бе признал, че я мисли за страхотна, помисли Дафни, взряна в очите му. Не можеше да си представи по-прекрасен мъж от него.

— Ще ме научиш ли как да използвам чекова книжка?

— Ще те науча на всичко, което искаш.

Прозвуча ужасно плоско. Вероятно къщата и парите значеха нещо, но те не бяха от нея, а от чичо Кларънс.

— Ако на мое място беше Лусила, щеше ли да ѝ предложиш?

— Не — отвърна Брант веднага, без колебание. — Напълно съм сигурен. Мисля, че щях да си плюя на петите и да се метна на първия самолет за Щатите.

Тя се замисли над думите му и му повярва. Винаги се бе смятала за старомодна и безлична. Трудно ѝ бе да се приспособи към образа, който той си бе изградил за нея.

— Никога не съм била в Америка — промълви Дафни бавно. — Разбирам, че ще живеем там...

— И ще се чувстваш, сякаш заминаваш на друга планета?

— Нещо такова. Ами ако твоите приятели... не ме харесат? Ами ако майка ти помисли, че съм авантюристка?

Брант се наведе към нея и обхвана с две ръце лицето ѝ.

— Много ми харесва, когато говориш като в деветнайсети век. Авантюристка. Харесва ми как звучи, обаче всички ще помислят, че авантюристът съм аз. Приятелите ми ще са във възторг от теб. И ще ти кажа още нещо, Даф. Ще прекараме един дълъг хубав меден месец. Когато се върнем в Америка, по теб няма да има и една костичка без самочувствие.

— И как си представяш, че ще постигнеш това?

— Ще видиш, мила моя. Ще видиш. А сега кажи да, за да можем малко да се погушкаме.

Тя сви устни и вдигна глава.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Брант прегърна силно Дафни зад живия плет, който ограждаше пътеката. Бързо я целуна и каза:

— Искам тази вечер да облечеш нещо страхотно. Искам да се усмихваш, да ме гледаш, сякаш съм мечтата на живота ти и да не се стряскаш, когато Лусила припадне. Става ли?

Тя кимна и се усмихна насила.

— Браво, добро момиче. Изяж ги, тигрице.

Но аз съм жена, не момиче, помисли Дафни, ала веднага го забрави, опитвайки се да не изостане от крачките му към къщата. Разделиха се пред вратата на нейната стая с още една бърза целувка.

— Искам и ти да изглеждаш страхотно — извика тя след него.

— Уинтърспуун ще има грижата, обещавам ти.

Четиридесет и пет минути по-късно Уинтърспуун се възхищаваше от творението си.

— Отлично, милорд. Просто отлично! — Леко изчетка някакво невидимо мъхче от рамото му.

— Ние с госпожица Дафни ще се женим — съобщи Брант. Уинтърспуун не изглеждаше ни най-малко изненадан.

— Моите поздравления, милорд. Негова светлост много би се зарадвал. Госпожица Дафни е най-очарователната млада дама.

— И аз така мисля — усмихна се широко Брант.

— Кога ще се състои щастливото събитие, милорд?

— Веднага, щом успея. Ще трябва да ми кажеш какво да правя.

— За мен ще бъде удоволствие, милорд.

На вратата Брант спря и тъжно добави:

— Пожелай ми късмет. Имам неясното чувство, че тази вечер няма да е съвсем приятна.

— Ще се справите, милорд. Както казваше баща ми, опрете гръб в стената.

Току-що получих съвет от специалист, помисли Брант. Имаше ли нещо, което Уинтърспуун да не знае? Той спря за миг пред вратата на Златния салон, изправи рамене и влезе. Погледът му веднага срещна очите на Дафни. Тя бе изключително красива в роклята си с очевидно френски произход — дълга до пода, от бледозелена копринена на вид материя, подчертаваща тънкия ѝ кръст и великолепните ѝ гърди. Бе прибрала косата си на кок високо на главата, а няколко къдрици се виеха край лицето ѝ. Брант се почувства много горд с нея и отново си повтори, че прави каквото трябва. Да, всичко щеше да бъде просто чудесно.

— Добър вечер — поздрави той. — Кло, Лусила, и двете изглеждате страхотно. Ще отидем ли на вечеря? — Предложи ръка на Кло и намигна на Дафни.

Когато госпожа Мълроу свърши със сервирането на супата, Брант я повика и поиска бутилка шампанско.

— Оу — откликна тя. — Така да бъде.

— Да, така да бъде — повтори той.

Леля Кло попита бодро:

— Къде яздихте с Дафни днес следобед?

— Стана малко студено, тъй че се стоплихме в онази изоставена къща в северния край на имението.

— О, така ли? — попита Лусила и лъжицата ѝ замръзна на сред път.

— Дафни накладе много хубав огън — продължи Брант.

Колкото до Дафни, тя съсредоточено изследваше съдържанието на чинията си. Страхливка, помисли той.

— Моето малко пиленце има толкова много таланти — засия Кло.

— Лельо — попита неочаквано Дафни, — защо ме наричаш пиленце?

— Да ти кажа, миличка, господин Спаркс ми викаше така, когато бяхме... е, в моменти на нежност.

— Утре отивам в Лондон — съобщи Лусила. — Искаш ли да дойдеш с мен, Брант?

— Първо, ето го шампанското. Благодаря ви, госпожо Мълроу. — Брант стана и напълни чашите на всички. Усещаше, че Кло го гледа очаровано, че Дафни все още е приковала поглед към чинията си и че

Лусила е стиснала вилицата си. — Ще направя едно съобщение — оповести той и вдигна чашата си. — Дафни се съгласи да се омъжи за мен.

— О, колко прекрасно! Поздравления!

Тишината, която настъпи след възклицанието на леля Кло, бе оглушителна.

— Е — подхвърли Лусила, като се облегна назад и скръсти ръце пред гърдите си, — ти си готова да се омъжиш за човек, който не те обича, Дафни. Мислех, че имаш повече гордост.

— Благодаря ти за загрижеността! — Дафни вирна глава и очите ѝ засвяткаха.

— Колкото до теб, Брант, предполагах, че ако искаш пари, би могъл да намериш жена с малко повече...

— Освен всичко друго — прекъсна я любезно Брант, — ние с Дафни открихме, че много се харесваме. Вярвам, мили дами, че и двете ще присъствате на нашата сватба. Тя ще се състои колкото е възможно по-скоро.

На Лусила ѝ се искаше да вие от ярост и разочарование. *Как може той да желае Дафни, за Бога?! Но няма да правя циркове.* Тя стана от стола си и внимателно остави салфетката до чинията.

— Надявам се, че и за двама ви всичко ще стане както го мисля. — И с това неясно пожелание излезе от стаята.

— Не беше толкова страшно, нали? — обърна се Брант тихо към Дафни.

— Наистина. Но, колкото и да е странно, ми е мъчно за нея.

— Лусила няма да умре от глад, мила моя. Кло, ти ще останеш ли с нас?

— С най-голямо удоволствие, момчето ми. Би трябвало да отидем до Лондон да се обадим на Реджи. Да де, на господин Хъкли. Той ще иска всичко да е наред.

Дафни имаше смешното чувство, че просто вече не е нужна, след като всичко върви по план. Чу как леля Кло пита Брант дали има намерение да се оженият с гражданска церемония и се учуди защо не питат и нея. Защото си една тъпа глупачка и никой не се интересува какво мислиш. На глас каза:

— Искам да се оженим и в Съединените щати. Няма да е честно към майката на Брант да не присъства на сватбата на сина си.

Той я погледна изненадано.

— Много добра идея — съгласи се веднага. — Мама ще се зарадва, сигурен съм.

— Също и сестра ти и нейният съпруг и децата.

— Добре. Ще го уредим.

— Къде имате намерение да прекарате медения си месец, Брант?
— попита леля Кло.

— Хавай... Ако Дафни е съгласна — добави той.

Очите ѝ заблестяха.

— Хавай!

— Да, имам там една бърлога. Мисля, че ще ти хареса, любов моя.

— Господи! — възкликна Кло и стана от стола си. — Толкова неща има да се свършат! Трябва да направя списък. Ела, Дафни!

Всички точки от списъка на Кло бяха отменени до момента, в който Брант и Дафни се ожениха в гражданското. Церемонията продължи само пет минути. Дафни бе замаяна. Брант бе доволен от себе си.

Кло имаше желание да изкрещи победоносно и го направи пред Реджи Хъксли.

Лусила бе заминала за Италия три дни по-рано.

Стареца и Харлоу пътуваха с Дафни, Брант и Кло към летище „Хийтроу“.

— Да, милорд, наистина — повтаряше Стареца за трети път, — всичко е наред. В банката има достатъчно средства, с които ремонтът на имението Ашърууд да продължи по график.

Харлоу, който никога досега не бе виждал Дафни, продължаваше да я зяпа с откровено възхищение.

— Прекрасна халка имате, госпожо Ашър — забеляза той.

— Да, благодаря ви. — Дафни погледна за миг към огромния диамант, обкръжен от блестящи изумруди.

— Хавай — обади се леля Кло. — Безкрайно дълго пътуване, нали, Брант?

— Първо летим до Ню Йорк, оттам ще се прехвърлим за Лос Анджелис и оттам до Хонолулу. — Не добави, че от Хонолулу има още

един полет от четиридесет минути до Хавай. Не се бе замислял, че могат да спрат някъде. Винаги спеше по време на полет. Чак сега се сети, че не е питал Дафни за мнението и. Е, вече бе твърде късно. Всички резервации бяха направени. Искаше първата им брачна нощ да е в Хавай. Това задоволяваше въображението му. Ухания, вълни, обливащи брега, Дафни, облечена с нещо прозрачно.

Боже мой, мислеше Дафни, загледана през прозореца, какво направих? Напускам своя дом. Омъжена съм за човек, когото едва познавам... Когато леля Кло я целуна за довиждане, почти не беше на себе си от тревога.

— Ще ти дойда на гости в Ню Йорк, мое малко пиленце — обеща й тя. — Но първо ще ви оставя известно време сами.

— Да, чудесно! Моля те, лельо Кло... моля те, ела.

Брант хвърли изпълнен с изненада и възмущение поглед към булката си. Стисна ръцете на двамата Хъксли, целуна и прегърна леля Кло, прихвана жена си през кръста и я поведе към самолета.

Пътуваха първа класа. Изведнъж Дафни пребледня.

— Забравих си хапчето!

— Да не ти става лошо в самолет? — попита Брант с ужасно предчувствие.

Тя кимна безмълвно и той скочи да търси стюардесата. Имаше десет минути до излитането. Когато се върна, оставаха още три. Подаде й хапчето и горещо се помоли да подейства незабавно.

Молбите му бяха чути. След половин час Дафни спеше упоена.

Почти двадесет часа по-късно се приземиха на летище „Лихуе“ на Хавай. Тя бе в състояние на вцепенено изтощение и толкова упоена от лекарствата, които Брант непрекъснато й бе давал, че едва ходеше. Колкото до него, той се бе наспал и нямаше търпение да тръгват. Вдъхна сладкия чист въздух и я заведе до един стол в малката зала. След половин час я настани във взетата под наем кола. Обичаше Хавай и докато пътуваха по магистралата към южния край на острова, не спря да говори за всичко, покрай което преминаваха. Когато най-послед пристигнаха, Дафни спеше.

Брант спря датсуна пред къщата и се обърна да погледне жена си. Тя се бе отпуснала на седалката със затворени очи и пребледняло от изтощение лице. Прободе го остро чувство на вина. По дяволите, трябваше да спрат в Ню Йорк или Лос Анджелис.

На ти сега една романтична първа брачна нощ, приятелче!

— Дафни! — Побутна я леко по рамото. — Хайде, мила моя, събуди се.

— Не — произнесе тя доста ясно, без да отваря очи.

За момент той изглеждаше поразен, после сви рамене. Качи багажа горе, отключи вратата и пусна вентилаторите. Погледна с копнеж към голямото легло в спалнята. *Забрави за това, старче!*

Вдигна я на ръце, качи я по стълбите и внимателно я остави на леглото. Косата ѝ бе разрошена, прекрасната ѝ кремава рокля ужасно измачкана. Отново се опита да я събуди, но Дафни не помръдна. Взе си набързо душ, преоблече се в шорти и лека риза и излезе да потърси нещо за вечеря.

Първото нещо, което чу, когато се върна след половин час с китайска храна за вкъщи, бе душът. Дрехите ѝ лежаха на купчина на пода в спалнята. Брант погледна към бикините и сутиена ѝ и почувства прилив на желание. Тя бе под душа, гола, и беше негова съпруга!

Банята бе разделена на две малки кабинки. Вратата към душа и тоалетната бе затворена.

— Дафни — извика той и леко почука. — Добре ли си?

При звука на гласа му тя вдигна глава и погледна мълчаливо през стъклената врата. Преди половин час внезапно се бе събудила с чувството, че нещо не е наред. Цели пет минути ѝ трябваша, за да открие, че това бе звукът на океана. Огледа се наоколо, видя мебелите от палмово дърво и въртящия се вентилатор на тавана. *Аз съм в Хавай, каза си потресена. И съм омъжена.* Извика името на Брант, ала не чу отговор и изпита огромно облекчение. Измъкна се от леглото и започна да се съблича с единствената мисъл да се пъкне под душа.

Чу го отново да я вика и се помъчи да отговори:

— Да, съвсем съм добре. След малко излизам.

— Донесох вечеря.

— Добре.

Сякаш ѝ бе казал, че е донесъл червеи, помисли той. Беше тъмно, но триетажната къща гледаше към океана и луната хвърляше романтична светлина и посребряваше вълните. Бързо изнесе на малката масичка на терасата храната, чинии и вилици. Отвори си една бира, седна и вдъхна аромата на цветя.

— Здравсти. Ето ме!

Брант се обърна и се усмихна на жена си. Гъстата ѝ коса бе мокра и се спускаше по раменете. Бе облечена в безформен памучен халат.

— Как се чувстваш, Даф?

— Малко живнах, благодаря.

Все още изглеждаше ужасно бледа и движенията ѝ бяха вяли. Той ѝ сервира свинско в кисело-сладък сос и предложи:

— Ще хапнем и се тръшваме в леглото. Едно дванадесет часа сън ще те оправят.

Дафни внезапно почувства, че умира от глад. Без да спира, излапа половината от трите китайски ястия, а след тях и пет сладки.

— В това тяло още има живот — заяви тя и се опъна назад в шезлонга. — Обичам китайската кухня. Това място е истински рай, Брант. Никога не съм си представяла, че може да съществува нещо толкова красиво. — Протегна се, привличайки погледа му към гърдите си, после стана и се облегна на парапета.

Не разбира ли, че копнея да ѝ смъкна дрехите и да я любя, докато... Престани, глупак такъв! После пое дълбоко въздух и каза:

— Харесва ли ти бърлогата? Купих я преди около две години. През повечето време я давам под наем за туристи. Наистина имаме късмет. Сега е свободна за цели две седмици. — Дафни измърмори нещо и той продължи: — Кухнята е напълно оборудвана, имаме и цветен телевизор, а плажът е зад къщата. Можеш ли да се гмуркаш, Даф?

— Да — отговори тя и се обърна. — Научих се в Гърция.

Меката лунна светлина отзад я правеше да прилича на приказна принцеса, помисли Брант малко замаяно. Косата ѝ вече бе изсъхнала и блестеше като коприна.

— Това е добре — забеляза той. — Защо не дойдеш за малко тук? После ще си легнем.

Дафни наклони глава към него. Брант леко потупваше голите си бедра.

— Когато ми поръча да взема всичките си летни дрехи, наистина не можех да си представя, че ще ги нося. Изглеждаш много добре с тези шорти.

— Благодаря. Ела тук, само за минутка.

— Да, топло е — промърмори тя, направи няколко крачки и спря пред него. Той нежно я придърпа в скута си.

— Просто се отпусни, мила моя. — Притисна главата ѝ към рамото си и обви ръце около кръста ѝ. — Слушай, тази вечер няма да се любим. Много си изморена, а разликата във времето започва да действа и на мен. Ще започнем официалния си меден месец утре, а?

Дафни кимна и меката ѝ коса се плъзна по брадичката му. Почувства огромно облекчение и, трябваше да си признае, съвсем мъничко разочарование. Брант изобщо нямаше вид на полудял от страст към нея.

— Ще се погрижа добре за теб, любов моя. Ще ми се довериш ли?

Няколко минути я държа мълчаливо. Единственият звук бе плискането на вълните под тях. Разбра, че е заспала дълбоко и се усмихна. Е, това също не беше зле. По-малко изкушения. Той стана и я отнесе в спалнята. Внимателно ѝ съблече халата и придърпа чаршафа върху нея.

Моята жена, помисли отново, загледан в Дафни. Съблече се и легна до нея. Последната му мисъл, преди да заспи, беше че никога досега не се бе чувствал така.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Дафни се събуди на разсъмване с изумена усмивка на устните си и гладка мъжка кожа под дланта си. Изуми се още повече, когато осъзна, че е притисната здраво към Брант, с лице към него, единият му крак е между нейните, а ръката му праметната през гърба ѝ.

Не помръдна. Той бе толкова различен от нея и толкова хубав. Господи, помисли тя и леко трепна, дали е правил любов с мен, а аз не помня? Дали съм била толкова заспала, че да не усещам какво става? Намръщи се и леко прекара пръсти по гърба му. Брант се размърда насън и косматият му крак се премести по-нагоре между бедрата ѝ.

Какъв ужас! Бе проспала първата си брачна нощ! Но не усещаше в себе си никаква промяна. Със сигурност би трябвало да се чувства по-различно.

Замисли се върху това, заслушана в равномерното дишане на съпруга си и силните удари на сърцето му. От книгите, които бе чела, от филмите, които бе гледала, знаеше, че не е възможно тя да е лежала гола до него, а той да не е направил нищо. Не, това не беше възможно. Брант я бе любил, ала тя е била прекалено упоена от лекарствата, за да го усети. Простена тихо. Сигурно и изглеждаше различно. Бавно се освободи от него и се изправи на колене в своя край на леглото. Той промърмори нещо насън, отметна ръка над главата си и се обърна на гръб. Единственият чаршаф се бе увил около коленете му. Дафни ахна. Никога досега не бе виждала гол мъж. Бе гледала снимки в едно списание, обаче там не се показваше всичко.

Е, сега виждаше всичко. Господи. Брант бе страхотен. Не бе покрит целия с косми като повечето мъже, които бе виждала на плажа. Точно колкото трябва, помисли тя и едва не протегна ръка да го докосне. Любопитните ѝ очи проследиха тъмната ивица надолу по корема му до... Дафни притисна длани към бузите си, засрамена и възхитена. Харесваше ѝ дори снопчето косми под вдигнатата му ръка.

Трябва да се е случило, помисли отново и тихо се смъкна от леглото. Отиде на пръсти в банята и застана пред огледалото. Косата ѝ

приличаше на купа сено, нощницата ѝ бе измачкана. Но пък почти всяка сутрин изглеждаше така.

Спомни си усещането за мускулестия му крак между нейните и сладостно потръпна. Наистина ѝ бе приятно, когато се събуди.

Обърна се и пак погледна към леглото. Към спалнята нямаше врата. Всъщност единствената врата в цялата къща беше на банята. Той се бе преместил и сега лежеше с разтворени крака. Тя преглътна, върна се припряно в банята и свали нощницата си.

След един бърз душ излезе и отново го погледна. Брант не бе помръднал. Може би го беше изтощила? Усмихна се леко. Нали мъжете трябваше да са изтощени след страстна любов? От това ѝ стана приятно.

Ала защо тя не бе изтощена? Напротив, чувстваше се прекрасно, съвсем отпочинала и пълна с обичайната си сутрешна енергия.

Изтри си косата, облече шорти и тениска и излезе на терасата. Затаи дъх при вида на изгряващото над океана слънце. Беше не по-малко красиво, отколкото на Крит. Благоуханен вятър галеше лицето ѝ и развяваше косата ѝ. А цветята! Олеандри, орхидеи, тропически храсти с бели, розови и яркочервени цветове. Дали щеше да може да ги засади в новия си дом? Той ѝ бе казал, че живее основно в Ню Йорк. Дано имаше голяма градина.

— Добро утро...

Дафни се извърна. Съпругът ѝ се усмихна сънено и прокара ръка през разрошената си коса. Бе обул чифт спортни шорти.

— Здравей — отвърна тя и дишането ѝ леко се учести.

— Да не си ранобудна?

— Да, отвратително, нали? — *Дали я гледаше интимно?* Дафни съвсем леко преви рамене.

Брант се прозя. В това нямаше нищо интимно, помисли тя някак разочаровано. Отново се изправи.

— Харесва ли ти Хавай?

— Прекрасно е. Много ми харесва. Искаш ли пак да си легнеш?

Той се усмихна лукаво:

— Не мога да измисля по-добър начин за събуждане.

— О!

Дафни премина през различни оттенъци на червеното. Вдигна поглед от босите си крака и изтърси:

— Нищо не си спомням!

Брант наклони глава към нея. *За какво, по дяволите, говореше тя?* Сутрин не беше в най-добрата си форма.

— Извинявай — продължи Дафни и се изчерви още по-силно. — Надявах се, че ще си спомня нещо, но не можах. Дори си мислех, че ще изглеждам по-различно, ала не виждам никаква промяна.

Той се почеса по корема. Най-после започваше да разбира. Или поне така му се струваше. Усмихна се широко:

— Ти беше страхотна. Викаше, впиваше ръце в мен и ми шепнеше, че много ти харесва.

Тя не усети шеговитата нотка в гласа му.

— Не е честно. Защо не ме поля с кафе?

— Не се сетих. Пък и изглеждаше, че добре се забавляваш. Хареса ли ти... гледката тази сутрин?

— Да — отговори тя. Изведнъж усети безкрайно облекчение, че всичко вече е минало. — Ти ми се стори много хубав.

— Проснат по гръб и с разкрасени крака?

— Виждаш ли, Брант, не бях сигурна, че нещо се е случило, така че не те гледах много дълго. Щеше да е като намеса в личния ти живот.

На върха на езика му беше да признае, че нищо не се е случило, обаче вместо това се засмя:

— Знаеш ли какво, миличка? Хайде да прием по едно кафе и пак да си легнем. Сега, като знаеш всичко, ще ти бъде още по-забавно. И можеш да ме гледаш колкото си искаш. На мен определено би ми било много приятно да се намеся в личния ти живот. Ще направиш ли кафето, докато взема един душ?

Тя го изгледа мрачно и замислено попита:

— Сега няма да се притеснявам, нали? Няма смисъл.

— Няма — съгласи се той, прегърна я бързо и леко я целуна по челото. — Няма никакъв смисъл.

Между две арии в банята Брант се усети, че се хили глуповато и се замисли дали да не ѝ каже истината. Не, реши накрая. Така нямаше да му се налага да се бори с вродената ѝ скромност. Почувства прилив на желание и бързо се насапуниса, после пусна за малко студената вода.

Изтри си косата, уви една хавлия около кръста си и отиде при нея на терасата. Дафни му се усмихна и му подаде чашка кафе.

— Гъсто и черно, съвсем американско. Уинтърспуун ми каза, че така го обичаш.

— А каза ли ти Уинтърспуун още нещо за мен?

Тя отпи от своето доста бледо кафе.

— Само че според него си добър човек, въпреки че си американец. Дори призна, че имаш ум в главата.

— Голяма похвала! — Погледът му се спусна от меката ѝ коса по-надолу. — Имаш много хубава фигура, Дафни. Да, много хубава.

— Това снощи каза ли ми го?

— Трябва да съм ти го казал. А сега защо да не си легнем и да ти го повтора пак? — Преметна ръка през раменете ѝ, наведе се и я захапа по ухото. — Ще целувам всеки сантиметър от теб... точно както снощи. Снощи много ти хареса, Даф. Всеки сантиметър.

Тя се обърна към него и обви ръце около гърба му.

— Сигурно ми е харесало — промълви срещу рамото му. — Поне сега ми звучи много хубаво.

— Дали не съм създал една сексманиачка? — засмя се той.

— Ами, аз имам малко от кръвта на леля Кло, а тя, мисля, обожаваше секса, или поне трябва да го е обожавала, когато господин Спаркс е бил жив.

Брант откри, че няколкото крачки до леглото дотолкова са го побъркали от страст, че е започнал да диша тежко. Неговата съпруга, помисли си. Тя бе неговата съпруга. За цял живот, не за някакво мимолетно преживяване. Осъзнаваше колко е важно да направи така, че всичко да ѝ достави удоволствие.

Остави я по гръб и се надвеси над нея, облегнат на лакът.

— Здравей, скъпа... — Наведе се да я целуне. — Как можеш да забравяш толкова бързо? — Почувства, че тя се успокоява и започва да му отвърща. — Това е, любов моя — прошепна той в устните ѝ. — Просто се отпусни.

Дафни тръпнеше под него. Искаше ѝ се той да я докосне, но се срамуваше да го признае. Какво ли бе правила снощи?

— Брант — прошепна накрая, — моля те... Той я пусна и бързо свали тениската ѝ.

— Мили боже — възкликна Брант, вторачен в нея, — колко си красива!

Гърдите ѝ бяха толкова бели и изглеждаха някак прекалено големи за крехкото ѝ тяло. Започна отново да я целува, като я галеше нежно. За миг спря ръката си и усети как бие сърцето ѝ. Бавно тръгна с целувки от шията ѝ към раменете, после пое зърното в устните си. Усети как ръцете ѝ трескаво мачкат гърба му. Още толкова много неща имаше да опита, на толкова много да се наслади...

— Какво искаш да направя? — простена тя.

— Просто си лежи и се отдавай на удоволствието. Мъжете обичат най-много това.

Той свали шортите ѝ, после се облегна на лакът. Дафни наистина имаше много красива фигура — тънко кръстче, плосък корем. Брант усети, че започва да трепери от желание. Бавно плъзна ръка от гърдите ѝ надолу, загледан напрегнато в очите ѝ, докато пръстите му нежно опитваха пътя. Затаи дъх.

— Това ти харесва — прошепна той тихо. — Помниш ли?

— Аз... нямам търпение. Почти ме боли.

Ръката му се плъзна още по-надолу по стройните ѝ бедра. Брант внимателно се отпусна отгоре ѝ. Притисна се към нея и тя отвърна. Усети как през тялото ѝ премина тръпка. Започна да я целува. Ръцете ѝ се впиха почти болезнено в гърба му. Всичко по реда си, помисли той. Да, всичко по реда си. Продължи бавно да я целува, като спираше, за да се наслади на гърдите ѝ, после на корема ѝ. Дафни се вкамени.

— Слушай, мила моя. Питаше какво можеш да направиш за мен. Аз искам да те целувам и да те любя и искам ти да се отпуснеш и да се наслаждаваш. Вече веднъж го направи... снощи.

Когато устните му се затвориха върху нейните, тя вече не чувстваше никакво смущение, уверена, че всичкото смущение ѝ е минало снощи. Беше ѝ толкова приятно.

— Харесва ми — простена Дафни и зарови пръсти в гъстата му коса.

И на него му харесваше. Тя бе толкова свежа, сладка и...

Изведнъж Дафни потрепери силно и извика. Дишането ѝ стана накъсано. Харесваха му конвулсивните ѝ движения, тихите стонове, които се изтръгваха от гърлото ѝ.

Тя бе като замаяна. Сякаш бе на атракционен влакче, което най-после е стигнало до долу и сега отново се издига. Бе поразена. Брант

почувства напрежението ѝ, бързо се надигна и с едно-единствено движение проникна в нея. Дафни замря и опря ръце на раменете му.

— Спокойно, любов моя — прошепна той, после се отпусна върху нея, взрян в очите ѝ. — Всичко е наред, Даф. Още съвсем малко и после ще ти бъде само приятно.

— Добре — въздъхна тя и скри лице в рамото му. Брант прехапа устни, надявайки се, че краткотрайната болка, която ѝ бе причинил, ще му помогне по-добре да се овладее. Никога досега не се бе любил с девствена жена. Оказа се, че това е шеметно преживяване. Докара го почти до лудост.

Той стисна зъби и се удържа, докато Дафни получи удоволствие. След това го позволи и на себе си. Преливаше от чувства. Рухна върху нея и отпусна глава до рамото ѝ.

— Ще умра — простена тя.

Брант успя да събере сили и да се изправи на лакът. Отметна косата от челото ѝ.

— Ти беше чудесна. И няма да умреш. Макар че си представям заглавието: „Младоженка умира, изтощена от секс“.

— А какво ще кажеш за това: „Младоженка погребана усмихната“? — Обви ръце около гърба му и го притисна към себе си. — Толкова беше хубаво!

— Така ли мислиш? Хм, не е лошо, бих казал, като за пръв...

Тя отвори широко очи.

— Пръв какво? — Той я целуна много съблазнително, ала не успя да отвлече вниманието ѝ. — Какво, Брант?

Той се усмихна леко:

— Ние снощи не се любихме. Как бих могъл да направя нещо със спяща жена?

— Ах ти... мошеник такъв!

— А ти защо реши, че сме се любили?

— Събудих се прегърната с теб, а нощницата ми... е, беше вдигната нагоре, а не където ѝ е мястото. Ти си един подъл мошеник и ужасен шегаджия и...

— Да, но не се срамуваше, нали?

Дафни за миг прехапа устни и Брант веднага я целуна.

— И все пак... — започна тя.

Той отново я целуна.

— Много приятният резултат оправдава средствата.

Дафни сведе поглед.

— Може би. Само може би. Брант, нормално ли реагирах? Нали не те разочаровах?

— Ако беше реагирала само малко повече, сега нямаше да съм жив. — Замълча за момент, наслаждавайки се на усещането за топлото ѝ тяло. — Мисля, че не би могла да ме разочароваш, мила моя, дори за хиляда и една нощ.

— А за хиляда и един дни?

Той простена на глас и се стовари по гръб.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Помниш ли песента „Пуф, възшебният дракон“?

— О, да, много е популярна в Англия.

— Е, старият Пуф е бил от Ханалей, едно градче на северния бряг на Хавай. Ще отидем там да плуваме и да се гмуркаме.

Дафни се облегна назад на стола и се потупа по корема, натежал от вкусния обед.

— Достатъчно дълго ли ще пътуваме, за да не потъна веднага като ютия?

— Довърши си пунша и ще потънеш щастлива.

Брант се загледа навън. Задната част на „Киахуана голф клуб“ бе покрит вътрешен двор и въздухът бе изпълнен с аромат на цветя и прясно окосена трева. Чувстваше се добре. Бе открил, че му харесва свободата на семейния живот, харесва му и нарастващата близост между него и Дафни. Хвърли ѝ един сънен поглед. Бе се грижил винаги да е добре намазана с плажно масло и през последните два дни тя леко почервения, но не изгоря. Днес бе сплела косата си на плитка и изглеждаше толкова свежа, толкова привлекателна... Затвори за миг очи и си я представи с онези скандални оранжеви бански, които Кло ѝ бе купила. Чудно как никой не я бе нападнал на плажа в Крит. Тук единствено неговото присъствие я спасяваше.

— Кога ще се возим на хеликоптер? Нали ми каза, че много от снимките на „Птиците умират сами“ са направени тук. Искам да видя плажа, където отец Ралф се е любил с Меги.

— За вдъхновение ли?

— От това нямам нужда.

— Харесва ми да съм женен за теб — заяви той и се протегна замечтано.

— И на мен...

— Крайно време е да направим нещо. Хайде да ти покажа острова... — Очите му се спряха върху гърдите ѝ толкова настойчиво, че Дафни трепна.

— Никога няма да го видя, ако продължаваш да ме гледаш така — рече тя нерешително. — Много си съблазнителен.

— Ти също. Може би ще те изоставя, когато станеш на петдесет години.

— Толкова скоро? Просто си те представям като един дребен старец, който подpira бастунчето си до леглото и се пъха под завивките.

— И се разчувства от теб... — Брант вдигна поглед и видя усмихнатата сервитьорка, изправена до него. — Сметката ни, моля. — По навик я огледа, докато се отдалечаваше.

— Как не те е срам!

— Старите навици трудно се забравят.

Излязоха от голф клуба и се прибраха пеша.

— Искаш ли да се научиш да играеш голф? — попита той.

— Изглежда ми доста глупава игра, но ще трябва да опитам. Какво ще правим следобед?

— Защо да не го обсъдим в леглото?

Обаче не го обсъдиха. Гърбът ѝ се изви към него, а дебелия плитка бе праметната през рамото ѝ. Брант полудяваше от леко загорялото ѝ тяло и млечнобелите ѝ гърди и корем. Привлече я върху себе си и започна да я целува.

Когато в очите ѝ се появи изненаданият поглед от все по-силните усещания, той се отпусна и се отдаде на удоволствието. После я привлече отново към себе си и я погали по главата.

— Ти си страхотна — прошепна в ухото ѝ. — И ми харесва как гледаш невярващо, точно преди да започнеш да издаваш онези тихи звуци.

Дафни няколко минути не бе способна да му отговори. Струваше ѝ се, че през последните два дни е била като в мъгла. Тя се притисна до него и той не би могъл да намери повече нито една дума, дори ако от това зависеше животът му.

В четири часа най-после се довякоха до плажа и заспаха на слънце.

— Под нас е водопадът Уайлуа. Ако ти изглежда познат, това е защото с него започва филмът „Островът на мечтите“.

Хеликоптерът се спусна надолу и Дафни направи три снимки.

— Това е Националният резерват „Хулея“. Тук е снимана част от „По следите на изгубения кивот“. Всички са го гледали.

— Ами — измърмори тя, — аз не си падам по киното.

Брант я потупа съчувствено по коляното. Перките на хеликоптера бръмчаха и беше трудно да се говори.

— Ако искаш, пак ще се повозим — рече той, когато се приземиха. — Хареса ли ти?

— О, да! Не мога да забравя каньона Уаймеа. Също като снимките на Гранд каньон! Ами водопадите! Това е най-мокрото място в цял свят!

Брант се усмихна на възторга ѝ. Когато Дафни най-после свърши с разказа си за всичко, което са видели, той ѝ съобщи:

— А довечера отиваме в „Шератън“ да ядем луау. Обичаш ли свинско?

— Стига да не гледам как го пекат.

— Няма. Много е забавно. И, обещавам, ще има достатъчно пунш, за да те държи във форма.

По пътя към вкъщи Брант спря в Колоа и паркира пред цяла редица магазини. Взеха няколко национални рокли и той я остави да плати, докато отиде до друг магазин. За пръв път след пристигането им на Хаваите тя се сблъска с действителността.

— Извинете, госпожо, но ми трябва подписа на вашия съпруг върху чека.

Дафни осъзна, че няма нито стотинка. А всички чекове бяха на името на Брант.

— Но аз имам същото име — обясни тя.

— Извинете, госпожо — повтори продавачът. — Не мога да нарушавам правилата.

— Разбирам — отвърна Дафни, остави пликовете с дрехите на щанда и излезе да седне на стълбите пред магазина. Не че беше свикнала да има свои собствени пари. Защото не беше. Просто ѝ звучеше странно и някак смущаващо, че тя, омъжена жена, за всичко и напълно зависи от съпруга си.

— Здравсти, красавице — повика я Брант и развя новата си сламена шапка. — Какво става? Къде са дрехите ти?

Дафни вдигна поглед към красивото му лице, толкова почерняло, че очите му изглеждаха още по-сини.

— Не можех да подпиша твоя чек — отговори безстрастно.

— А, това ли било? Връщам се след минутка.

Тя не влезе с него в магазина. Когато той се появи с пликите, Дафни разглеждаше пощенските картички.

— Ще бъдеш страхотна. Най-много ми харесва онази, златистата, с тънките презрамки.

Той не е виновен, каза си тя и се усмихна насила:

— Благодаря ти. Роклите са прекрасни. Много ми харесват.

Брант вдигна вежди:

— Това ми прозвуча като на грамофонна плоча. Какво има, мила моя? Да не би да си размислила за роклите?

Дафни отговори чак когато бяха вече в колата. Там се обърна към него и попита:

— Брант, има нещо, което не разбирам. Наследството от чичо Кларънс... твоето ли е или моето?

— Наше е, разбира се — изненада се той. — Нали сме женени!

— Не е съвсем така. Ти ли наследи парите, или аз?

— Аз. Но какво значение има? Всичко мое е и твоето.

— И всичко мое е твоето, само че аз нямам нищо, което да споделя с теб. Нищичко.

Брант отби извън пътя и изключи двигателя.

— Добре, кажи какъв е проблемът. И не се опитвай да се измъкнеш. — Тя прехапа устни и поклати глава. — Даф, да не би да си ядосана, че всички чекове са на мое име? Ако е така, извинявай. Просто не съм се замислил. Утре ще отида в Уайохай и ще прехвърля някои на твоето име.

— Благодаря...

— Възторгът ти е убийствен! — Сви рамене: — Слушай, предполагам, че просто съм свикнал да живея сам. И дори когато не съм бил сам — добави той със закачлива усмивка, — никой никога не е възразявал аз да плащам сметката. Когато се върнем в Ню Йорк, ще открия чекова книжка на твоето име.

— И все пак парите са твои, а не мои. Това е като да дадеш разрешение на едно дете.

Ръцете му се свиха върху кормилото.

— Не ставай глупава — отсече Брант кисело. — Ти си моя жена, аз нося отговорност за теб...

— Аз съм ти в тежест, аз съм паразит, аз съм... зависима.

Той изруга тихо, включи двигателя и се понесе с вой по тясното шосе. Паркира пред къщата и мълчаливо се изкачиха до третия етаж. Брант отключи и отстъпи да я пусне пред себе си.

— Ела тук и седни. Трябва да изясним някои неща.

Искаше ѝ се да му каже да върви по дяволите, ала навикът да се подчини, да превие волята си пред по-силния, си каза думата. Пък и, в края на краищата, какво лошо бе направил? Нищо, помисли Дафни и отпусна примирено рамене. После седна.

— Мислех — започна той, изправен пред нея със скръстени пред гърдите ръце, — че сме се разбрали за разпределението на ролите. Както се казва, аз нося, ти месиш. Но ако се дразниш, че нямаш свои собствени пари, ще ти прехвърля половината от наследството. Това ли искаш? То ще те направи независима. Ще можеш да имаш колкото си искаш проклети чекове на твое име.

— Аз не съм спечелила тези пари — възрази тя и леко вдигна глава.

— Глупости, не си! Колко години си била робиня на стареца? Плащаше ли ти той заплата за всичката работа, която си вършила? Нека приемем твоята половина от наследството като обезщетение. Можеш да направиш с него каквото искаш — да го похарчиш, да го вложиш, да го скриеш под възглавницата си.

— Ти си много... мил.

Брант ѝ хвърли гневен поглед, загубил търпение:

— Даф, за Бога, аз искам да си щастлива. Ти си моя жена. Ти ще раждаш нашите деца.

Тя се вторачи в него и побледня под загара си.

— Деца ли?! Никога не съм се замисляла за това...

Раздразнението му се изпари за части от секундата.

Хвана я за раменете и я привлече към себе си.

— Извинявай, мила моя. Оказва се, че всичко решавам вместо теб. Просто приемах, че... е, вече ще се грижа да те пазя. Когато се върнем у дома, ти ще решиш какво искаш да правиш. Става ли?

За миг ѝ се прииска той да започне да крещи, да я ругае и да я нарича идиотка, както редовно бе правил чичо Кларънс. Но Брант бе

толкова разумен, толкова внимателен. Наистина се опитваше да се държи добре с нея. Това бе почти потискащо. Почувства се като глупачка, чувстваше, че не е права.

— Добре — прошепна в рамото му. — Извинявай. Моля те, прости ми.

— Не ти трябва да се извиняваш, глупавичката ми. Изглежда в нашите разговори не сме засегнали някои много важни теми. Разбира се, че не си виновна, задето си толкова прелестна... — Целуна я по носа. — Това тук ивица лунички ли са?

Тя се усмихна.

— Не знам дали е ивица. Лично аз бих предпочела да са разпръснати тук-там.

— А може би да са като ято или стадо?

Дафни го мушна в корема и той послушно изсумтя. После я прегърна през кръста и я повдигна към себе си.

— Имаме още два часа до нашето луау. Имаш ли някаква идея как искаш да ги прекараме?

— Какво ще кажеш да отидем на плаж? Може би ще събера стадо лунички.

— Хич и не си мисли!

Луау бе нещо специално, осъзна Дафни, когато спряха на паркинга пред хотел „Шератън“. Имаше поне сто души, много смях и приповдигнато настроение. Нямаше отделни маси, така че седнаха с още две двойки. Един възрастен мъж от Чикаго позна Брант и Дафни можа да види как съпругът ѝ проявява очарованието си пред всички на масата.

— Младоженци ли сте, скъпа? — обърна се жената на стареца към Дафни, докато мъжете обсъждаха шансовете на „Звездите“ през следващия сезон за Суперкупата.

— Да.

— Ти си англичанка, нали?

— Да, госпожо.

— Наричай ме Агнес. За пръв път ли си в Хавай?

Другата жена, пищна брюнетка от Сиатъл, скоро се присъедини към тях и Дафни забрави за своята срамежливост.

— Каква приятна вечер — призна тя по-късно на Брант с леко замаян от алкохола глас.

— Гордея се с теб, Даф — отвърна той и я прегърна. Малко се бе страхувал, че тя ще се свие пред непознатите хора, но за негова радост не стана така.

— Брант — попита Дафни след няколко минути, когато вече седяха на терасата си, — обади ли се на майка си?

Той бе доволен, че е тъмно и не може да се види как се изчервява.

— Да, позвъних ѝ преди два дни, когато бях в Уайохай.

Защо ли не се бе обадил от къщата?

— И какво каза тя?

Брант я погали по врата.

— След като ѝ премина шокът, започна да сипе поздравления. — Това не бе съвсем вярно, ала все пак много близо до истината. Всъщност той бе усетил как майка му се чуди защо се е оженил толкова бързо за англичанка. Накрая ѝ бе разказал за условията на завещанието. — Няма търпение да се запознае с теб, мила моя, и много се радва, че искаш още една сватба за нея и семейството. Ще се омъжиш ли за мен следващия месец?

Дафни му отвърна с такава лъчезарна усмивка, че Брант за миг замръзна, развълнуван от неочакваните чувства, които тази усмивка събуди в него.

— Да — отвърна тя. — Достатъчно съм се компрометирала с теб без благословията на свещеника.

— Сигурна ли си, че в предишния си живот не си била викторианска девица? Компрометирала се... Бива си те.

До края на престоя им на Хаваите нямаше повече сътресения. Той ѝ разказа за всичките си съотборници, за да не се смущава, когато се запознае с тях. Обсъдиха имението Ашърууд и стигнаха до съгласие за всички нововъведения. Три дни преди да замине, Дафни заяви, че няма да се тревожи, ако забременее и Брант простена драматично, че тогава ще трябва да живее в банята под студения душ. Шегата му разсея смущението ѝ, което всъщност бе и неговата цел.

Започна като шега по време на полета към Лос Анджелис: „Защо да не повикаме Уинтърспуун в Ню Йорк, за да ни бъде иконом?“ И

свърши като план: „Нямам търпение да подхвърля на Марси поредната сензация — футболна звезда има английски камериер!“

— Коя е Марси? — хвана се веднага Дафни за непознатото досега име.

— Марси ли? — повтори Брант внимателно. — Просто приятелка, мила моя. Репортерка в един нюйоркски вестник.

Аха, помисли тя, значи жена, която е направила в живота си нещо повече от задължението да живее според волята на някой друг. Но това не е вярно, укори се Дафни наум. И тя щеше да направи нещо. Нямаше да се мотае в къщата на Брант, без да върши нищо.

Пристигането им на летище „Кенеди“ в Ню Йорк бе истински кошмар. Там бе и майка му, обкръжена от цяла група журналисти. В лицето на Дафни блесна светкавица и тя премигна объркано.

— По дяволите! — измърмори Брант и се помъчи да се усмихне. Знаеше, че тя е почти безчувствена от толкова хапчета. Как ли бе научила пресата кога пристигат?

Следобедният вестник я превърна в безмълвен призрак. „Известен футболист спечелва титла и богата жена.“ Подписът беше на Марси.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Как е тя, Брант? — попита Алис Ашър, когато синът ѝ се върна в хола.

— Спи. Като начало беше много упоена, а онова, там — махна с отвращение към вестника, — никак не ѝ помогна. Как е открила пресата, мамо? Знаеш ли?

— Марси ми се обади миналата седмица и аз, каквато съм си наивна, ѝ казах, че си се оженил в Англия и сега си в Хавай. Това е всичко.

— Разбира се, после е трябвало само да се обади на авиокомпанията и да разбере с кой полет се връщаме. — Той седна на дивана и придърпа една дебела възглавница под главата си. — Е, станалото — станало. По-късно ще се обадя на Марси, можеш да си сигурна.

— Дафни ми харесва — рече Алис. — Изглежда толкова различна от всички други жени, с които си бил, толкова...

— Сладка? Открита? Невинна като агънце?

— Може би. Ще ѝ помогнем да се справи с онази... гадост.

Алис отиде в кухнята да направи кафе. Когато се върна в модерния хол на Брант, го видя да стои пред големия прозорец, който гледаше към Сентръл Парк.

— Може ли да ти задам един личен въпрос, скъпи?

— Разбира се, мамо. Всички други ме питат, без дори да искат разрешение.

— Заради завещанието ли се ожени за нея?

— Донякъде — отговори той честно. — Както и тя. Но се харесваме. И двамата обичаме Ашърууд. И двамата искаме да го възстановим и да го направим каквото е било преди години. Като се оженихме, получихме имението и осигурихме достатъчно пари, за да се оправи. Дафни е ужасно открита, това е вярно. И млада, и неопитна. — Усмихна се с крайчеца на устните си: — Е, може би за някои неща вече не е толкова неопитна.

— Доколкото разбирам, ти си се погрижил.

— Наистина има нещо хубаво в това, едно момиче да бъде възпитавано в дълбоката провинция. Не е имала възможността да научи всичко, което не е трябвало да знае и да харесва.

— Може би искаш да ми кажеш, макар и по доста заобиколен начин, че Дафни харесва физическата страна на брака ви?

— Аха — усмихна се Брант. — Тя е много естествена и любвеобилна.

Алис изпита облекчение, макар да си замълча по въпроса.

— Между другото, Лили и Дъсти са готови да дойдат веднага, когато им дадеш знак.

— Добре. Дай ми малко време, за да приведа Дафни във форма и после можем да уредим всичко. Само семейството и няколко приятели, става ли, мамо?

— Няма проблеми, миличък. Вече съм говорила със свещеник Оукс.

— Мамо, не искам да мислиш, че съм се оженил само заради парите. Обаче знам, че пресата ще продължи да го раздува.

— Знам, че никога не би направил такова нещо. Когато Дафни се появи в обществото и започне да се среща с хората, всички сами ще се убедят какво прекрасно момиче е. Освен това, разбира се, е красива.

Брант отпи от кафето си, но не седна. Започна да крачи напред-назад и Алис го погледна въпросително.

— Мамо — подзе той рязко, — не знам много неща за предпазването от забременяване. Всъщност, Бог ми е свидетел, знам и досега винаги много съм внимавал. Само че не ми се иска Дафни да взема нещо, което би могло да ѝ навреди. Какво мислиш?

— Бих те посъветвала да я заведеш при гинеколожка.

— Жена?

— Струва ми се, че така Дафни по-малко ще се смущава.

— Да, сигурно имаш право. Благодаря ти, че дойде, мамо. Вече е късно. Не ти ли се спи?

— Да. — Тя стана и го прегърна. — Всичко ще се нареди, не се безпокой.

— Ще се опитам — усмихна ѝ се Брант. — Имаш ли желание утре ти да направиш закуската? Аз ще ти помогна. Дафни не я бива много в кухнята.

— Разбира се. В края на краищата, цели тридесет и една години съм те глезила. Защо да спирам точно сега?

Той не запали лампата в спалнята. Видя силуета на Дафни в голямото месингово легло и изпита едно ново, топло чувство. Всяка нощ щеше да спи до нея и всяка сутрин щеше да се събужда до нея. Това му даваше завършеността, която никога не бе осъзнавал, че му липсва, докато не я бе получил.

Когато се отпусна до нея, тя промърмори нещо тихо насън. Целуна я по ухото и я привлече в прегръдките си.

— Брант? — обади се замаяна.

— Шшт, мила моя. Спи.

— Може ли утре пак да отидем на Изригващия рог? — Дафни още бе на Хаваите.

— Разбира се... — Погали я и притисна главата ѝ към рамото си. — Ще направим всичко, което искаш.

Дафни бе дневна птица. Будеше се в момента, в който отвореше очи, ала тази сутрин се събуди бавно. Усещаше, че е на непознато място и протегна ръка към Брант. Него го нямаше. Бавно седна и се огледа. Леглото на Брант. Поклати объркано глава. Домът на Брант. Не, поправи се тя, неговата бърлога. Каква странна дума! Спомни си събитията от предишната вечер и се сви. Бе се държала като някогашната срамежливка, неуверената, застреляна пуйка и се бе стъписала пред майка му.

— Глупачка! — произнесе на глас в празната стая. — Колко странно — добави по-тихо. За разлика от хола, издържан в стъкло, хром и студени модерни мебели, спалнята бе пълна с елегантни антики. Дафни веднага разпозна оригинален френски гардероб от осемнайсети век и няколко тежки испански фотьойла. Имаше и едно канапе с извити облегалки, което ѝ напомняше стила „риджънси“, но не беше сигурна. Килимът бе тъмнокафяв и покриваше средата на полирания дървен под. Тя изпълзя от леглото, като за миг спря, за да докосне красивите месингови табли. Колко ли жени бяха спали в това легло с Брант?

Прихна. При изгасени лампи двама души доста дълго биха се търсили в огромното легло.

Запъти се към банята и замря за момент при гледката на невероятната вана. Беше кръгла и дълбока и от едната ѝ страна имаше

някакъв мотор. Дафни нямаше и най-малка представа какво да прави с него и бе благодарна, че отделно имаше душ. Бързо се изкъпа, зае се да си изсуши косата и да придаде приличен вид на лицето си.

Четирийсет и пет минути по-късно, облечена с вълнен панталон, дълъг пуловер и златно коланче на кръста, тя отвори вратата на спалнята. Чу гласове и смях. Майка му бе там, помисли тя и изправи рамене. Влезе в малката трапезария.

— Здравейте. Извинявайте, че толкова закъснях. Доста време ми трябваше, за да се съживя.

Брант стана и се приближи усмихнат към нея.

— Добро утро, мила моя. Пазим закуската ти топла. Гладна ли си?

Тя кимна и се изчерви, когато той леко я целуна пред майка си.

— Седни и се запознай със злата си свекърва, докато аз ти донеса бекон с яйца.

— Добро утро, Дафни — усмихна се Алис. — Не обръщай внимание на голямата му уста. По-добре ли се чувстваш днес?

— Да, госпожо. О, снощи не бях забелязала, но Брант много прилича на вас.

— Ще го приема като комплимент, ако нямаш предвид широките му рамене и огромния ръст. А сега, разкажи ми как ти хареса Хавай.

Брант се задържа в кухнята по-дълго, отколкото бе необходимо, за да остави двете жени за малко насаме. Чу как напрежението в гласа на Дафни изчезва, чу смеха ѝ. Такъв сладък, чист звук. Почувства се по-добре.

— Специалитетът на главния готвач — обяви той и остави чинията пред нея. — Има дори и чай.

— Ти ли си главният готвач? — засмя се тя. — Боя се, че ще умрем от глад.

Умело насърчавана от Алис, Дафни започна да разказва за живота си в Англия, за леля Кло, Лусила и за любимците си в Ашърууд.

— Съобщи ли ви Брант, че ще поканим Уинтърспуун да дойде при нас? — попита тя и се усмихна на съпруга си.

— Помня, четох някъде, че всички английски камериери имат вроден вкус и снобизъм — засмя се майка му.

— Вярно е — отвърна той. — Колкото и важна дама да си, вероятно Уинтърспуун възпитано ще вирне нос пред теб.

Алис разпита Дафни подробно за Хавай и докато слушаше неподправения ѝ ентусиазъм, внимателно я наблюдаваше, когато споменеше нещо за Брант. Подхождат си, реши тя. Ако Дафни все още не бе влюбена в съпруга си, това беше само въпрос на време. Колкото до Брант, той изглеждаше толкова... отстъпчив и внимателен, непрекъснато се стараяше да я защити от всичко.

Колкото и да бе странно, Алис усети, че тя самата иска да защитава това чаровно момиче. Не, каза си твърдо, Дафни не можеше да остане момиче. За да живее в света на Брант, трябваше да се превърне в жена и да стъпи на собствените си два крака.

— А сега — предложи тя, когато настъпи пауза в разговора, — да поприказваме за сватбата в Кънектикът.

По-късно Брант закара двете жени за малко до Ню Йорк. За да избягнат хищните журналисти, вечеряха в едно от любимите му испански ресторантчета. За съжаление, когато се връщаха вкъщи, в подземния гараж ги причакаха двама мъже. Нямаше как да избягат от тях.

— Добре дошъл, Брант — обади се добродушно единият и внимателно пристъпи напред. — Хей, госпожо Ашър, я ни дайте една голяма усмивка.

Светкавицата блесна в лицето на Дафни и тя замръзна. Неочаквано почувства как Алис Ашър стиска ръката ѝ. *Аз не съм Дафни застреляната пуйка*, каза си яростно, но кой знае защо, не можа да се усмихне.

— Снаха ми много харесва Ню Йорк и новия си дом — намеси се Алис бързо. — Всички са толкова... мили, нали, скъпа?

Дафни кимна мълчаливо. Защо изведнъж ѝ се стори, че косата ѝ е мазна?

Брант я хвана под ръка.

— Нещо друго, господа?

— Аха... Госпожо Ашър, Брант направи голям удар с женитбата си за вас, нали? Бихте ли коментирали?

На Брант му идеше да му разбие лицето, ала произнесе съвсем спокойно:

— И двамата направихме удар, момчета, но ти си прав. Не вярвам някога да си виждал по-красива жена, нали?

— Разбира се, Брант — съгласи се мъжът и загрижено добави: — Ако харесваш богати неми момичета.

Сълзи запариха в очите на Дафни. Бе изложила Брант. Отново. Бе се държала като глупава зелка, която не може да говори. *Може и да не изглеждам застреляна, обаче продължавам да се държа така.*

— Няма нищо, скъпа — потупа я по рамото Алис. — Ще ти трябва малко време, за да свикнеш.

— Тя е права, Даф. Не се тревожи заради тези мръсни типове.

— Извинявай — смотолеви Дафни.

— Не ставай глупава — възрази той, без да обръща внимание на ахването на майка си. — Ти просто си стеснителна. Аз ще те пазя. Само не се разстройвай, а?

Тя преглътна сълзите си и кимна. По дяволите, не беше стеснителна до Брант. Защо трябваше да е такава глупачка с непознати?

Пътуваха в асансьора в пълно мълчание. Когато влязоха в апартамента, той попита малко прекалено въодушевено:

— Не си ми казала дали ти харесва моята къща!

— Твоята къща много ми харесва — отвърна Дафни.

— Имах предвид нашата къща. Ако искаш нещо да променим, само ми кажи.

— Просто ми се искаше да има градина... — Тя отиде до огромния панорамен прозорец и въздъхна: — Представях си акри земя. Не бях осъзнала, че Ню Йорк е само сгради. Колко съм глупава, след всички снимки, които съм виждала...

Брант се намръщи:

— Можем да си купим къща в провинцията.

Това бе едно много щедро предложение, но Дафни бързо поклати глава. Нали вече имаха къща в провинцията. В Англия.

— Е, скъпи мои — усмихна им се Алис, — на мен вече ми се спи. До сутринта.

Той целуна майка си за лека нощ, после се обърна към жена си, която още гледаше през прозореца:

— Светлините са красиви, нали?

Тя кимна. Брант я привлече към себе си и леко стисна раменете ѝ.

— Искаш ли да си лягаме, мила моя? — Той се наведе и я захапа по ухото.

Дафни усети как в нея се надига желание, ала скоро то бе подтиснато от чувството ѝ за непълноценност. Дали Брант не се отнасяше снизходително към нея и в леглото? Не се ли проваляше тя и в секса, както в общуването си с хората? Ядосана на себе си и в желанието да си докаже, че може да направи нещо както трябва, се обърна в прегръдките му и се притисна към него. Вдигна се на пръсти, хвана с две ръце лицето му и го целуна.

Боже мили, помисли той, малко объркан от вдъхновената ѝ атака. Обви ръце около кръста ѝ и я повдигна към себе си. Грабна я и я понесе към спалнята. По пътя хвърли бърз поглед към стаята на майка си и с облекчение установи, че вратата е затворена.

Когато я остави да стъпи на пода, Дафни не го пусна, а го придърпа върху себе си на леглото. Брант не разбираше нетърпението ѝ, ала той самият вече едва издържаше, така че нямаше значение. Даде ѝ онова, което тя искаше, доста изненадан и от собствената си необуздана реакция. Дафни неочаквано го притисна силно към себе си.

— Толкова се уплаших... — прошепна накрая.

Той се облегна на лакът, за да вижда лицето ѝ.

— Не се страхувай от онези тъпи журналисти. Не заслужават.

— Не, не от тях... — Тя прехапа устни.

— А от какво, мила моя?

— Уплаших се, че ще пропадна във всичко. Доставих ти удоволствие, нали?

Брант изпита съжаление към нея, но се помъчи да се засмее:

— Искаш ли да чуеш как препуска сърцето ми?

— И моето — въздъхна Дафни. — Толкова си добър, Брант.

— Не го забравяй, госпожо Ашър. А сега какво ще кажеш да вземеш един душ с мен?

— Мисля, че предпочитам ваната с мотора.

На следващия ден Алис Ашър замина за Кънектикът, за да подготви сватбата. Брант и Дафни щяха да отидат там следващата събота, както и Лили и Дъсти.

Тази вечер двамата бяха поканени на официална вечеря, давана от вицепрезидента на рекламната агенция, за която работеше Брант. Дафни носеше нова дълга бяла рокля и изумруден медальон, който той ѝ бе подарил. Къщата на господин Морисън бе на Лонг Айленд и докато излизаха с поршето от Манхатън, Брант ѝ разказваше за хората, с които ще се срещнат.

— Морисън е нисък, оплешивяващ и много симпатичен човек — подзе той. — Президентът на компанията за спортни стоки се казва Дик и е истинска акула. Срещал съм го само веднъж, но, слава Богу, не на борсата. Като стана дума за борсата — продължи Брант, без да спира, и погледна бързо към смълчаната си съпруга, — утре ще отидем в банката и ще ти открием чекова книжка. Освен това ти трябва кредитни карти на твое име. После ще говоря с моя адвокат как да прехвърлим половината наследство на теб. Казах ли ти, че тази вечер си страхотна?

— Да... — обърна се тя към него и плахо му се усмихна. *Като кученце, което се е изпишкало на килима*, помисли той.

— Слушай, Даф, знам, че Макс, портиерът, ти е показал проклетия вестник. Защо просто не забравиш тия гадости? Повечето от хората, с които ще се запознаеш днес, ще ти харесат, обещавам ти. Просто бъди самата себе си, обаче не се дръж с никой друг мъж както с мен. Сега вече Дафни се усмихна искрено:

— Не вярвам някой от тях да изглежда така добре, като теб.

Той се засмя.

— Ще ми обещаеш ли нещо?

Ще ти обещаая всичко, което поискаш, помисли тя.

— Какво?

— Гледай да не ти се смъкнат презрамките. Прекрасните ти гърди са само за мен.

Дафни също се засмя и се приближи към него. Плътна ръка по бедрото му и усети как мускулите му се стягат под пръстите ѝ.

— Внимавай какво правиш, скъпа, да не ни арестуват за неприлично поведение на магистралата.

Четирийсет и пет минути по-късно спряха пред къщата на Морисън в Ийст Хемптън. Влязоха вътре и потънаха в шума от близо петдесетте гости.

— Само не забравяй — прошепна Брант в ухото ѝ, докато домакините им се приближаваха към тях, — че ти си най-красивата жена тук и че си моя съпруга.

Дафни бе сдържана, ала госпожа Морисън реши, че това е типично английско качество и ѝ се усмихна одобрително. Всички онези боклуци във вестниците са пълна глупост, помисли тя. Брант не се отделяше от Дафни през цялото време, докато ги представяха, и изпита облекчение, когато тя му се усмихна, напълно успокоена, и му прошепна, че отива в тоалетната.

Докато поправяше грима си пред огледалото, Дафни чу студен женски глас:

— Не е ли това малкото английско цветенце? Най-после сама.

Ръката ѝ трепна и червилото се размаза по бузата. Обърна се бавно. Пред нея стоеше умопомрачителна червенокоса млада жена с рокля от сребристо ламе, която подчертаваше всяка извивка на красивото ѝ тяло.

— Здравейте — отвърна Дафни и изтри червилото.

Толкова е млада и хубава, помисли Марси и я прободе остро чувство на ревност, разочарование и гняв. *Но пък какво бе очаквала? Грозно джудже?*

— Казвам се Марси Елис. Аз съм много близка приятелка на Брант.

— Много ми е приятно, госпожо. Аз съм Дафни.

— Госпожо? Не съм много по-възрастна от вас. Какво... изискано име, толкова необичайно в днешно време. — Марси отметна коса със заучено движение, което откри дългата ѝ изящна шия. — О, да, знам коя сте. Женичката на нашия расов жребец. — Дафни почувства как всеки неин мускул тревожно се напруга. Марси трябва да беше една от любовниците на Брант. Не, от бившите любовници. — Колко странно — продължи Марси. Искаше ѝ се да изсипе шише боя върху косата на Дафни. — Брант да се ожени толкова бързо. Но пък той винаги си е бил бърз, когато иска нещо, все едно дали е нова кола, нова жена или добра финансова сделка.

— Извинете ме, госпожице Елис! — Дафни стисна чантичката си и се насочи към вратата.

— Кажете ми, госпожо Ашър, какво правите... професионално?

— Нищо — отвърна Дафни.

— А, малката домакиня! — засмя се тя. Долните ѝ зъби не бяха съвсем равни и кой знае защо Дафни се почувства по-добре от това. Значи не беше толкова съвършена. — Давам на Брант три месеца и после, скъпа моя, ще бъдете само още едно от неговите притежания и можете да си седите между глупавите му антики и да събирате прах.

— Антиките му са много хубави!

— И прекрасното му месингово легло ли? Поиграхте ли си вече във ваната му? Той много обича.

Тя се държи с мен като Лусила, помисли Дафни. Злобна и високомерна жена. Идеше ѝ да се нахвърли върху нея, ала живо си я представи как лудува във ваната с Брант и забрави всякакви заядливи отговори. Как би могъл той да иска от нея нещо друго, освен пари? Почувства се плоска, грозна и глупава.

— Мисля, че не сте много любезна — отговори тя и избяга от тоалетната, преследвана от звънливия смях на Марси.

Брант говореше с двама мъже и Дафни не посмя да ги прекъсне. Измъкна се на осветения двор и започна да се ругае наум, без да чувства студа.

— Влезте, госпожо Ашър, не желая да настинете... — Господин Морисън любезно я поведе обратно навътре. — Някой ви е разстроил — забеляза той, като видя бледото ѝ лице. Мярна Марси Елис и потисна една дълбока въздишка. Искаше му се да успокои Дафни, да я увери, че всичко ще се оправи, но не бе глупав и знаеше, че това е последното, което ѝ трябва. Заговори някак между другото: — Нали знаете, госпожо Ашър, вашият съпруг е доста популярен. А вие, както ми е споменавал Брант, цял живот сте живели в провинцията. Повечето хора са много мили, а онези, които не са, обикновено имат причини. Вземете например Марси Елис. — Дафни понечи да се намеси, обаче той припряно продължи: — Тя е симпатична жена, ала женитбата на Брант ѝ се отрази зле. Предполагам, че те са били близки с вашия съпруг, но това вече е минало. Имате две възможности, госпожо. Или ще си обърнете и другата буза и ще я чакате да си свърши отровата, или ще свиете ръка в юмрук и ще я цапардосате. Ако изберете второто, надявам се да не го направите тук — добави господин Морисън с широка усмивка. — Имам високо кръвно и такава гледка може да ме събори.

Дафни неволно се засмя:

— Брант ми каза колко сте симпатичен, господин Морисън, ала не ме предупреди, че сте и много забавен.

— Наричайте ме Дан.

— Мисля, че тази вечер сте в безопасност. Дан. Няма да й блъсна един юмрук.

— Казва се да й забия. Американски жаргон.

— Ще го запомня. Много сте мил, господине. Но е трудно да се забравят навици от цял живот. — Тя пое дълбоко въздух и изправи рамене. — Време е да престана да се крия зад Брант. В края на краищата, вече съм пораснала.

— Съвсем пораснала — съгласи се Дан.

Брант се огледа и забеляза жена си в разговор с господин Морисън.

— Е, Брант, толкова ли е ужасна жена ти?

— Здравей, Марси. Вчера се опитах да се свържа с теб, обаче беше излязла. Как е новинарският бизнес?

— Добре е, предполагам. Още не си ми дал онова изключително интервю, което ми обеща.

— Много ли ти трябва?

Тя го погледна внимателно. Беше напрегнат, очите му светеха.

— Рицар в ризница на футболист, а? Леле, колко си страшен! Доколкото разбирам, предлагаш сделка?

— Да, може и така да се каже. Престани с твоите гадости, с тъпите си нападки срещу съпругата ми и с намеците за обстоятелствата около моята женитба. Чистата, неподправена истина. Това е моето условие.

При думата „съпруга“ Марси трепна.

— Ще си помисля — каза накрая. — Сигурен ли си, че искаш неподправената истина? Както аз я разбирам, неподправената истина е, че тези зелени очи са една златна мина, а ти си... ами... — Обърна се да си тръгне, но не можа да се сдържи и подхвърли през рамо: — На мен лично твоята съпруга — натърти тя — ми се стори интересна колкото зелка.

Брант не попита Дафни за разговора ѝ с Дан Морисън, а тя не му спомена за сцената с Марси Елис.

На другия ден следобед, докато ѝ обясняваше как се попълва чек, на вратата се позвъни. Той вдигна поглед и се намръщи:

— Кой, по дяволите...

Отвори и направи крачка назад. На вратата беше почти целият отбор на „Звездите“, заедно със съпругите си и с бутилки шампанско.

— Изненада!

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Искаш ли още малко шампанско, Даф?

Дафни се усмихна на Тайни Фибс и му подаде чашата си.

— Винаги съм мислила, че бърлогата на Брант е голяма — забеляза тя леко объркано. — А сега, като сте всички тук, ми изглежда като лилипутска къщичка, пълна с Гъливери.

— Аха — намеси се Лойд Нолън. — Дори не можем да прожектираме мачовете си. Само чакай да видиш на какво ще заприлича, като се изтърсят и останалите.

— Още ли има?

— Ами да. Нали не е сезон, не можахме да подберем всички. Та кажи, Даф, какво мислиш за Ню Йорк?

— А за футбола?

— Аха, трябва да видиш как се перчи Танцъора. Домъкнали сме няколко филма.

— С удоволствие — закима Дафни въодушевено. — Брант ми показва само един.

— Лойд иска да се възхищаваш и от него — обади се една красива негърка и го смушка в ребрата. — Аз съм Беатрис, неговата по-добра половинка, но този път няма нужда да го запомняш. Сигурно вече си претрупана с имена.

— О, да — призна Дафни замаяна. — Наистина ли го наричат Танцъора? Никога не ми е казвал, макар че като бяхме в Хавай, танцуваше много хубаво.

Избухна дружен смях. Тя усети как една огромна ръка я прегръща през раменете.

— Не им се връзвай на глупостите, Даф — посъветва я „Придирчивият“ Уилямс, полузащитникът. — На твоя човек му викаме Танцъора, защото много ловко се измъква от мелетата. Не иска да му потрошат хубавото тяло.

— Разбирам — отвърна Дафни сериозно. — Той наистина има красиво тяло.

Тази невинна забележка ѝ спечели нов взрив от смях, Брант, който говореше с тренъора Сам Карверели, погледна към групичката около жена си.

— Гледаш като бик — забеляза Сам. — Чудесно момиче. И се държи толкова естествено с всички. Горкият Тайни, май вече е хлътнал.

Тя наистина се държеше естествено, съвсем естествено, и то с тълпа футболисти. И с техните жени, добави Брант наум. Видя как Синди Уилямс се наведе да ѝ прошепне нещо в ухото. Чу да гърми следващата тапа от шампанско.

Премигна объркано, когато съпругата му и десетина играчи и жени излязоха от хола.

— Ще ѝ покажем един от великите ти мачове, Брант — подвижна му Гай Ричардсън. — Нали се сещаш, там дето се опита да направиш едно хвърляне и те затрупаха.

Половин час по-късно той влезе в хола и видя жена си, седнала по турски на пода пред телевизора сред другите жени. Мъжете се бяха покатерили върху всички възможни мебели.

— Гледай, Даф — говореше Лойд. — Шейсет метра и право в ръцете ми.

Когато Лойд се добра до края на наказателното поле и отбеляза гол, се разнесоха възторжени викове и гласът на Дафни бе измежду най-силните.

— Как улучва от толкова далеч? — попита тя.

— Техника, миличка, техника — обясни Лойд.

— Има си я.

— Да, така изглежда — съгласи се Дафни.

— Хайде, стига, Нолън — скастри го Сам Карверели. — Гледай, Дафни — показва ѝ той една футболна топка, която бе измъкнал от килера. — Топката трябва да се държи ето така. Виждаш ли шева? Гледай как я държа аз. Ето, опитай.

— Насам, Даф — подвижна Лойд и застана в ъгъла на стаята.

Тя хвърли топката към него, той я хвана пред гърдите си, изпъшка шумно и залитна назад.

— Ако не я беше хванал, щеше да стигне чак до Сентръл Парк — похвали я Тайни, самоназначилият се разпределител на шампанското.

— Способна жена — обърна се Беатрис към Брант.

— Ръцете ѝ са малки, но наистина е много талантлива — засмя се той.

— Харесва ми езика ти — прихна Тифи Ричардсън. Брант погледна към бременния ѝ корем.

— Както забелязвам, от приказки вреда няма.

— Вижте този пас по дясното крило!

Брант премигна. Думите излязоха от устата на английската му съпруга, която бе приковала поглед към телевизора.

— Съжалявам, старче — обади се Тед Хартланд, центърът, който потрепери, като видя как трима от играчите на „Патриотите“ се нахвърлят върху Брант.

— Каква каша беше този мач — забеляза Сам. — Едва не ти потрошиха ребрата, Брант.

Дафни се обърна разтревожено към него. Той клекна до нея.

— Нищо ми нямаше, любов моя. Само малко бях насинен. Такива се рисковете на играта, особено когато онези идиоти тръгнат като валяк върху мен.

— Тя не иска да нараниш хубавото си тяло, Брант — обади се Нолън.

— Вие всички имате хубави тела — отсече Дафни. — Трябва повече да се пазите. Не си ли съгласна, Беатрис?

— Разбира се. Не помня колко пъти Лойд се е прибирал като парцал.

— Обзалагам се, че охка, за да го съжаляваш — подметна Сам.

Започна добродушен спор между мъжете и жените за мъжеството и как то трае само докато играчите се приберат у дома.

— След това се разкисва като малко момченце — съобщи Тифи. — А Тай едва ли някой някога го удря, защото стои пред нашата врата и само хвърля топката.

— Но знаеш ли колко боли да гледам как удрят момчетата — оплака се Тай и потърка ребрата си.

Брант седна на пода до Дафни, но остави другите да ѝ разказват за играта. Попива като гъба, помисли си, гледайки как в очите ѝ се изписва първо недоумение, после разбиране. А ако не разбираше, питаше. Това е моето семейство, каза си той. И тя е съвсем като част от него.

— Хей, Брант, имаш ли черна дъска?

— Съжалявам, не — вдигна той поглед към Лойд Нолън. —
Защо?

— Даф иска да види какво значи двойно обръщане.

— Да изчакаме някой хубав ден и ще ѝ покажем всичко в парка.

Искаш ли да се научиш на американски футбол, Даф?

Тя кимна възторжено и Тайни засия.

— Наистина ти е провървяло — прошепна Тифи Ричардсън на Брант. — А ние всички толкова се бяхме разтревожили.

— Искахте да ми окажете подкрепа, така ли? — вдигна той вежди. — Или искахте да видите дали не съм се оженил за някаква малоумна заради парите ѝ?

— Е, най-неприятните намеци бяха, разбира се, от Марси и на всички им беше ясно, че тя ще представи нещата откъм най-лошата светлина. Дафни е... — Тифи замълча и продължи замислено: — Тя събужда в човек инстинкта на защитник, знаеш ли? Никога не съм виждала момчетата такива... ами, внимателни. Изглежда прекрасно момиче.

— Да — кимна Брант. — Наистина е прекрасна.

— Обичам да я слушам как говори. Сигурно всички американци се впечатляват от английски акцент.

— Особено когато говори за „пас по десния фланг“! — Той се опита да я имитира и двамата избухнаха в смях.

— О, Сам — чуха я да вика на треньора, — не бива така да си скубещ косите! Та това е само един мач, който е тръгнал накриво.

Тай Ричардсън ѝ показва последните няколко минути от полуфиналния мач, който бяха загубили от „Железните“, като през цялото време ѝ обясняваше как техният... проклет разпределител е пропуснал преди това два гола.

Тя бе възмутена и фучеше заедно с останалите заради загубата.

— Отвратително! Ти си много по-добрият разпределител! Толкова съжалявам... — Обърна се към съпруга си и, за негова изненада, силно го прегърна: — Следващия сезон ще ги унищожиш, обещавам ти.

„Звездите“ не си тръгнаха чак до полунощ. Тайни поръча десетина пици и Брант гледаше с умиленост на горд родител как Дафни се смее, когато безмилостно се шегуват с нея заради аншоата.

Отидоха си, след като разчистиха всичко. На тръгване прегръщаха Дафни, докато ребрата я заболяха. Когато вратата се затвори зад последния, тя се обърна към Брант и обви ръце около кръста му:

— Толкова съм щастлива! Никога не съм срещала толкова много симпатични хора.

— Ти си пияна — обвини я той и плъзна ръце по гърба ѝ.

— Не чак толкова — отвърна Дафни и вдигна лице към него.

Брант я целуна по върха на носа и я заведе в спалнята.

Съблече я, сложи я да легне на леглото и ѝ се усмихна, когато тя го погледна въпросително.

— Вярвай ми...

Наведе се и след малко проникна дълбоко в нея, докато ръцете му галеха нежно тялото ѝ. Заляха го разкъсващи, диви чувства и го накараха да забрави всичко, освен топлината на кожата ѝ и дълбочината на нейното удоволствие.

В следващия момент бе вече заспал.

Какво ли искаше да каже с това, чудеше се Дафни, замаяна от собствената си страст. Тя се сгуши в него, заслушана как галопиращите удари на сърцето ѝ постепенно се успокояват и заспа, преизпълнена с щастие.

— Бих искала да ви напиша чек — обърна се Дафни към продавачката в „Лорд и Тейлър“. Двамата с Брант току-що бяха излезли от гинекологичния кабинет и лекарката им бе казала, че всичко е наред. Диафрагмата ѝ щеше да е готова след два дни. Ботушите на витрината с обява за разпродажба бяха привлекли вниманието и на двамата. За Дафни това се оказа пълен провал.

— Разбира се, госпожо — отговори продавачката. — А не бихте ли желали кредитна карта на „Лорд и Тейлър“? С нея е много по-лесно.

Дафни се огледа за Брант. Той бързо бе одобрил избраните от нея кожени ботуши и бе изчезнал.

— Кредитна карта — повтори тя. Никога през живота си не бе имала кредитна карта. Изведнъж това ѝ се стори най-важното нещо на света. — Да, искам кредитна карта.

— Отлично, госпожо. Сигурна съм, че вашия кредит ще бъде одобрен. — И тя я насочи към шестия етаж, където Брант я намери след около двадесет минути.

Дафни седеше изправена на един стол срещу доста уморен на вид човек с очила, които непрекъснато се смъкваха на носа му.

— Ще ви трябва съгласието на съпруга ви, госпожо Ашър — повтори мъжът. — И, както ви казах, неговия подпис.

— Но трябва само да се обадите на посредника му, господин Едуард Кауфийлд. Нали ви обясних, че картата е за мен, не за съпруга ми.

— Госпожо Ашър... — Мъжът започваше да губи търпение. — Такива са правилата. Вие нямате собствени доходи.

— Какъв е проблемът? — намеси се Брант изневиделица.

Мъжът изглеждаше готов да го прегърне от облекчение.

— Господин Ашър? Вие сте футболистът, нали? Много ми е приятно! — Той бързо стана и стисна ръката му. — Просто ни трябва вашия подпис и някои сведения за попълване на бланката.

Брант вече имаше две кредитни карти и трета не му трябваше, но забеляза гневния поглед на Дафни и бързо отстъпи:

— Разбира се — кимна той и седна до жена си.

Оказа се, че съвсем неправилно е оценил положението, защото тя изведнъж избухна:

— Искам кредитна карта на мое име, не на негово!

Господин Рийвс въздъхна и опита отново:

— Госпожо Ашър, не мога да си представя, че кредита в Англия се отпуска по толкова различен начин. Разбира се, че може картата да е на ваше име. Просто банковата сметка ще е на името на вашия съпруг. Той отговаря...

— Не, господин Ашър не иска кредитна карта на „Лорд и Тейлър“. Само аз искам. Аз ще ви пиша чекове, за да плащам покупките си, не той.

— Госпожо, вие нямате постоянен източник на доходи. — Той погледна умолително към Брант. — Вие не работите...

По дяволите, помисли Брант, какво трябваше да направи сега? Дафни изглеждаше така, сякаш всеки момент ще забълва змии и гущери. Събра всичкото си търпение и заговори:

— Съпругата ми има собствени доходи. Всеки месец на нейна сметка се привеждат по хиляда долара. Сега дайте да попълним проклетата бланка.

Отново трябваше да зависи от нечие разрешение. Въпреки че имаше влог от двеста хиляди долара, уреден преди два дни от посредника на Брант, единственото, което можеше да докаже, бе че всяко тримесечие получава по него лихви. Дафни прехапа устни. В нея се надигна гняв — гняв към самата себе си, задето не струва нищо. Тя се изправи рязко, стиснала чантичката пред себе си като щит.

— Не искам вашата кредитна карта, господин Рийвс. Ще отида долу и ще напиша чек за покупките си.

— Дафни, почакай — започна Брант, ала тя вече излизаше, изправила войнствено рамене. Обърна се към господин Рийвс: — Може би някой друг път — извини се той и излезе, споходен от съчувствения му поглед. Идеше му да я удуши.

Дафни вече съжаляваше, че изобщо е зърнала проклетите ботуши, но старателно написа първия в живота си чек и го стовари пред продавачката.

— Може ли да видя шофьорската ви книжка, госпожо Ашър?

— Какво? — погледна я Дафни объркано.

— Тъй като нямате сметка при нас, заедно с чека ми трябва шофьорската ви книжка като документ за самоличност. Такива са правилата.

Брант пристигна навреме за размяната на мнения. Затвори за миг очи. Би предпочел да играе футбол в Калифорния. По дяволите, дори в Аляска. Вината бе негова. Не се беше сетил, че ще ѝ трябва шофьорска книжка, за да пише чекове.

— Нямам шофьорска книжка — процеди Дафни през зъби.

Продавачката я погледна безпомощно.

— Разбирам, госпожо, че отскоро сте в страната. Изчакайте да говоря с управителя, освен ако, разбира се, вашият съпруг... — Усети вбесения поглед на Дафни и изчезна.

Бе достатъчно умна, за да избяга от надигащата се буря, помисли Брант. Той нежно сложи ръка на рамото ѝ и през палтото я почувства как трепери.

— Забравих — подзе тихо. — Извинявай. Тази седмица ще ти изкараме шофьорска книжка.

Контактните лещи я бодяха от напиралите сълзи. Потърка се с ръка и едната леща падна. Тя изруга и Брант толкова се изненада, че се разсмя.

— Мразя те! — прошепна Дафни с треперещ глас. — Не искам тези проклети ботуши. Не искам нищо. — Успя да намери лещата и избяга.

Той остана до щанда. Чувстваше се пълен глупак. Другите купувачи го гледаха със съжаление.

— Извинявам се, господин Ашър — подзе продавачката, — но трябва вие да ми напишете чек. Или имате кредитна карта?

Брант мълчаливо написа чека. Когато опаковаха ботушите, отиде да чака пред тоалетната. Чака дълго и вече започваше да мисли, че Дафни си е отишла. Пет минути по-късно тя излезе с наведена глава и нахлупена до очите шапка.

— Хайде да отидем да се попързеляме с кънки — предложи той и здраво я хвана за ръката.

— Нали имаше среща? — попита Дафни, без да го поглежда.

— Срещата може да почака. Ще се обадя по телефона. Отидоха в Рокфелеровия център и Брант с облекчение я наблюдаваше как тя изкарва всичкия си яд на леда. Бе много добра кълкьорка, сигурна и грациозна.

В таксито по пътя към вкъщи той съобщи спокойно:

— Утре ще ти издадем шофьорска книжка за Ню Йорк.

— Нали няма да имаш нищо против да взема изпита с твоето порше? — попита Дафни саркастично. Брант изстина при мисълта друг, освен него да кара поршето в движението на Ню Йорк, ала си замълча. — Ами ако удара проклетата ти кола? Аз нямам шофьорска книжка. Нямам автомобилна застраховка. И дори не приемат моите чекове.

Слава Богу, че в този момент таксито спря пред тях и той се спаси, като започна да търси пари да плати.

Не каза нищо, докато не влязоха в апартамента. Хвърли пакета със зловещите ботуши на дивана.

— Добре, Даф, седни да поговорим. Престани да се държиш като дете.

Тя има нахалството да се оттегли в кухнята. Колко тъпо е да се разговаря пред умивалника, помисли Брант, докато я гледаше как си

налива чаша вода.

— Сега готова ли си?

— Не, отивам в тоалетната.

— Много удобен повод — измърмори той и тръгна след нея, но вратата на тоалетната се затръшна пред носа му.

Съпругата, помисли Брант, е като пирон в обувката. Опитваше се да ѝ помогне, да уреди нещата, а в отплата получаваше само детински сръдни и сцени. Когато след десетина минути Дафни дойде в хола, той вече кипеше.

— Писна ми от теб! — избухна. — Трябваше да се ожения за жена, а не за едно наивно глупаво момиченце, което не умее нищо, освен да прави изпълнения в леглото. — Още щом произнесе думите, се ядоса на себе си, ала не можеше да ги върне назад. Поне я бе накарал да го чуе.

Тя го гледаше с потъмнели от гняв очи.

— Ако отново се развикаш, излизам. Сега искаш ли да поговорим като възрастни хора, или ще продължаваш така? И не ми клати глава! — Хвана я за раменете и леко я разтърси. — Е?

— Трябва да отида да приготвя вечерята.

— А, така ли? Прегорена риба? Или студени пържени яйца? — Объркано прокара пръсти през косата си. — Извинявай, не исках да кажа това. Ела, седни тук.

Дафни се сви в края на дивана и впери поглед право пред себе си в розовата мраморна скулптура на гола жена на масичката.

— Даф — подзе Брант, призовавайки цялото си търпение, — това, което се случи днес, беше едно недоразумение. Няма какво толкова да се ядосваш. Чудо голямо! Ще ти извадим шофьорска книжка и ще можеш да пазаруваш където си щеш и да пишеш колкото си щеш чекове. Какво още искаш?

— Искам да си отида вкъщи — отвърна тя и веднага осъзна каква глупост е изтърсила. Засмя се нервно: — Не, не е вярно. Просто се чувствам толкова... ненужна.

— Ненужна! Та ти си моя съпруга! Или започваш да съжаляваш, че се омъжи за мен?

— Не, не... — възрази Дафни нещастно. Чувстваше се глупава и виновна. В края на краищата, не той бе крив, че тя не може да прави онова, което всеки нормален възрастен човек би трябвало да умее. Как

можеше Брант да си помисли, че тя съжалява, задето се е омъжила за него! Нали той трябваше да носи кръста. Облиза пресъхналите си устни. — Просто... — *Просто какво*, искаше ѝ се да изкрещи на себе си.

— Моля те, спести ми психологичните си бълнувания на тема как не знаеш коя си и искаш да откриеш своята самоличност в схемата на живота.

— Добре, ще ти спестя всичко. Нямаше ли среща?

— Да — отсече той и рязко се изправи. — Като се върна, ще излезем да вечеряме навън.

Дафни безпомощно го проследи с поглед как навлича красивото си кожено сако и затръшва входната врата.

Завъртя се из къщата и накрая спря пред телевизора. Включи видеото и пусна един от мачовете на Брант. Усети как удоволствието започва да я завладява.

— Това — съобщи на празната стая — беше един силен удар. Не се получи, но и опитът си го биваше.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Добре дошли, скъпи мои — поздрави ги Алис Ашър и прегърна първо Дафни, после Брант. — Къщата е пълна до пръсване! Влизайте бързо, че навън е студено. Не е ли прекрасен снегът? Дайте ми палтата си. Дафни, за теб има една изненада.

„Изненада“ беше слаба дума. Дафни се вторачи първо в Уинтърспуун, после в леля Кло и избухна в сълзи.

— Пиленце мое! — възкликна леля Кло. — Ама какви са тези глупости? Ела тук и дай да те прегърна. Просто ти напомням за Англия, това е всичко. Шшт, тихо сега... — Притисна силно крехкото ѝ тяло и срещна погледа на Брант през рамото ѝ. Той сви рамене и каза:

— Добре дошла, лелю Кло. Ти също, Уинтърспуун. Надявам се, че пътуването не е било много уморително.

— Съвсем поносимо, милорд — отговори Уинтърспуун.

— Всъщност — добави Кло с блеснали очи, — през целия полет над Атлантика пиянствахме и пристигнахме глуповато усмихнати. Много ти благодаря, че ни изпрати билетите.

Дафни се обърна към съпруга си:

— Ти ли си уредил да дойдат?

— Да — отвърна той, без да сваля очи от лицето ѝ. — Мислех, че ще ти бъде приятно.

В първия момент тя занемя. После го прегърна и зарови лице във врата му.

— Така е по-добре — прошепна Брант.

Последните три дни бяха напрегнати и неспокойни, освен когато бяха в леглото и той реши, че колкото повече време прекарват там, толкова по-добре.

— Вече не те мразя — прошепна Дафни. — Мисля, че си много добър.

— Хайде, влюбени птички — прекъсна ги Алис, — след час от Хюстън ще пристигнат Лили, Дъсти и децата.

— Как ще дойдат от Ню Йорк дотук, мамо?

— Глупав въпрос, Брант — засмя се тя. — С лимузина, разбира се. Сега предлагам вие с Дафни да си разопаковате багажа и да се приготвите. Кло, господин Уинтърспуун, бихте ли желали по чаша чай?

— Оскар, госпожо.

— Боже, господин Уинтърспуун! — възхити се Кло. — Какво благородно име!

— Благодаря, госпожо Спаркс.

— Кло, сър. В края на краищата, сега сме в Америка.

Докато се качваха към спалнята на горния етаж, Брант леко ухапа жена си по ухото.

— Нали не си забравила диафрагмата си?

Дафни му хвърли поглед, от който желанието му веднага се събуди.

— Мисля — заяви тя твърдо, — че за една седмица ще се изхаби.

— Господи, представям си каква физиономия ще направи твоята лекарка!

— Тя е на петдесет и пет години!

— Тогава ще трябва да се пазя от нея.

— Ама че си самонадеян!

— Само си помисли, сигурно ще ме опишат в медицинските списания. Как ти се струва това като заглавие на статия? — Той се наведе и прошепна нещо в ухото ѝ.

— Какво? — не разбра Дафни.

Долу в хола Алис чу сърдечния смях на сина си и се усмихна.

Столовата бе препълнена с храна, смях, възрастни и палави деца.

— Ти си много по-красива, отколкото те описа Брант — заяви Лили, след като сипа голяма лъжица зелен фасул в чинията на дъщеря си.

— Как можа да го кажеш, скъпа — обади се Дъсти. — Сигурно нашите хюстънци ще полудеят само като я видят.

— Е, не исках да прозвучи чак така — оправда се Лили.

— Тя никога не иска така да прозвучи — каза Брант. — Лили има нецензуриран ум — обясни той на Дафни.

Но Дафни не можеше да откъсне очи от Дъсти, очарована от акцента му.

— Би ли казал още нещо? — помоли го тя.

— След вечеря ще ви изпея на всичките една западняшка песен, какво ще кажеш?

— Любимата му е „Изхвърлен в тоалетната на нейното сърце“, или нещо подобно във високо литературен стил.

— Тоз момък хич няма вкус — провлачи Дъсти още повече, за да достави удоволствие на английската си публика.

— С удоволствие ще чуя всичко, което изпеете — възкликна Дафни.

— Вземи си още пиле, скъпа — предложи Алис. — Почти не си докоснала вечерята си.

— Вярно е — потвърди Брант. — Трябва да си пазиш силите, мила.

Дафни му се усмихна щастливо и се обърна към Кло:

— Трябва да отидеш на Хаваите. Толкова е красиво и всички са толкова симпатични!

— Обзалагам се, че си им събрала очите с онези оранжеви бански — подхвърли Кло.

— Господи — изпъшка Брант, — трябваше да наема въоръжена охрана, за да я пази от мъжете.

— Наистина ли, чичо Брант? — попита осемгодишният Кийт и вилицата му замръзна по пътя между чинията и устата.

— Разбира се. И то само от жени.

— Не го лъжи — възмути се Лили. — Само половината от охраната са били жени, Кийт.

— Трябва да ви призная, госпожо — обади се любезно Уинтърспуун, — че това ястие е много вкусно. Надявам се, че ще ми дадете рецептата.

— Непременно, Оскар. Смятате ли да готвите на Брант и Дафни?

— Разбира се. В Ашърууд нейна светлост не беше допускана до кухнята.

— Слушай, Уинтърспуун — заяви Брант твърдо, — повече никакви светлости. Тук е Америка. Освен това е много неудобно.

— На мен ми харесва — възрази Лили. — Божичко, забравих да се поклоня.

— Кога почват тренировките, Брант? — попита Дъсти.

— Много скоро, за съжаление. След около четири месеца. Ще тренираме в Ню Йорк, а там е толкова влажно, че ти залепват чорапите.

— А какво става с търговийката, братко?

— Следващата седмица ще видите по телевизията красивата ми физиономия. И рекламирам спортни стоки, Лили, не бельо или крем за бръснене.

— Е, и бельото не би било зле. Какво мислиш, Дафни? Имаш ли нещо против милиони жени да гледат Брант по слипове?

— О, не, той е толкова красив... — Тя замълча и се изчерви.

Брант се наведе и прошепна в ухото ѝ:

— Но, любов моя, ти май не си ме виждала по бельо...

— Какво казваш, чичо Брант? — попита Патриша.

— Точно казвах на леля ти Дафни, че има страхотен вкус.

— Дафни е много смешно име — реши Дани.

— Можете да ме наричате Даф. Чичо ви ми вика така.

— Звучи като Дафи Дък — забеляза Кийт.

— Кой е Дафи Дък?

Английският контингент се заслуша с голям интерес в завързаните обяснения на Кийт, докато Дъсти го прекъсна със смях:

— Я спестете на леля си комиксите!

— Вие с чичо Брант скоро ли ще си имате деца? — попита Патриша.

Зеленият фасул заседна в гърлото на Дафни. Тя посегна към чашата с вода. Брант започна да я тупа по гърба.

— Ами — наля масло в огъня и Кийт, — ние искаме да си имаме братовчеди.

— Добре ли си, мила? — попита Брант. Тя кимна сподавено и той се обърна към племенниците си: — Хей, деца, това е трудна работа. Ти какво мислиш, Даф?

Топката е в твоето поле, говореше лукавият му поглед. Обичаше пурпурния цвят на бузите ѝ, когато се изчервеше, проклятието на всички светли хора. За негова изненада обаче тя отговори:

— Аз всъщност много бих искала деца. Но, нали знаете, чичо ви е много зает човек. Ще трябва да имаме търпение.

Брант толкова се стъписа, че започна за заеква:

— Аз не знаех, че искаш... Тоест, ти изглеждаше толкова...

— Така беше и на първите десет кадъра на рекламата — излъга Дафни, без да ѝ мигне окото и го потупа по ръката. — Когато е нервен, развълнуван или изненадан, езикът му се връзва.

— Тъй ли? — изненада се Дъсти. — Никога не съм знаел, Все си мислех, че си хлъзгав като мокра връв.

— И аз не знаех — отговори Брант. Гласът му бе шеговит, ала очите му, приковани към лицето ѝ, бяха съвсем сериозни.

Алис се прокашля:

— Кажи, Кло, колко дълго възнамеряваш да останеш при нас?

— Ами аз просто трябва да се запозная с всички тези прелестни футболисти. Ако всички изглеждат като твоя син... — Тя потрепери от удоволствие и очите ѝ заблестяха.

— Всичките са чудесни, лельо Кло — увери я Дафни.

— И такива огромни и със страхотна... физика?

— Да, но не съм сигурна, че ще е много разумно да се запознаеш с тях наведнъж.

— Ами да, не искаме да получиш сърдечен удар — допълни Брант.

— Съвсем вярно, сър — съгласи се Уинтърспуун.

Церемонията, проведена на следващата сутрин от преподобния Оукс в свръхмодерната презвитерианска църква в Стамфорд, бе проста, елегантна и благословено кратка. Дафни бе с бледожълта вълнена рокля, а Брант с тъмен костюм.

— Сега чувстваш ли се двойно омъжена? — попита той след службата и я целуна леко.

— Чувствам се уплашена до смърт — отвърна тя.

— Защо? Вече знаеш какво ще направя със страхотното ти тяло.

Дафни не се засмя, както очакваше, но нямаше време да я попита какво се върти в прелестната ѝ главичка.

Децата, които досега се бяха държали почти невероятно добре, повече не можеха да се сдържат и се увесиха на ръката на чичо си.

— Мама казваше, че никога няма да се ожениш, чичо Брант — съобщи Кийт. — А сега вече си женен два пъти.

— И все за една и съща жена — допълни Патриша.

— Да, мама каза, че обичаш да си играеш, ама аз ѝ отговорих, че това ти е работата, защото си играч.

— Не ги слушайте малките глупачета — прекъсна ги Лили и прегърна снаха си. — Моите поздравления, Дафни. Ще замъкнеш ли Брант обратно на Хаваите?

— Всъщност — заяви Брант, — аз ще я замъкна обратно в Англия. Имаме много работа по имението. Какво мислиш, мила?

— Да — съгласи се тя бързо, като избегна погледа му.

— Ние с теб ще си имаме един хубав дълъг разговор — закани ѝ се той и се обърна да поприказва с преподобния отец Оукс.

Тъй като не бяха младоженци в истинския смисъл на думата, Брант цял следобед развежда Кло и Уинтърспуун из Стамфорд и околностите му. Не остана насаме с жена си чак до късно вечерта.

— Не — извика ѝ той от леглото, — не си слагай нощница. Няма да ти трябва. Цяла нощ ще те топля. — Потупа леглото до себе си. — Ела тук, Даф.

Дафни се наведе да загаси нощната лампа.

— Не — спря я Брант. — Остави я. Искам да те виждам. — Тя се поколеба и той се намръщи: — Даф, познавам тялото ти почти колкото моето. Какво има, любов моя?

— Брант! — Дафни бързо се пхна в леглото и придърпа завивките до брадичката си.

Той се подпря на лакът и се вгледа в профила ѝ.

— Добре — рече сериозно, — достатъчно. Стига шеги. Кажи ми какво не е наред.

Без предупреждение тя се хвърли към него и зарови лице в рамото му. Брант я усети как трепери, почувства как ръцете ѝ се впиват в раменете му.

— Днес на церемонията ти се държа, сякаш... сякаш наистина го искаше — прошепна Дафни.

Той замръзна.

— Разбира се. А ти какво очакваше? Че ще те погледна и ще изпищя от ужас? Та ние вече сме женени, Даф. Това беше само заради майка ми.

— Опитваш се да получиш най-доброто от една лоша сделка.

— Ако това е лоша сделка...

— На теб би ти било приятно да правиш секс с която и да е жена и ти го знаеш. Аз много скоро ще ти омръзна.

— Защо?

Тя вдигна глава и видя, че погледът му е прикован върху лицето ѝ.

— Защото съм глупава, и те ядосвам, и съм се лепнала за теб.

— Ти си всичко друго, но не и глупава. А иначе е вярно, че си като лепка.

— Искаш да се върнем в Ашърууд, защото тук те злепоставям.

— Ето значи какво било — подсвирна Брант тихо. — Как можеш да си толкова глупава! Секси, сладка, ала глупава. Искам да се върнем в Ашърууд, защото го обичам и мислех, че и ти го обичаш. Това сега е другият ни дом и не желая да го пренебрегваме. Така и не съм завършил ламперията в библиотеката.

— Но аз съм безполезна! Ти не искаш да имаш деца от мен, защото това би означавало, че ще останеш женен за мен!

Той не каза нищо, ала Дафни усети как ръката му се плъзна по корема ѝ и между бедрата.

— Какво правиш?

— Стой мирно! — заповяда той. — Аха, още малко. Ето. Жалко, няма да успеем да изхабим диафрагмата ти. А така се надявах да вляза в Книгата на Гинес.

Тя чу как диафрагмата тупна на пода.

— Не разбирам... Защо?

— Ще си направим едно бебе, за да се вържа с теб завинаги.

— Но ти не искаш! Правиш го само защото си... почтен, Брант!

— Престани да блееш и ме целуни. Само след няколко минути, когато се успокоиш, ще започна да те целувам навсякъде.

— Говориш, сякаш съм коза — прихна Дафни.

— Аз определено съм козел. Цял ден те желая, госпожо Ашър.

— Какво каза вчера за заглавието на статията?

Той я целуна силно и се отпусна между бедрата ѝ. Когато стенанията ѝ прераснаха във викове, дланта му нежно покри устата ѝ. После на нейно място дойдоха устните му, той се отпусна отново върху нея и тя полудя от невероятното усещане. Когато се вгледа в лицето на съпруга си, озарено от удоволствие, Дафни реши, че светът е едно прекрасно място.

Брант знаеше, че е прекалено тежък за нея, обаче нямаше сила да се отмести.

— Ти си моята съпруга — прошепна той и тези прости думи изразяваха топлите, нежни чувства, които се надигаха в него. — Моята съпруга.

— Да — потвърди тя и го привлече към себе си, за да го целуне отново.

Дишането им бавно се успокои.

— Никога не съм се любил с друга жена в тази стая — каза Брант.

— Надявам се — отговори Дафни.

Той се претърколи на гръб и запали лампата. Усети главата ѝ на рамото си и каза:

— Не.

— Какво не? — попита тя сънено.

— Не, не можем веднага да заминем за Англия. Първо трябва да запознаем леля Кло със „Звездите“.

— Мислиш ли, че ще го преживеят?

— Нямам търпение да видя.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Тайни Фипс изглеждаше като в шок. Той грабна една бира и отметна назад глава. Дафни гледаше очаровано играта на мускулите по масивния му врат. Когато пресуши цялата бутилка, стовари я на масата и изтри уста с опакото на ръката си, тя попита с безразлично изражение:

— Хареса ли ти леля ми Кло?

— Даф, тя ме потупа по задника и ми каза, че съм наистина готино гадже! — Приличаше на малко момченце, което не може да осъзнае сложния свят възрастните.

Дафни се засмя от сърце:

— Ами вярно си е, Тайни. Леля ми има отличен вкус. Тя току-що научи думата „гадже“ и я упражнява върху всеки подходящ мъж.

— Но тя може да ми бъде майка! Баба!

— Подхожда ли тук изразът „дърт мераклия“, момчета? — попита Брант.

— С една смяна в рода — съгласи се Дафни и погледна към леля си, която оживено говореше с Лойд Нолън и Сам Карверели. — Всички ще го преживеят — заключи тя. — Всъщност Сам я гледа по същия начин, както гледаше Гюс Колима, след като бихте „Овните“.

— Каква игра беше само — спомни си Тайни. — Брант премина почти триста метра.

— Знам — намеси се Дафни. — И седемдесет и два метра хвърляне към мъртвото поле.

— Още едно питие, Даф? — попита Беатрис.

— Не, иначе ще заспя, преди да са се събрали всички. Чудесно празненство, Беатрис. Много ми харесва къщата ви. Толкова е уютна и голяма.

— Благодаря ти. Лойд винаги е харесвал камък и стъкло. Едва успях да го разубедя да не прави каменна вана. — Завъртя очи. — Но стъклото... Видя ли спалнята?

— Мислех да отмъкна Дафни там и да ѝ направя една демонстрация — намеси се Брант.

— Каква демонстрация можеш да направиш със стъкло? — не разбра Дафни. — Да ми покажеш как се надува ли?

Избухна смях и Брант простена.

— Пиленце мое — обади се леля Кло, — за какви огледала в спалнята говорят?

— Ами не съм сигурна — отговори Дафни. — Знам само, че ми се смеят.

— Защо не ми покажеш? — обърна се Кло към Тайни. — Ела, момчето ми, да го направим още сега. — Тя го хвана под ръка и го повлече навън. — Какви прекрасни огромни мускули, скъпи мой — чу я Дафни да говори нежно на жертвата си.

На вратата се позвъни.

— Още гости — съобщи Беатрис. — Извинете ме, момчета.

Дафни се наслаждаваше на гледката през големия френски прозорец. Почувства как Брант замръзна зад нея и се обърна.

— По дяволите! — изруга тихо той.

В стаята влизаше Марси Елис, хванала под ръка мъж, когото никога не бе виждала.

— Кой е той? — попита Дафни. Но очите ѝ бяха приковани върху красивата жена до него, едновременно ярка и елегантна в масленозеления си костюм. Косата ѝ се изправи.

— Мат Орсън, треньор на защитата. Изглежда Марси този път наистина прави номер. Ох... Довели са и фотограф.

Той хвърли на Дафни разтревожен поглед и тя разбра, че го е страх да не се държи отново като малоумна и да го накара да изглежда глупак.

— Съвсем както на старите семейни събирания — чу тя Марси да казва на Беатрис.

— Има и нови хора — намеси се Лойд. — Познаваш ли Дафни? И леля ѝ, госпожа Спаркс, която ѝ е дошла на гости от Англия.

— Изглежда имиграцията излиза извън всякакъв контрол — забеляза Марси загрижено и срещна погледа на Дафни. — Предполагам, че много скоро всички чужденци ще си се върнат у дома. Може би трябва още тук да взема интервюто от Брант, преди отново да е хукнал по жени.

О, господи, помисли Лойд, ето значи какво било. *Спести ми надвисналия женски бой!* Погледна към Мат Орсън, ала той само сви рамене. Дали разбираше, че го използват? Сигурно, не беше глупав.

— Пиленце мое, колко очарователно! — възкликна Кло зад гърба на Дафни. — Много е красива, разбира се, но не може да се сравнява с теб.

— Съгласен съм — вметна Брант весело, ала бе напрегнат, сякаш срещу него стреляше цяла батарея.

— Нямам търпение да поговоря с нея — продължи Кло.

— Надявам се да е по-голямо предизвикателство от Лусила. Изглежда по-умна. Стегни се, Дафни! Време е да осъзнаеш, че във вените ти тече моята буйна кръв.

— Преди Брант да дойде в Англия, тя му е била любовница — обясни тихо Дафни.

— Е, и? Скъпо момче, би ли ми донесъл чаша бяло вино? Благодаря. — Брант се отдалечи неохотно и Кло продължи:

— Никога не съм допускала, че Брант ще си легне с грозна жена. Ако го осъзнаеш, пиленце мое, може да стане много забавно. Нали знаеш, съпругата му си ти.

— Да — повтори бавно тя и очите ѝ се разшириха. — Аз съм съпругата му. Освен това мога да пиша чекове и да правя баланс на чекова книжка. И скоро ще получа шофьорска книжка. И кредитна карта за „Лорд и Тейлър“.

— На мен ми звучи върховно.

— Е, значи вълкът е оставил малкото агънце само?

— Здравей, Марси — поздрави я любезно Дафни. — Това е леля ми Кло от Англия.

— По-точно от Шотландия — поправи я Кло. — Ти си журналистка, нали?

Откъде знаеше леля Кло това?

Стара кокошка, помисли Марси и се усмихна:

— Да, и се надявам да науча днес от Брант истинската история как изведнъж е станал лорд, съпруг и собственик на имение.

— Е, мисля, че и Дафни може да ти я разкаже — посъветва я Кло с безкрайно самодоволен глас. — Не знам какво точно мисли Брант за това, че е лорд, но обожават да е съпруг и собственик на имение. — Тя поклати глава и майчински потупа Марси по ръката. — Никога не съм

виждала по-влюбен мъж. Разбира се, първо трябваше да се пребори с всичките ѝ обожатели.

Дафни едва не падна от изумление.

— Предполагам, че е естествено една богата наследница да има много обожатели — подхвърли Марси. Не искаше да променя мнението си за старата дама, но...

— Наследница! — засмя се Дафни. — Тук Брант веднага би те поправил. Изненадана съм, че точно на теб не ти е казал. Та аз нямах пукнат грош!

Марси, която бе извадила от чантичката си молив и бележник, изглеждаше, сякаш е глътнала гумата.

— Какво имаш предвид?

— Ами точно каквото казах, разбира се. — Дафни ѝ подари една, както се надяваше, зловна усмивка. Сърцето ѝ биеше бясно, ала не от страх.

— Но когато заминаваше за Англия, Брант ми каза, че е наследил само титлата и една полусъборена стара къща.

Е, може би имаше и малко страх. Тя сви рамене:

— Английските адвокати са известни с това, че пазят някои важни подробности чак докато срещнат клиентите си лице в лице. Брант не знаеше и за мен.

— Разбирам — произнесе Марси, която нищо не разбираше. Видя как Брант се приближава с чаша вино в ръка.

Кло се засмя снизходително:

— Трябваше му малко време, за да оправи работата. А, момчето ми, благодаря за виното. Дафни тъкмо разказваше на журналистката, че беше бедна като просяк, а не богата наследница, както мислеха всички. Когато Брант я зърна, беше любов от пръв поглед. Наистина не вярвах, че такова нещо съществува. Разбира се, когато се запознах с господин Спаркс и той ме покани на разходка с кола на лунна светлина, е...

— Така беше — включи се Брант. — Помниш ли, Даф? Аз работех на покрива, обърнах се и видях как страхотните ти крака излизат от таксито. Едва не изтекох през улука.

Марси, която бе надарена с най-великолепните крака в Ню Йорк, процеди:

— Винаги си държал на краката, нали, скъпи?

— И на тях, и на други неща — усмихна се широко той и обвиръка около раменете на Дафни. — И от всички тях моята красива жена има в изобилие.

Марси усещаше погледа на леля Кло върху себе си. Старата птица я гледаше със съжаление! Идеше ѝ да я заплую.

— Какво смяташ да правиш сега в Америка? — попита тя Дафни.

— Да взема шофьорска книжка и да разбия поршето на Брант!

Зад Марси се разнесе смях.

— Как така, Брант? — обади се Мат Орсън. — Никога не си позволявал на никого да кара поршето ти.

Брант, който съвсем не бе във възторг от плановете на Дафни, само сви рамене:

— Трябва да я видиш на волана. Направо спира движението! — Погледна замислено към жена си: — Може би ще трябва да купя една кола за теб.

— А може би фургонче да разкарва децата? — предложи Марси. Искаше ѝ се да може да изчезне от ужасно тъпото тържество и да забрави, че някога е искала да се омъжва за Брант. Възможно ли бе наистина да се е влюбил в това празноглаво момиченце? Е, трябваше да си признае, че само ѝ се беше сторила празноглава. Сега искреше от остроумие и самочувствие. Как можеше човек да се роди с такива невероятно зелени очи?

— Не — решително отсече Дафни. — Това ще ни бъде третата кола.

— Ела, любов моя — намеси се Брант. — Да ти покажа онова стъкло в спалнята, особено след като започвам да си се представям в провинцията, обкръжен от деца и коли.

Мат се насочи към бара и Марси остана с подлата вещица госпожа Спаркс.

— Моята скъпа Дафни е станала много бърза в отговорите, не мислиш ли? Брант ги нарича залпове. Надявах се да си малко по-високо ниво, Марси, пък стрелите ти хич ги нямаше.

— Когато за пръв път я видях, тя не можа да обели нито дума — оправда се Марси тъжно. — Държа се като пълна глупачка и просто не можех да си представя как Брант се е хванал с нея.

— Винаги съм казвала, че нещата се променят! — Кло я потупа по рамото: — Стегни се, скъпа. Забрави и прости. Ти си умно момиче, не ритай срещу ръжена.

Марси измърмори нещо нецензурно.

— Знам. Това помогна ли ти?

— Много сте лоша, лельо Кло, знаете ли?

— Аз? А, спомням си, че господин Спаркс обичаше да казва... е, няма значение, нали? Ето го това страхотно момче, Тайни. Много странно име. Извини ме, Марси. И запомни, ти си прекалено умно момиче, за да продължаваш да залагаш на бита карта.

Брант наблюдаваше как жена му лежи по гръб и гледа огледалния таван.

— Какво си мислиш, мила моя?

— О — отговори тя възторжено, — че мога да те виждам целия, когато... — Млъкна и му се усмихна многозначително.

Той леко потрепери от картината, която си представи. За да се разсее, забеляза:

— Много добре се справи с Марси.

— Да — съгласи се Дафни, изненадана от самата себе си. — Наистина.

— Изобщо нямаше нужда от мен.

Тя вдигна вежди:

— Реших, че вече ти е омръзнало да играеш ролята на странстващ рицар в словесните ми дуели.

Брант прекара ръка през косата си.

— Аз не съм на себе си. Не обръщай внимание какво ти говоря.

Дафни се изправи на колене на леглото.

— Струва ми се, чух Лойд да вика, че пуска филм с твой мач. Да отидем да го видим, а?

— Ти май наистина харесваш футбола?

— Нямам търпение да дойде август и да започнат демонстрационните мачове. Ще викам за теб до прегракване. Но имам още толкова да уча. Трябва да поговоря с Мат Орсън. Искам да разбера някои неща за защитата, например откъде знаят какво да правят, когато

предният защитник подаде централен пас. — Тя продължи да говори и излезе от стаята, като мислеше, че той върви след нея.

Брант поклати глава. Дафни се променяше толкова бързо, че му беше трудно да ѝ свикне. Спомни си момичето, което бе срещнал преди два месеца. Кой по дяволите ѝ бе говорил за централен пас? Представи си я как кара поршето му и потрепери.

На следващата вечер, когато излязоха от един френски ресторант, в очите им блесна светкавица. Ръката на Брант веднага се обви покровителствено около кръста на жена му. Бяха същите двама мъже, които преди време ги бяха заловили в гаража.

— Хей, госпожо Ашър, този път ще ни кажете ли нещо?

Брант се ядоса и сви юмруци, ала Дафни го изпревари:

— Здравейте, момчета — усмихна се тя любезно. — Радвам се да ви видя отново. Вече не се ли криете по гаражите?

Единият се направи, че не е чул последното изречение.

— Всички трябва да ядем — отвърна той. — Сигурно вие, наследниците, вечеряте в най-хубавите заведения?

— Утре Брант ще ме заведе в един мексикански ресторант. Обожавам тако. А какво е вашето любимо ястие?

Аха, зарадва се Дафни, когато не получи отговор. Май му затворих устата. Другият направи още една снимка.

— Какво мислите за всички жени, които вашият съпруг е имал?

— Той има отличен вкус. Мисля да им изпратя съболезнователни телеграми.

— Господа — намеси се Брант, — струва ми се, че вече трябва да сте доволни. Даф, да си вървим.

— Всичко, което му трябва на човек, е самочувствие — забелязатя и се опита да се сгуши по-близо до него, но в поршето не успя.

Той натисна газта, без да каже нищо. Дафни се бе справила с тях блестящо. Нали искаше да се приспособи, а не да се плаши и да ѝ се връзва езикът пред хора, смъмри се той. Но някак си чувстваше, че вече не владее положението. *Престани, държиш се като куче, което си пази кокала!*

Когато най-после стигнаха у дома си, откриха, че леля Кло и Уинтърспуун още не са се прибрали.

— Да си лягаме — предложи Брант.

— Добре — съгласи се тя и очите ѝ светнаха.

Не я изчака да се съблече. Смъкна дрехите ѝ, хвърли я на леглото и превърна цялата си неувереност в дива страст и демонстрация на превъзходство.

— По дяволите! — изруга той, когато дишането му се поуспокои. Изобщо не се бе интересувал от нейните желания и сега се чувстваше като най-долен тип. Очите ѝ бяха затворени. — Даф — повика я тихо. — Прости ми... — Отдръпна се и внимателно я привлече към себе си. — Няма да те оставя да избягаш от мен.

— Не разбирам — произнесе Дафни най-после.

— Аз също — призна Брант. — Но ще направя всичко, за да те накарам да забравиш какъв грубиян бях.

Той призова на помощ целия си опит, за да ѝ достави удоволствие и когато успя, отново изпита онази странна смесица от мощ и чувство за контрол.

Дафни бе като в някаква мъгла. Чувстваше се като изстискан парцал.

— Добре ли си, мила? — чу го да шепти в челото ѝ. Ръката му, голяма и топла, все още бе върху нея и леко я галеше, като че ли искаше още нещо.

Но тя нямаше какво повече да му даде. Чудеше се дали някога е разбирала мъжете и специално този мъж. Успя да кимне и заспа изтощена.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

— По дяволите! Спрете! Искam дървото да се оформи, не да се окастри!

Дърварят изключи електрическата си резачка и погледна към лорд Ашърууд:

— Какво казахте, сър?

Брант понижи глас.

— Аз ще ви показвам клоните, които искам да изрежете, става ли?

Дафни, която идваше от току-що разцъфтялата си розова градина, спря и се усмихна. Дърварят, Томи Орвил, изглеждаше обиден. Брант посочи търпеливо към един доста изсъхнал клон. Бе толкова красив! Носеше червено-бяла блуза от екипа на „Звездите“ и силно избелели и тесни джинси. Страстта бе много хубаво нещо. Доволна бе, че я бе открила навреме. Веднъж, след като се възстанови от „съпружеското опиянение“, както тя го наричаше, попита Брант дали винаги е така и ако да, защо хората изобщо се развеждат. Той я изгледа лениво и ѝ отговори, че тя е най-щастливата жена на света.

— Защото ти си най-великият любовник на света ли? — засмя се Дафни.

— Нали ще гласуваш за мен?

Докато тя обмисляше някакъв остроумен отговор, той нежно започна да гали онова чувствително място точно под дясното ухо.

— Предавам се — прихна Дафни. — Ти си всичко най-велико на света!

— И ти не си лоша, бонбонче.

Но сега, като го гледаше, тя се зачуди дали на него му е толкова приятно с нея, колкото на нея с него. Затворени бяха в Ашърууд вече три месеца Брант определено изглеждаше доволен. Възстановяването на имението отнемаше много време, обаче те и пътуваха — веднъж до Глазгоу на гости на леля Кло, веднъж до Йорк, веднъж до Езерната област, за да посетят езерото Уайдмиър. Той бе очарован от нейните

разкази за историята на всички места, който посещаваха. Най-много му хареса Стоунхендж.

— Като огромни футболисти, скупчени на едно място.

Бе нещо като продължение на медения им месец.

Електрическата косачка отново замлъкна, този път окончателно. Томи внимателно слезе от дървото и въпросително погледна към Брант.

— Това е всичко, благодаря ви. Добра работа свършихте. Хей, Даф, ти какво мислиш?

— Чудесно е. Поздрави сестра си от мен, Томи.

— Разбира се, Дафни.

— Радвам се, че наемаш местни таланти — обърна се тя към съпруга си.

— Това беше най-лесното. Все пак добре, че дойдох навреме, за да спася дървото. Какво става с твоята розова градина?

— Ела да видиш! — Хвана го за ръка и се забърза да изравни крачка с него. — Можем ли да си позволим да наемем градинар, за да я поддържа, докато сме у дома?

У дома, помисли той и й се усмихна. Значи сега Ню Йорк беше за нея у дома?

— Да, ще го уредим. Сигурно ще трябва да продам бърлогата и поршето, но розите са важно нещо и не бих...

Дафни го смушка:

— Аз ще платя, щом изтегля част от вложенията си. Хм — добави тя, като прокара ръка по ребрата му: — Хубаво...

В следващия миг изпищя. Ръката му се бе пхнала в деколтето й.

— Брант, престани! Ами ако някой...

— Просто си връщам услугата, госпожо. И ти не си лоша... — Усети я как се забърза и се усмихна лукаво: — Сигурна ли си, че точно сега искаш да ми покажеш розите си? Би могла да ме поканиш да си поиграем в една друга прекрасна градина.

— Ти си ужасен! Значи все пак в училище си прочел някоя и друга гръцка пиеса. Добре, време е да се разправа най-после с теб.

Стори го, за негово приятно изтощение.

Дафни стана от леглото и остави Брант проснат по гръб, красив и заспал. Също като в Хавай, помисли тя, разглеждайки го на избледняващата светлина. Сега със сигурност знаеше повече за тези неща. Вече не беше наивно момиченце. Покатери се обратно на леглото, наведе се на колене и лакти и го обсипа с целувки. Той измърмори нещо насън, но Дафни продължи да го целува. Стресна се едва когато той се обади тихо:

— Какво ли ще сготви Уинтърспуун за вечеря?

— Нямам никаква представа — отвърна тя и се притисна поблизо до него. — Секс и храна. Това ли е всичко, за което вие, спортистите, мислите?

— В момента само за храна. Бих изял всичко, което не скача по чинията ми. Духът ми желае и друго, но, боя се, само той.

— Обичам духа ти — прихна Дафни. — И всичко друго.

— Хубаво. Утре заминаваме за Париж. Например за една седмица, а?

— Брант! — Тя се хвърли върху него и положи една звучна целувка върху устните му.

— В края на краищата, в Париж има толкова много красиви градини...

— Не те е срам!

В средата на юни Дафни се върна в Ню Йорк със смесени чувства. Това бе реалният свят, а тя съвсем не беше сигурна, че е готова за него. За удоволствие и на двамата пътуваха с конкорд и пристигнаха скоро след като излетяха от Лондон.

— Сър, мадам — посрещна ги Уинтърспуун и им поднесе табла със специални предястия за добре дошли. Той се бе върнал една седмица по-рано, за да подготви всичко.

— А шампанското? — попита Брант.

— Шампанско! — възкликна Дафни. — Пиршество ли ще правим, или какво?

— Почти — усмихна се той. — Да прием по една чаша и ще ти покажа нещо.

„Нещото“ се оказа нов мерцедес, сребрист с черни кожени седалки. Тя погледна първо колата, после съпруга си.

— Значи за това бяха онези загадъчни разговори по телефона?

— Аха...

— И всичките ти подпитвания какво харесвам?

— Аха. Ако си спомняш, питах те обикновено след някоя страстна нощ. Знам, че тогава не си толкова подозрителна.

— Много подло, Брант, много подло.

— Признавам. Трябва да измислиш име на колата и да ме повозиш.

Докато дойде време той да заминава за тренировъчен лагер, почти всички „звезди“ и съпругите им се бяха возили в Гуендолин, а колата и Дафни бяха добре познати на портиера Макс.

— Искане ми се да можем да отидем и ние на лагера — подхвърли един ден с въздишка Дафни на Тифи Ричардсън, докато пътуваха с Гуендолин към къщата на Тифи в Уестчестър.

— Едно време и на мен ми се искаше — потупа я Тифи по коляното. — Но Гай ми обясни, както сигурно и Брант на теб, че там нищичко не може да се прави, защото са затворени на края на света, а след тренировка са полумъртви.

— И все пак...

— Липсва ти, знам. Ала няма да е за дълго. Демонстрационният мач срещу „Лъвовете“ е на четиринайсети август.

— Ще ги смажем — заяви Дафни с чувство. — Тяхното нападение разчита предимно на бързите контраатаки, а защитата им издиша при далечни пасове. Тайни ми каза...

— Леле, Даф! Ти наистина много си навлязла във футбола!

— Обичам тази игра, вярно е, и си купих много книги. А и Брант има огромна колекция от видеозаписи на мачове. Много говоря, нали?

— Не, съвсем не — засмя се Тифи. — Приятно ми е да слушам английския ти акцент, когато говориш за футбол. Кажете ми — продължи тя след кратка пауза, — харесва ли ти брака с Брант?

— С бившия плейбой ли?

— Мисля, че „бивш“ е точната дума.

Дафни се загледа в пътя пред себе си и прехапа устни.

— Според мен въпросът би трябвало да бъде дали на него му харесва брака с мен. Той е джентълмен, нали знаеш. Винаги прави и казва каквото трябва, държи на думата си и така нататък.

— Не — повтори Тифи. — На теб харесва ли ти да си омъжена за него? — „Дума?“, зачуди се тя наум. „Каква дума?“

— Мисля — отвърна Дафни с тежка въздишка, — че аз много го обичам.

— Радвам се да го чуя. Брант заслужава най-доброто и мисля, че това си ти.

— Най-доброто? Аз? Съвсем не съм сигурна. Както ти казах, Брант е джентълмен. — „И никога не ми е казвал, че ме обича.“ Тя се замисли за всичките му любовни думи, изплъзващи се понякога в моменти на страст. Но никога не го е признавал например по време на вечеря с Уинтърспуун. „Е, ти също, глупачке!“ Обаче бе искала да го каже. Страхливка, ето това беше тя. Той бе такъв джентълмен, че сигурно щеше да го повтори след нея от любезност и за да не я наскърби.

— Вече не се страхуваш от Марси, нали?

— О, не. Срегнах я миналата седмица в театъра — аз бях с майката на Брант — и тя се държа много мило. Беше страхотна... майката на Брант, де.

— Имаш късмет. Моята свекърва е тип мъченица. Изкарва ме от нерви. И, разбира се, винаги когато дойде, се държи с Гай, все едно че е дар от Бога. После две седмици е нетърпим.

Поговориха за двете деца на Тифи и работата ѝ като специалист по вътрешно обзавеждане.

— Ще отидеш ли в Детройт за мача? — попита Дафни.

— О, не. Това е само демонстрационен мач. Гай ще играе най-много две четвъртини. Сам иска да пусне новите момчета. Дори Брант няма да играе толкова много. Евън Мърфи трябва да добие известен опит като преден защитник.

— Да, знам. — В случай, че Брант се контузи, помисли Дафни мрачно. — Но аз ще отида. Струва ми се, че дори Уинтърспуун иска да опита. Казва, че било „ужасно варварско“, ала го видях да чете някои от моите книги.

— Английският иконом! — засмя се Тифи.

— Потресаващо, нали?

Дафни прекара последната седмица преди завръщането на Брант от тренировъчния лагер при Алис Ашър в Кънетикът. И един горещ следобед едва не намери смъртта си на малка пресечка в Стамфорд, както разказа по-късно на Алис в болницата.

— Засече ме някакъв камион с бира, като се опитвах да избягна едно момченце с велосипед. Не е честно. Какво ли ще каже Брант? — Обърна изпълнените си с тревога очи към свежърва си: — Нищо ми няма, честна дума. Нали няма да му се обадиш?

— Шшт, не говори, скъпа. Голям късмет имаш, само няколко натъртени ребра и леко сътресение. А аз, разбира се, вече му се обадох. Ти доста време беше между живота и смъртта.

— Ох, по-добре да не беше! Само това му липсва. Той трябва да се съсредоточи върху футбола, а не да се разстройва заради мен и Гуен.

— Ако Гуен изглежда така добре, както ти, любов моя, дума няма да кажа.

— Брант!

Той се приближи към леглото, наведе се и внимателно огледа лицето ѝ.

— Как си, шофьорке?

— Не бях аз виновна! — възмути се тя. — Направих всичко както трябва и ако не беше онази глупава бира... — Брант целуна подпухналите ѝ устни. — А Алис казва, че Гуен е пълна развалина.

— По-късно ще я погледна. Сега не се тревожи за нея. — Хвана ръката ѝ и разсеяно я погали. — Какви са тези глупости, че си щяла да ме разсееш от футбола? Не ставай глупава. Ти си моя жена.

— Ами мача с „Лъвовете“! — проплака Дафни. — Трябваше да гледате записи на техните мачове, да обсъждате стратегията...

— Оставих това на Евън Мърфи, който изгаря от нетърпение. Харесва ми синината над дясното ти око. Придава ти малко закачлив вид. — Говореше весело, защото вече се бе срещнал с лекаря ѝ и знаеше, че всичко е наред. — Ума ми изкара, да знаеш.

Тя погледна укорително към Алис:

— Не трябваше да го безпокоиш.

— Нали съпрузите са за това, миличка. Сега ще ви оставя за малко сами. Но не стой дълго, Брант. Има още остатъци от сътресението.

— Звучи като остатъци от ядене — засмя се Дафни.

Той изчака, докато майка му затвори вратата, после седна на края на леглото, отметна чаршафа и вдигна нощницата ѝ.

— Какво правиш? — изненада се тя. Какво ли бе намислил... тук, в болницата, пред всичките тези сестри, които сновяха наоколо?

— Ребрата ти — обясни кратко Брант и ги отви. — Бива си ги — заключи накрая, като огледа виолетовите и жълти ивици по тях. Беше слабо да се каже, че телефонното обаждане на майка му го уплаши. Той изстина, вцепени се и се обля в студена пот, докато Алис най-после успя да го накара да повярва, че Дафни е добре.

— Ще успея да дойда на демонстрационния мач, обещавам. Няма да те изоставя.

Брант погледна за миг плоския ѝ корем и внимателно я зави.

— Ще видим за мача — отвърна той и за миг затвори очи. Чудеше се дали трябва да ѝ каже, че е пометнала. Не, това нямаше да промени нищо, а би я накарало да се чувства виновна. Съвсем ранна бременност, обясни докторът. Втори месец. Тръсна глава и си повтори, че е прав. Почувства как пръстите ѝ се свиват около ръката му.

— Какво има, Брант? Сигурно си много уморен от пътуването.

— Защо поне веднъж не помислиш само за себе си? Кой го интересува дали аз съм уморен или не?

От острия му тон тя понечи да се надигне, но главата отмъстително я заболя.

— Мен ме интересува — каза тихо. — Много ме интересува.

Той забеляза проблесналата в очите ѝ болка и се надигна:

— Време ли е за болкоуспокояващото?

— Сигурно — призна Дафни и бавно обърна глава към него.

— Ще говоря със сестрата. Сега си почивай, скъпа, а довечера ще дойда пак да те видя.

— Ще погледнеш ли Гуен?

— Дори ще се погрижа да ѝ дадат болкоуспокояващо.

Даф е имала късмет, голям късмет, помисли Брант по-късно, когато видя мерцедеса. Камионът го бе ударил откъм страната на шофьора. Отново се изпоти, ала влажният климат в Кънетикът нямаше нищо общо с това.

Три дни по-късно той замина отново за тренировъчния лагер с обещанията на Дафни, че ще остане при майка му и няма да се тревожи.

— И без това нищо друго не можеш да направиш — успокои я Брант. — Гуендолин ще е готова чак след седмица.

Тя силно го прегърна и направо примижа от болката в ребрата. Той я погали по гладката буза:

— Ще ти се обадя довечера, скъпа.

Същия ден следобед Уинтърспуун заключи бърлогата и пристигна в Кънетикът.

— Вие ще се грижите за госпожица Дафни — нареди той на Алис Ашър, — а аз ще се заема с готвенето.

— Не мога да си представя, че само ме изкомандва и аз свих знамената и напуснах бойното поле — призна Алис по-късно пред Дафни.

— Уинтърспуун е тоталитарист, но има добро сърце — усмихна ѝ се Дафни. Знаеше, че не бива да се смее. Все още я болеше.

През следващата седмица Алис имаше и други поводи да се чуди. Дафни бе толкова неуверена в себе си, ала постоянният поток от посетители и всичките съпруги на футболисти я накараха бързо да осъзнае, че хората много обичат снаха ѝ.

На тринайсети август, когато влезе в стаята ѝ, премигна от изненада. Дафни си събираше багажа.

— Заминавам за Детройт да гледам мача на Брант — съобщи тя с нетърпящ възражения глас.

— Не трябваше ли да поговориш с доктора...

— След половин час Уинтърспуун ще ме закара до летището. Аз съм съвсем добре, Алис, честна дума.

— Но какво ще каже Брант?

— Той не знае — намигна ѝ Дафни. — Това е изненада.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Доктор Лоури закъсняваше и Дафни прелистваше списанията в чакалнята. Нито едно спортно, помисли с раздражение.

— Госпожа Ашър?

— Да — вдигна тя поглед към сестрата.

— Доктор Лоури ще дойде всеки момент. Бихте ли минали в кабинета?

Дафни послушно влезе в малката стерилна стая и седна на единствения стол. Сестрата ѝ подаде един хартиен халат и започна да подготвя инструментите.

— Защо трябва да обличам това нещо? — попита Дафни. — Нали става дума само за ребрата и за главата ми?

— Доктор Лоури ще иска да ви направи и кратък вътрешен преглед.

— Но защо? Преди шест месеца ми правиха пълни изследвания.

— Сигурно иска да провери дали всичко е наред след спонтанния аборт.

— Спонтанен аборт ли? — повтори тя и не позна гласа си.

Сестрата я погледна и ѝ се усмихна:

— Няма за какво да се безпокоите. Това е елементарна операция, а и вие бяхте едва във втория месец. Сигурна съм, че вече сте добре.

Тя потупа Дафни успокоително по рамото и излезе.

Дафни се преоблече като автомат в странния хартиен халат и приседна на ъгъла на гинекологичния стол. „Загубила съм детето си, а никой не си е направил труда да ми го каже. Мили Боже, та аз дори не знаех, че съм била бременна!“

Припомни си последните седмици преди катастрофата и осъзна, че е пропуснала един цикъл. Но не се бе замисляла за това. Пък и се чувстваше съвсем добре. Загледа се с невиждащи очи в бялата стена. Дали Брант знаеше?

— Добър ден, госпожо Ашър. Браво, вече изглеждате съвсем добре.

— Защо не сте ми казали, че съм пометнала? — попита Дафни без излишни предисловия.

Лоран Лоури знаеше, че не беше правилно това да се пази в тайна от Дафни. Не трябваше да се остави Брант Ашър да я убеди. А Джейн Когинс, бърбивата ѝ сестра, неволно бе изплюла камъчето. Тя въздъхна и седна, като обмисляше всяка дума.

— Вие доста време бяхте в безсъзнание — започна накрая, като реши да поеме цялата отговорност върху себе си. — Попитяхме свекърва ви дали сте бременна и тя каза, че разбира се, не сте. Това е задължително преди да се правят рентгенови изследвания. Пометнали сте в резултат на катастрофата, но след серията снимки все едно щеше да се наложи да направим аборт. Съжалявам, госпожо Ашър.

Дафни кимна мълчаливо. *Ти си го направила, глупачка такава, в проклетата катастрофа!*

Знаеше, че рентгеновите лъчи са вредни за бременните. Изтърпя прегледа, като отговаряше едносрично на въпросите на доктор Лоури.

— Облечете се и елате в кабинета ми — каза лекарката, когато приключи. Дафни кимна, изчака я да излезе, смъкна се от масата и започна да се облича.

Когато вече седеше срещу нея, едва се сдържаше да попита дали Брант знае, ала се страхуваше от отговора. Разбира се, че не знаеше, иначе щеше да ѝ каже.

— Ребрата ви са съвсем добре. Вече не приличате на чуждестранно знаме. Казвате, че нямате и главоболие, значи можем да приемем, че и там всичко се е възстановило. — Доктор Лоури замълча за миг, почуквайки с химикалката си по бюрото. — Ако искате отново да забременеете, бих ви посъветвала да почакате поне три месеца. Тялото ви трябва да се възстанови.

— Ще почакам по-дълго — отвърна Дафни. — Футболният сезон започва след две седмици и не искам да пътувам бременна из цялата страна.

— Имахте ли представа, че сте бременна?

Дафни поклати глава отрицателно, без да я поглежда.

— Е, случват се такива неща. Бъдете благодарна, че е било съвсем в началото. Колкото до сексуалните отношения с вашия съпруг, препоръчвам да изчакате още около седмица. — Лекарката се изправи и ѝ протегна ръка: — След три месеца отидете при доктор Мейсън в

Ню Йорк. Тя ще ви направи контролен преглед. Успех на вашия съпруг и на „Звездите“.

Разбира се, помисли Дафни. Лесно ѝ беше на нея. Успех на целия отбор. Случаят е приключен. Много лошо, но всяко зло за добро. Тя примижа срещу ярката слънчева светлина. Нямаше да каже на Брант. Не можеше. Не знаеше как ще реагира. Дали свекърва ѝ знаеше? Нямаше да я пита. Нямаше да спомене пред никого. Всичко вече бе свършило. След време и тя щеше да го забрави.

— Добре ли сте, госпожо? — попита Уинтърспуун и ѝ отвори вратата на колата.

— Какво? О, да, добре съм. Съвсем добре.

„Лъвовете“ дори не се опитаха да играят, помисли Дафни с отвращение, когато се чу последният съдийски сигнал „Звездите“ биха с тридесет и пет на седем. Брант игра великолепно и коментаторите не спираха да хвалят таланта му и силния му удар. Тя вика до прегракване. Не седна при другите жени, повечето съпруги на новациите в отбора, защото не искаше някой от играчите да погледне натам, да я види и да каже на Брант.

Слезе от трибуната и отиде пред съблекалнята на „Звездите“. Усмихна се, като си представи изражението на Брант.

Един мъж я заговори:

— Вие съпруга на някой от играчите ли сте, госпожо?

Тя се обърна и му се усмихна лъчезарно:

— Да, аз съм госпожа Ашър.

— А, английската наследница! — зарадва се той на неочакваното си откритие и гласът му се издигна на половин октава.

— Не, английската съпруга. Голям провал за „Лъвовете“, нали? Сякаш играеха на пиян морков. — Очите ѝ светнаха.

— Брант е в отлична форма! Толкова е грациозен. Топката е като продължение на ръката му. И бяга бързо като крило. А трите гола на Лойд! Сигурно скочи поне три метра. — Тя продължи да обяснява на все по-възхитения си слушател подробностите от стратегията, изпълненията на отделните играчи, очевидния развой на резултата. — Тази година ще отидем на финала за Суперкупата! Ще видите!

Мак Драйфус пишеше колкото можеше бързо. Това момиче бе истинска находка! Познаваше играта. И беше англичанка. Интересно, много интересно. Той махна на колегата си Тим Малоуни. Никой от тях

не бе имал намерение да пише репортаж за демонстрационния мач. Леле, какъв удар! Когато Брант най-после се появи на вратата на съблекалнята, бе посрещнат от възторжено усмихнатата си съпруга, която се хвърли в прегръдките му. Целуна я и чу изщракването на фотоапарат.

— Страхотна игра, Брант — поздрави го приветливо Мак.

— И страхотна жена. Радвам се, че се запознахме, госпожо.

Другите играчи се струпяха около Дафни и Брант я чу да им предава последните новини за здравето, настроението и мислите на техните жени, деца и домашни животни. Видя как Мак Драйфус се върна обратно с прикован в нея поглед. Като я слушаше да хвали всеки от играчите за определено изпълнение, когато е бил ключовата фигура, той самият се зачуди дали тя изобщо някога забравя нещо. Момчетата засияха.

Мина още половин час, докато останат сами. Дафни отново го прегърна.

— Обичам Детройт! — възкликна тя. — Искам да останем още един-два дни и да посетим някой от автомобилните заводи.

— Много ме изненада — обади се Брант, когато успя да вземе думата.

— Нали? — Усмивката ѝ бе слънчева и открита.

— Сигурна ли си, че си добре?

— Уинтърспуун ме одобри. Ти беше наистина блестящ. Толкова беше вълнуващо да те гледам на живо как играеш. Вече уредих до една седмица да получим запис на мача. Но знаеш ли, това ново правило за пресичане на паса може в началото да създаде някои проблеми. Трябва да напомняш на момчетата да поглеждат към топката, преди да затрупат нападателя. Когато изсвириха на Дани, той се вбеси, ала това си беше по правилата.

Брант спря за миг и я погледна:

— Променила си се, знаеш ли?

— Само известно време не ме стискай толкова силно, а? — Дафни се усмихна и обви ръце около кръста му. За нейна изненада, очите му потъмняха от тревога. — Ребрата ми са съвсем добре — поясни тя. — Моля те, вече няма за какво да се безпокоиш.

Брант не мислеше за ребрата ѝ, обаче тя нямаше как да го знае.

— Господи, колко съм щастлив, че те виждам! — въздъхна той и силно я целуна. — А сега ще получиш от съпруга си първата доза болки след мача.

— Целия ще те разтрия — обеща Дафни. — Затрупаха те само веднъж. Заболя ли те?

— Не е нещо, което малко нежни женски грижи да не могат да оправят. Искаш ли да си поиграеш във ваната с мотора, моето момиче?

— Дори няма нужда да ходим в Калифорния.

Това, разбира се, бе грешка. Дафни известно време разтрива раменете му, но когато се бухна при него във водовъртежа, Брант простена наум. *Разсей с нещо и себе си, и нея, идиот такъв!*

— Мама добре ли е?

— Хм? А, да, много е добре и ти праща поздрав. Кло се обади и ти пожела успех, а Уинтърспуун каза, че ще гледа мача по телевизията.

Изобщо не ме боли, мислеше Дафни. И от няколко дни не ме е боляло. Не, нищо не ме боли. Онова, което ѝ каза доктор Лоури, бе само предложение, или поне сега така ѝ се искаше да го разбира. Желаше съпруга си, много го желаше и не правеше никакви опити да обуздае нарастващата си страст. Освен това пиеше хапчета, така че нямаше как да забременее, преди опасността да е минала. Ръката се плъзна по гърдите му.

— Даф, недей — процеди Брант през зъби.

— Защо? Не ти ли липсвах?

— Уморен съм. Моля те, мила, не тази вечер. Чувствам се съвсем скапан.

— Разбирам — промълви Дафни, но той забеляза объркването в погледа ѝ.

Изруга яростно наум. Измамата създаваше сериозни проблеми. Ето, готов бе да ѝ се нахвърли, ала не биваше, а тя не знаеше, че не бива. По дяволите!

— Радвам се, че дойде — пое дълбоко въздух Брант. — Мак Драйфус сигурно почти се е влюбил в теб. Видях как замаяно те гледаше.

— След като изтърси онази глупост за английската наследница, искаше само да си поговорим за мача. Е, поговорихме си. Сигурно съм

му досадила до смърт. Той спортен журналист ли е?

— Да, в чикагския вестник „Сън“. Да излизаме оттук, преди да сме замръзнали.

Дафни настоя да го избърше и докрай подложи на изпитание волята му. И спеше без нощница! Уви се около него и Брант изпъшка.

На другата сутрин, когато седяха в леглото с табли на коленете си и Брант пиеше кафе, прелиствайки спортните страници на детройтския вестник, внезапно остави чашата си много бавно и много внимателно. Имаше голяма снимка на Дафни, която го целува, а надписът отдолу гласеше: „Английска съпруга — истинска американка“.

— Божичко! — възкликна той и подаде вестника на Дафни.

— Това е игра на думи, нали? — попита тя. — Това за истинската американка.

— Да. Мак обича такива неща.

— Я чуи, Брант: „Дафни Ашър вероятно дава съвети на съпруга си, както и на останалите играчи от «Звездите». Нейното разбиране за играта е поразително, особено като се има предвид, че за пръв път е чула за американски футбол само преди шест месеца. Обърнете внимание, треньори...“ — Дафни замълча и набързо прегледа останалото. — Не мога да повярвам, той практически ме е цитирал! Та това е лудост!

Върна му вестника. Брант го прочете. Чувстваше се леко замаян.

— Знаех, че учиш бързо, но чак дотам...

— Доста чета — обясни тя скромно. — И гледам много филми.

— Изглежда, светът ужасно бързо се променя. Поне моят свят.

— Да — съгласи се Дафни и хапна от пържените яйца. — Ти си вече женен образ. Трябва да се промени.

„Образ“, помисли той. След колко време щеше да из чезне и английският ѝ акцент?

Радваше се на растящата ѝ популярност сред журналистите до мача с „Каубоите“.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Брант, уморен и натъртен след тежкия мач срещу „Каубоите“, който загубиха, стоеше пред Дафни и я гледаше, без да може изобщо да разбере какво му говори.

— Така че отначало ще правя интервюта, а после, през сезона, ако всичко върви добре, направо ще ме включат в коментара на полувремето. — Толкова развълнувана, че едва успяваше да говори свързано, тя замълча за миг и продължи: — И няма да повярваш! Може би, само може би ще бъда първата жена, която ще прави преки коментари по време на мача! Джо Намат, Франк Гифърд...

— Господи, Даф, спри за малко! — Той тръсна глава, за да се осъзнае. — За какво по дяволите говориш? Някаква телевизионна компания ти е предложила работа като спортен журналист ли?

— Да, и искат първо да интервюирам съпруга си, Брант Танцъора! О, Брант, представяш ли си? Аз ще те интервюирам и ще можем да говорим за всички играчи и как ще отидете на финала за Суперкупата! Господин Ървинг каза, че...

— Не вярвам — прекъсна я той. — За какво, по дяволите, ще ти предлагат такава работа?

— Едно чисто уиски, сър.

— Какво? О, Уинтърспуун, благодаря... — Слава Богу, че го бе сипал двойно.

— Точно това ви трябва, за да се разсее напрежението, сър.

— Поне за начало! — Брант пресуши чашата и изтри уста с опакото на ръката си. — Отивам във ваната — съобщи той. — Да разсея още напрежение.

Дафни премигна към гърба му и отвори уста, ала бе изпреварена от спокойната забележка на Уинтърспуун:

— Знаете как е той след мач, госпожице Дафни. А и при мелето в третата четвърт онзи грубиян сигурно му е раздрусал вътрешностите.

— Но това е важно!

Тя се втурна след мъжа си. Към банята водеше пътечка от дрехи. Неволно се усмихна. Чорапите винаги бяха последното нещо, което Брант сваляше, особено левият. Той стоеше пред огледалото и внимателно разтриваше рамото си. Дафни отново се въодушеви:

— Трябва да поговоря с момчетата от средната линия — сви устни тя. — Най-вече с Фил. Остави такава дупка. Затова те направиха на сандвич.

— Дафни — заговори Брант и тя го зяпна. Винаги ѝ викаше Даф. — Няма да говориш нито с Фил, нито с който и да е друг. Разбра ли?

— Ти просто си уморен и... раздразнителен — реши Дафни и майчински го потупа по рамото. — Ела във ваната.

— Уморен съм, обаче не съм петгодишен! Сега защо не идеш да се посетим около Уинтърспуун? Можеш да му предложиш да бъркаш картофите вместо него.

Тя замръзна и присви очи.

— Няма нужда да бъдеш груб. Освен това не се суея. Опитвах се да се отнеса с разбиране.

Той се отпусна във ваната и затвори очи.

— Е, доколкото схващам, няма да ми се наложи да търпя още дълго разбирането ти.

— Какво имаш предвид?

Брант отвори едното си око и я видя да стои до ваната с ръце на кръста.

— Това значи, че ако приемеш тази работа, ще престанеш да бъдеш моя жена.

— Какви глупости говориш? Разбира се, че съм твоя жена. Ако не бях, едва ли някой би се интересувал какво имам да кажа, независимо дали мога да различа пъпеш от футболна топка или не.

— Пъпешът е единственото, което различавах, и се радвам, че най-накрая осъзна защо някой ти предлага каквото и да е.

— А, сега разбрах — кипна Дафни. — Ако не беше великият Брант Ашър, съкратено от Ашърууд, както вие американците съкращават и кълцат всичко, и досега щях да броя яйца, да подкастрирам рози и да се страхувам от сянката си!

— Наистина си разбрала. А сега би ли ме оставила на мира?

Тя грабна една кърпа и го замери. Той я смъкна от лицето си и я хвърли на пода.

— Ето кой бил петгодишен — промърмори Брант.

— Няма да си тръгна — процеди Дафни през зъби. — И започвам да си мисля, че би било просто прекрасно да не трябва да понасям проклетите ти болки след всеки тъп мач.

— Няма да ти се налага, ако приемеш работата. Тогава няма да имаш време и за телеграми.

— Ще печеля много пари, Брант. Бих могла да си позволя дори от време на време да ти се обаждам по телефона.

— Аха, ето значи какво било! Колко още кредитни карти искаш? Колко още хартийки, които да доказват, че струваш нещо?

— Струвам нещо, мерзавец такъв!

— Пак се върна в деветнайсети век! — Той въздъхна. — Защо толкова те дразни, че аз изкарвам хляба в това семейство? Живеем съвсем прилично, Гуен ще е готова след нула време...

— Не разбирам защо всичко това не те ужасява. И изобщо не става дума, че ти печелиш всичките пари. Какво искаш, да потъна като камък в езерото ли?

— В блатото. А ти си толкова камък, колкото аз съм хокеист. — Брант се изправи и посегна към хавлията. — Искаш ли да бъдеш една добра жена и да ми изтриеш гърба?

— По-скоро бих ти прерязала гърлото!

— И на това му викат удоволствие от семейния живот.

— Отивам си! — заяви тя, трепереща от гняв.

— Доколкото си спомням, вече няколко пъти те помолих да го сториш. — Той се изтри, хвърли хавлията на пода и излезе в спалнята. Просна се на леглото и скръсти ръце под главата си. — Още ли си тук?

— Така ли се държеше с Марси и с всички други жени?

— Не. Ако теб те нямаше, а Марси беше тук, щеше да прави всякакви приятни неща, за да ме накара да забравя за болките си.

— И аз мога да правя тези неща!

— Защо тогава не ги правиш? Защо само ми опяваш за глупавите си планове да печелиш слава и пари от моето име?

Беше жестоко и Брант го знаеше. Но следващите й думи го накараха да забрави всякакви опити за помирение, които му бяха дошли наум.

— Върви по дяволите, Брант Ашър! Не ми трябва твоето име! Мога да направя всичко сама! И ще го направя!

— Как можещ да си толкова глупава? — Той скочи гневно. — Ако не се бях съгласил да се ожения за теб, сега щеше да си там, където Лусила щеше да те е изпратила, вероятно секретарка в някоя прашна лондонска канцеларийка. Или пък погребана в Глазгоу при леля Кло, докато горката жена се опитва да те омъжи за някоя невинна душа с кредитни карти и с професия, в която ти да се опитваш да се бъркаш.

— Можех да се омъжа за когото си поискам! Да се бъркам? Просто не ти вярвам. Та ти ме молеше да се омъжа за теб!

— Ами, молил съм те! Признавам, отначало идеята ми се стори добра. Горката малка Дафни, безпомощна, несигурна, със самочувствие на мокра мишка...

— Престани!

— Защо, не е ли истина?

— Аз вече не съм несигурна! Мога да правя всичко и...

— По дяволите, дори не се научи да караш както трябва, та да не загубиш детето!

Тя замръзна и в потресените ѝ очи се изписа болка. Брант яростно се изруга наум. Бързо стана от леглото, ала Дафни се отдръпна от него. Протегна ръка към нея:

— Даф, извинявай. Не исках да го кажа. Не си меря приказките и...

— Знаел си — произнесе тя бавно, обърна му гръб и скръсти ръце пред гърдите си. — И не си ми казал. Трябваше да го науча от една сестра, която не може да си държи езика зад зъбите...

Той се приближи и привлече скованото ѝ тяло към себе си.

— Аз реших да не ти казваме. Лекарката смяташе, че трябва да знаеш, но аз настоявах. Не исках да се чувстваш виновна. Извинявай, ала когато се ядосам, не знам какво говоря. Моля те, Даф, прости ми, любов моя.

— Не ме наричай „любов моя“ — прекъсна го Дафни с леден глас. — Нашето беше един старомоден брак по сметка и ти го знаеш не по-зле от мен. Действително ме спаси от гадния живот. Няма нужда да ми го напомняш. И си прав. Не мога да се възползвам от теб и от твоята професия, да се бъркам, да си пъхам носа където очевидно не ми е мястото.

Би предпочел да е бясна и да му крещи, осъзна Брант, слушайки безизразния ѝ глас. Чувстваше се като най-долен тип и имаше желание

да гаврътне едно уиски, чисто. Какво да ѝ каже, какво да направи? Погали я по гърба.

— Даф, за това предложение за работа, моля те, забрави всички глупости, които ти надрънках. Ти сама ще си решиш. Наистина.

Тя усети как ръцете му се преместиха от гърба ѝ към раменете и започнаха леко да я разтриват, после я притиснаха силно към него. Колко глупава е била да допусне, че и той като нея ще се зарадва на тази възможност. Брант изпълняваше своята част от сделката, отнасяше се добре с нея, оставаше ѝ верен, дори когато тя се държеше като пълна глупачка. Но ето че се видя какво всъщност мисли за нея, въпреки всичките му извинения сега. Разбра го. Бавно се освободи от него.

— Благодаря — промълви, без да среща погледа му. — Искаш ли да си починеш преди вечеря? Ще кажа на Уинтърспуун да я забави, колкото пожелаеш. Мисля, че е печено, така че не би трябвало да е проблем. Той... ме учи по малко да готвя. Да те повикам ли след един час?

Брант я пусна да си отиде и я проследи с поглед с чувството на пълно безсилие.

— Един час — повтори тихо.

Дафни не затръшна вратата. По-добре да беше. Не, просто се плъзна през нея като безплътен дух. Той отново се хвърли на леглото и се загледа в тавана.

Защо просто не признаеш истината, идиот такъв, поне пред себе си? Тази ненормална реакция е защото се страхуваш да не я загубиш. Искаш я цялата — нейната жар, нейната възбуда, нейните грижи, нейното присъствие. Искаш да знаеш, че докато играеш, тя вика или свирка на трибуните. Страх те е да не те изостави. Ти я обичаш, глупако! От това самопризнание му прилоша. Вярваше, че е имунизиран и бе малко или много доволен от неясната празнота в живота си. До преди Дафни. Чудеше се откога я обича.

Любовта бе подло нещо, хващаше човек в капана си, преди да е усетил, че се е излъгал. О, да, отдавна я обичаше, ала бе прекалено сляп и безчувствен, за да го разбере. Понечи да скочи от леглото, за да го изкрещи пред нея, не, пред цял Ню Йорк. Замръзна и тупна обратно. Сега за нищо на света не би му повярвала.

Сега сигурно мислеше, че е високомерен и самонадеян тип, който не може да си представи жена му да има свой живот. Не, не беше това. Не че се чувстваше с нещо заплашен от мисълта, че тя може да постигне успех. Спомни си Джейн, професионална манекенка, която навремето печелеше повече от него. И Лиза Кормънт, компютърен гений. И Марси Елис, една много добра журналистка. Не, с две думи казано, просто искаше жена си до себе си. И какво направи? Хвърли ѝ аборта в лицето.

Чак сега се замисли защо не му бе казала, че знае — ако, разбира се, вече не е знаела, че той знае. Отново видя болката в очите ѝ. Не, просто беше носила самотно нещастieto си, за да не го разтревожи, за да го предпази, да не му причини болка. А вината? Не, това бе глупаво. Катастрофата не беше по нейна вина.

А може би все още е несигурна в себе си и мисли, че ти ще я намразиш, ако научиш за аборта. Затова никога не е говорила с теб за това.

Простена. Познаваше я достатъчно, за да разбира, че това е напълно вероятно.

А може би искаше да се махне от него. След прекрасното му изпълнение в банята може би нямаше търпение да подпише договора си с телевизионната компания. Може би не чувстваше нищо подобно на онова, което чувстваше той.

Когато след половин час излезе от банята, езикът му бе натежал като олово. Залогът бе прекалено голям, прекалено много имаше за губене, за да се разбъбри, без да обмисли внимателно всяка дума. Единственото, което успя да каже, бе:

— Би ли дошла следващата седмица с мен в Хюстън за мача с „Нефтохимиците“? Ще отидем на гости на Дъсти, Лили и децата, а може и да останем за Деня на благодарността.

Дафни вдигна поглед от варените си картофи, след като старателно избути магданоза към края на чинията. Уинтърспуун обичаше зеленината. Почувства напрежението, излъчващо се от Брант, въпреки че гласът му бе спокоен и безизразен. Загледа се в твърдите черти на лицето му, във високите му скули, в немирните вежди. Обичаше го до болка.

— Дафни?

— Да — отвърна тя най-последно. — Ще дойда. — Гласът ѝ бе спокоен като неговия, но той видя неувереността в очите ѝ.

Какво да каже? Какво да направи?

Щеше да ѝ покаже любовта си в леглото. А после? Сексът само отлагаше проблемите, не ги разрешаваше.

Цяла вечер чувстваше разстоянието между тях. Чудесната ѝ жизнерадостност, веселият ѝ смях се бяха сменили с напрегната предпазливост. Играха карти на три ръце с Уинтърспуун и новоизпеченият белотаджия ги би и двамата.

— В края на краищата, сър — успокои го Уинтърспуун, — това са само десет долара.

Много по-късно, след внимателна и дълга любовна игра, Брант гледаше лицето ѝ, докато тялото ѝ тръпнеше до неговото.

— Господи, колко си красива! — прошепна той. Дафни, която несъзнателно се бе борила срещу насладата, имаше чувството, че потъва.

— Брант, аз...

— Искам да бъдеш щастлива — продължи той. — Искам да бъдеш щастлива с мен.

Само една абсолютна глупачка би могла да е нещастна с него, помисли тя замаяно.

— И аз искам — прошепна безпомощно и силно го прегърна.

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

Хюстън бе топъл, прекалено топъл като за края на ноември, и толкова влажен, че след десет минути косата на Дафни провисна на мокри кичури край лицето ѝ.

— Лили! Дъсти! Леле, и цялата фамилия!

Дафни се усмихна. Първо Лили, после Дъсти я целунаха, а Дани, Кийт и Патриша затанцуваха около тях. Тя изостави смущаващите я мисли, преглътна нещастieto си и се отдаде на буйните поздравления.

— Още ли търпиш тази моя сестра? — чу тя Брант да пита зет си.

— Брант, туй момиченце е истински динамит. Хюстън нямаше да е същият без нея. Да бе, старче, ще си я търпя.

— Ха! А защо не питаш мен, мили братко?

Брант се усмихна на красивата си сестра:

— Никога не ми е идвало наум, че е толкова лесно човек да се справи с теб. Дъсти е истински мъж. Винаги съм знаел, че ще те вкара в пътя.

Докато Лили го смушкваше в ребрата, Дъсти се обърна към Дафни:

— А как е нашто английско булче?

— Горе-долу две по четирибалната система.

— Кoi две? — попита добродушно Дъсти.

— Никога не съм разбирала от комплименти — засмя се Дафни.

— А аз не мога да си кажа приказката покрай тия палавници. Айде, деца, изчезвайте оттук. Брант, оставаш ли с отбора и след мача?

— Да, а после с Дафни ще ви нападнем за два дни. Става ли?

— Готово. Веднага след мача с Лили сме ви замислили истинско тексаско барбекю. Но за Деня на благодарността обещаваме да има пуйка и всякакви подробности.

След още една серия прегръдки Брант и Дафни се качиха на автобуса на отбора към хотела. Във фойето се оказаха заобиколени от

запаянковци и журналисти. Един репортер, с когото се бяха срещнали в Далас, я забеляза и се провикна:

— Госпожо Ашър! Добре дошли в Хюстън! Ще ми кажете ли прогнозата си за мача?

Тя се сви до Брант, той почувства напрежението ѝ и отново се изруга наум. Много нежно ѝ каза:

— Върви, скъпа. Ти си пълна с прогнози. Дай им това, което искат.

Наблюдаваше я с крайчеца на окото си, докато говореше с друг журналист. Отначало бе скована, ала скоро се оживи и Брант се усмихна, като я видя да жестикулира, чу сладкия ѝ смях, английския ѝ акцент. Почувства гордост. Магаре такова, каза си. Тя е неповторима, а ти искаше да я вкараш в някакъв калъп. По-скоро в сейф. Желаете я само за себе си. Доповръща му се от отвращение към самия себе си.

Скоро около нея се струпаха и другите журналисти, а след тях и съотборниците му. Това бе може би най-забавното интервю преди мач, което бе виждал. Дори Сам Карверели пърхаше като горда квачка край пиленцето си.

Имаше само една лъжица катран в меда и името ѝ бе Ричард Монро, голям спортен наблюдател от Лос Анджелис. Той бе заклет привърженик на мъжката хегемония в спорта и посиняваше от яд, ако някое „момиченце“ се опитваше да си върти опашката край състезателите. Брант се отдели от футболистите, готов да се нахвърли върху него, ако се заяде с Дафни.

А мъжът имаше намерение да направи точно това. Рич Монро бе видял изпълнението на Дафни и стисна злобно устни. Съгласен бе, че е хубава и чаровна, но, по дяволите, ако иска да се показва, да стане манекенка! Проби си път между глупаците, които я бяха наобиколили, и попита:

— Липсват ли ви английските спортисти, госпожо Ашър? Сезонът по ръгби сигурно е в разгара си?

— Не познавам английски спортисти, а за ръгбито нямам представа — отговори Дафни и насочи слънчевата си усмивка и предпазливия си поглед към високия изпит мъж.

— Какво? — извиси той саркастично глас. — Искате да кажете, че сте изоставили всичките си ръгбисти заради нашите американски футболисти?

О, не, помисли Дафни, този ме смята за някаква ненаситна любителка на мъже.

— Да, господине, наистина, обаче не мисля, че им липсвам кой знае колко. — *Какво ще кажеш на това, невъзпитан простак?*

— Толкова ли са ръгбистите... по-малко гостоприемни от нашите футболисти? Сигурно сте познавали някои от тях в Англия.

— Не повече от пет-шест — призна Дафни, молейки се той да не забележи стиснатите ѝ юмруци. — И те съвсем не са толкова... гостоприемни, колкото, да речем, Лойд или Тайни или Гай.

— Значи сте колективен играч — забеляза Рич Монро с молив върху бележника. — Или по-скоро играчка. Колкото повече, толкова по-весело.

— Може би, господине, би трябвало да огледате по-внимателно моя съпруг, Брант Ашър. Тогава, обещавам ви, няма да задавате повече такива неуместни въпроси. — Чу как Лойд изохка с престорено съчувствие и му се усмихна. Брант бе до нея и тя добави: — Съпруга ми, господине.

Брант се извиси над журналиста и той за миг изпита страх от нескрития убийствен блясък в очите му. По дяволите, трябваше да я хване по-далеч от дивия ѝ съпруг.

Дафни с удоволствие се оттегли да се полюбува отстрани как Брант отрязва противния нахалник по своя приятен и ужасяващо спокоен начин.

— Добре го изигра, Даф — похвали я той по-късно. — Искаш ли да му разбия главата?

— Само голямата му уста, но ти вече го стори. Благодаря ти.

Прегърна го, озари го със сладката си усмивка и Брант осъзна, че тя никога не би допуснала каквито и да е проблеми между тях да попречат на играта му.

Биха Хюстън с двадесет и един на четиринадесет в една шеметна четвърта четвърт, след която Дафни остана без глас, а Брант без здраво място.

— Дафни, трябва да поговорим.

Тя се обърна от огледалото, току-що закопчала перлената си огърлица.

— Ти си най-ненаситният мъж! Още не съм се възстановила от последното удоволствие, а ти...

Той прекара ръка през косата си.

— Престани, Даф. Не говоря за това и ти го знаеш.

О, да, знаеше го. За миг сведе поглед към елегантните си италиански обувки.

— Не искам да закъснеем за барбекюто. Когато се обадох на Лили, тя много се вълнуваше. Наистина, Брант, Дъсти е изпратил лимузината, която вече сигурно е тук.

Той се намръщи, после въздъхна. Видя умолителния ѝ поглед и се въздържа. По-късно, помисли си. Трябваше да разведрят атмосферата, да изяснят нещата. Дафни бе най-чаровната и подкрепяща го съпруга, дива в леглото... и непроницаема като сфинкс. Стената, която бе издигнала помежду им, бе здрава и непреодолима като най-добрата защита.

— Добре — кимна Брант и започна да събира куфарите, но после размисли. Не, щеше да я доведе пак в хотела. Трябваше да поговорят, да останат сами, без да ги прекъсват доброжелателната му сестра, също толкова доброжелателният му зет и тримата му немирни племенници.

Лили и Дъсти живееха в бяла триетажна къща в колониален стил в скъпия квартал на Хюстън край река Оукс. Дворът бе широк, басейнът разкошен, а паркингът претъпкан с коли. Почти веднага Дафни се отдалечи от него, нарочно или неволно. Брант установи, че се бои да разбере защо.

Настроението бе празнично, гостите — във всички степени на приятното опиянение. Много от тях лудуваха в басейна.

Дафни се усмихваше, докато лицето ѝ се схвана. И стоеше далеч от Брант. Потопи една тортила в нещо зелено, което един от гостите ѝ каза, че е гуакамоле — каквото и да означаваше това — и чу зад гърба си гласа на Лили:

— Дафни, би ли дошла горе за минутка? Трябва да пооправя бедното си лице.

Дафни огледа безупречното ѝ лице и премигна:

— Какво има да му оправяш?

— Ще видиш — обеща Лили, хвана я за ръка и я измъкна от тълпата.

— Имате много хубава къща — забеляза Дафни, докато се качваха по витата стълба.

— Да — съгласи се Лили разсеяно.

— Вечерята беше много вкусна.

— Да — повтори тя. — Насам.

Влязоха в обширен апартамент и Дафни ахна. Бе свикнала с бърлогата на Брант, но и петте му стаи биха се побрали в този единствен хол.

— Искам да знам какво става — започна Лили без предисловия, пресичайки всякакви по-нататъшни комплименти.

— За какво говориш?

— Хайде, не бъди такава. Аз много обичам брат си и мислех, че вие двамата прекрасно си подходите. Знам, че той е влюбен в теб.

— Не мисля така — промълви Дафни и срещна смело погледа ѝ.

— Господи, как можеш да си толкова сляпа! — потресе се Лили.

— Цял следобед те следи с очи, а ти съзнателно го избягваш. — Дафни не отговори и тя продължи малко нерешително: — Мама ми каза за аборта. Жалко наистина, но ако искаш деца, винаги можеш да имаш. Това ли е проблемът?

Дафни вдигна глава.

— Брант е много почтен и внимателен мъж. А аз... е, вече смятам твърдо да изпълнявам моята част от договора. Вече съм го решила, независимо какво чувства или не чувства той към мен. Беше малко разтревожен, че аз може да не... да не изпълня моите задължения, това е всичко. Всъщност, току-що разбрах, че съм... — Замълча. Тази новина бе първо за Брант.

— За какво говориш? — попита Лили объркано.

— Скоро ще разбереш — отговори кратко Дафни. Лили, недоумяваща, я остави да си тръгне. Изведнъж Дафни се обърна към нея: — Наистина ли мислиш така?

— За кое?

— Че Брант ме обича.

— Не ставай глупава. Чух го да казва на Дъсти, че е най-щастливият мъж на света. Ако правилно си спомням, думите му бяха: *И само като си помисля, че едва не се отказах да отида в Англия! Господи, трябва да съм роден под щастлива звезда.* Това достатъчно ли ти е?

Дафни имаше чувството, че сърцето ѝ ще изхвъркне. Засмя се и в същото време по бузата ѝ се изтърколи една сълза. Тя прегърна силно Лили и изтича в хола. Не беше по големите жестове, но защо пък не? Намери Дъсти, той я заведе в кабинета си и я остави сама. Дафни вдигна слушалката на телефона без секунда колебание. Бе неделя, ала защо да не опита?

Брант пресуши поредната бира. Защо по дяволите нещата не искаха поне малко да се замъглят? Навсякъде около него хората се смееха, пиеха, разправяха си шеги и невероятни истории. Бе захладяло и тексаското небе, вярно на легендата, бе ясно и обсипано със звезди. От басейна излезе една жена, облечена почти колкото в слънчевия ден, когато се е родила. Брант автоматично забеляза красивите ѝ гърди и дългите ѝ бедра. Но не му пукаше. Къде бе Дафни?

Видя я да говори сериозно с някакъв мъж, когото Дъсти бе поканил от една телевизионна компания. По дяволите, от онази телевизионна компания! Видя как мъжът поклати глава и се наведе към нея. Усети как стиска празната бирена кутийка, докато кокалчетата на пръстите му побеляха. Ще се разберат, реши той. Но щеше да направи всичко, за да не я загуби.

След десетина минути Дъсти извика:

— Хей, момчета, имаме едно съобщение за всички вас. Айде, дигнете глави!

Съотборниците му развълнувано се понесоха натам, увеличайки го със себе си. Ключката вече се бе разчула, обаче как — Брант не знаеше. Той не бе споменавал нищо.

— Нямам нищо против, ако Дафни ме види по хавлия — бе му казал Гай. — Тифи ме обвинява, че съм надебелял, а Дафни ще каже на цял свят, че не е вярно.

— Бих желала да благодаря на господин Доналдсън — заговори Дафни с ясният си глас — и на всички, които бяха готови да рискуват с мен.

Бяха?

— Мислих много и реших, че като прясна американка имам още много да уча за новия си дом и за американския футбол. Ако някой се интересува какво ще правя през следващите две години, ще бъда в съблекалнята и ще поливам главите ви с шампанско. — Тя замълча за миг и прикова поглед към съпруга си. — Но засега разбрах, че искам

само да кажа на хората какви страхотни момчета сте вие. Господин Доналдсън се съгласи, че тази година ще направим само няколко кратки специални интервюта с играчите на „Звездите“. След Суперкупата няма да съм във форма да се срещам с когото и да е, така че имаме само следващите два месеца.

Всички заговориха едновременно:

— Страхотно, само ние!

— Представяш ли си, интервю на английски английски! Каква форма?! Брант я гледаше, но мозъкът му отказваше да работи.

— Благодаря на всички ви. Вие сте такива добри приятели и аз ще се постарая да покажа колко е симпатичен всеки от вас.

Разнесоха се аплодисменти и звън на чаши. Хората се струпяха около нея. Брант се помъчи да се усмихне, започна да приема поздравления, ала не можеше да откъсне поглед от жена си.

Как по дяволите да я хване насаме? Усмихна се мрачно, проби си път през тълпата до Сам Карверели, грабна го през кръста и, без да обръща внимание на възмутените му ругатни и изненадания смях на останалите, го хвърли в басейна.

В следващия миг бе до съпругата си.

— Да вървим. Веднага!

— Ами Лили? И горкият Сам...

— Млък!

Очите ѝ светнаха:

— А ако не искам, и мен ли ще ме хвърлиш в басейна?

— Не, теб ще те хвърля по гръб на леглото.

Смехът ѝ звънна чист и щастлив.

Той не каза нито дума повече, преди да стигнат до хотелската стая. Затвори вратата отвътре, заключи и се обърна към жена си:

— Формата ти е много добра. Какво имаше предвид?

— Не видя ли колко много ядох? И това гуакамоле... Направо се насвиних.

— Освиних — поправи я Брант машинално.

— Аха...

Той дълго я гледа, замислено почесвайки брадичката си.

— Свали си дрехите.

Дафни протегна ръка към перлената огърлица.

— Това може да остане.

— Но защо?

— Защото няма да пречи на нищо. Искам да видя формата ти.

— Нали я видя и снощи, и тази сутрин...

Брант се озова до нея, разкопча единственото копче на сивата ѝ вълнена рокля и я свали през главата ѝ.

— Сърдиш ли се за моето решение? — обади се тя много тихо.

— Кое решение?

— Да направя просто няколко интервюта този сезон. Колкото до останалото, е, може да стане, а, кой знае, може пък и да не стане...

— Нещо се задъха, Дафни... — Той вдигна поглед към лицето ѝ. — Кога? — попита тихо.

— Е, първо, разбира се, ти...

Брант я вдигна, но не я хвърли като тренъора, а много внимателно я положи на леглото.

— Доколкото разбирам, ще трябва да пенсионираме Гуен. Да си купим фургон? Да се преместим в Кънетикът? Да си вземем едно голямо рунтаво куче?

— Слава Богу, Уинтърспуун не е алергичен към кучета.

— Как мислиш, дали нашето дете ще му вика чичо Оскар? Или чичо Спуун?

— Обичам те, Брант...

Очите му светнаха и той бавно ѝ се усмихна. Усмивката му бе доста тържествуваща и тя го мушна в корема.

— Крайно време беше, госпожо. Толкова дълго ме остави да вися над пропастта, че пръстите ми изтръпнаха. — Брант легна до нея и я привлече към себе си. Пръстите му се заровиха в косата ѝ. — Чувствам се страхотно.

Дафни усети как ръката му се плъзна между тях и се притисна към него, но той я спря:

— Не, любов моя, първо ще чуеш онова, което имам да ти кажа. — Тя се отдръпна да вижда лицето му. — Не, няма да е нищо ужасно, кълна ти се. Желая те, любов моя. Сега, утре, през две хиляди и двадесет и пета година. Струва ми се, че винаги съм те обичал. Трябваше ми толкова време, защото не можех да разбера какво по дяволите ми има. Искам да си щастлива. Искам да продължаваш да ме обичаш.

— Не вярвам, че някога ще мога да спра да те обичам, Брант. Взех решението си преди малко, но не знаех какво да правя, затова не казах нищо на никого, дори на хората от телевизионната компания. Мислех, че може да се наложи сама да гледам детето си и да трябва да си изкарвам хляба. Тогава Лили ме замъкна горе и ми разкри, че ти си казал, че си роден под щастлива звезда.

— Казвал ли съм такова нещо?

— Да, казал си го, мошеник такъв! А аз бях под звездата и те чаках.

— Забрави за тая проклета звезда и направи така, че да си само под мен! — Той леко я целуна по върха на носа и продължи сериозно: — Ако искаш да изместиш Джо Намат като спортен коментатор, аз ще бъда най-гръмогласният ти поддръжник. Е, какво ще кажеш? Ще ме вземеш ли за помощник?

Клепачите ѝ се спуснаха целомъдрено надолу.

— Зависи.

Той се разсмя и я целуна.

— Обичам те — прошепна в устните ѝ. — Въпреки че нещо много си се отракала...

— Нахитряла — поправи го тя, — В Англия казваме „нахитряла“.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.